NYT PARTI I TYSKLAND: AfD-partiet – Gammel vin på nye lædersække? Hovedartikel del I – III af Helga Zepp-LaRouche

Flodbølgen af flygtninge, der kommer ind i Europa fra Mellemøsten og Afrika – som et resultat af Obamas destruktive krige på vegne af britisk politik – i sammenhæng med Europas økonomiske kollaps som et resultat af bankernes krav, har gjort det muligt for et nyt 'protestparti' at opstå i Tyskland, Alternative für Deutschland *(AfD). Zepp-LaRouche spørger, Hvad er det, og hvorfor?*

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Pegida-demonstration i Dresden den 12. januar 2015 efter terrorangrebet mod det satiriske blad Charlie Hebdos redaktion i Paris.

Helga Zepp-LaRouche: »Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens

fælles mål«. Hovedtale ved Schiller Instituttets konference i New York, 10. sept. 2016

»Og vi må få USA til at opgive geopolitik; vi må få EU, der alligevel er ved at disintegrere efter Brexit, vi må få disse lande til at opgive geopolitik og mobilisere USA's og Europas befolkning til at tilslutte sig et nyt paradigme, der begynder med den idé, at menneskeheden er forenet, og at folk kan og bør være patrioter, men de bør også samtidig være verdensborgere. Og, som den store digter Friedrich Schiller sagde, »Der ligger ingen modsætning i at være en patriot og en verdensborger«.

10. september 2016 – **Dennis Speed:** På vegne af Schiller Instituttet vil jeg gerne byde jer velkommen til dagens konference, »Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«.

Schiller Instituttet blev stiftet i 1984, og forud for dette, den 27. september 1976, talte en af Schiller Instituttets medstiftere og samarbejdspartnere, nu afdøde Fred Wills, der dengang var Guyanas udenrigsminister, til FN's Generalforsamling som repræsentant for FN's Sikkerhedsråd, for 40 år siden, hvor han fremlagde et af de tidligste udtryk for økonomen og statsmanden Lyndon LaRouches politik for udvikling. LaRouches hustru, Helga, grundlagde Schiller Instituttet i 1984, og vi er alle lykkelige og stolte over at have været tilknyttet disse årtier lange bestræbelser.

Vi vil indlede konferencen med et videoindlæg fra Helga LaRouche, stifter og forkvinde for Schiller instituttet:

Helga Zepp-LaRouche: God eftermiddag. Kære deltagere på

konferencen: Hr. LaRouche og jeg ville selvfølgelig meget have foretrukket at være personligt til stede på jeres konference, men vi overbringer vore hilsener på denne måde, for vi er i øjeblikket i Europa, hvor vi har meget vigtige ting at gøre.

Lad mig ikke desto mindre overbringe jer et budskab med meget gode nyheder. For, hvad der stort set er gået upåagtet hen i massemedierne i USA og Europa, så har verden ændret sig i løbet af de seneste dage, og til det bedre. Der har været et par internationale konferencer i Asien. Den første var i Vladivostok med meget prominent deltagelse af præsident Putin, premierminister Abe fra Japan, præsident Park fra Sydkorea; og fokus for mødet var at indgå aftale om meget, meget store, økonomiske projekter og en økonomisk integration af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og initiativet for Silkevejen/Bæltet-og-Vejen. Det betyder en enorm udvikling af Fjernøsten og en økonomisk integration af alle disse asiatiske lande for et fredeligt samarbejde. Der var endda drøftelser om en mulig fredstraktat mellem Rusland og Japan, hvilket ikke er sket i 70 år, så dette er meget, meget vigtigt.

Men hvad der er endnu vigtigere, så var der G20-topmødet, der netop har fundet sted i Hangzhou, Kina. Se, Kina havde en meget, meget ambitiøs plan for G20-topmødet. De havde forberedt det intenst i over et år, gennem mange konferencer på ministerplan, og med tænketanke og diverse grupperinger, og planen var at transformere G20 fra at være en alliance af lande, der blot ville tale om kriser, som finanskrisen i 2008, og til at være en alliance af lande, der vil danne en organisation for den globale styrelse, for i fællesskab at tage sig af spørgsmålene omkring denne Jord. Og dette lykkedes de med.

I har måske ikke hørt om det i medierne, eller, hvis I har, så er det med en ondskabsfuld drejning, men det, der virkelig skete, er, at Xi Jinping allerede i et møde for erhvervsledere, det såkaldte B20, og også ved det egentlige G20-møde, fremlagde en plan for at sætte innovation i centrum

for den globale økonomi; og allervigtigst, at invitere især udviklingslande og fremvoksende lande til fuldt ud at få del i frugterne af videnskab og teknologi, af innovation, med det formål, ikke at forhale disse landes udvikling.

Dette har fuldstændig ændret dynamikken i verden, for nu har man en situation, hvor en stor del af Asien – og dette fortsattes ved det efterfølgende ASEAN-topmøde – arbejder sammen for fredeligt samarbejde om et »win-win«-perspektiv, gennem grundlæggende set at vedtage den kinesiske model for økonomi.

Alle de af jer, der nogensinde har været i Kina, vil bekræfte, at Kina har undergået den mest utrolige, økonomiske transformation i noget land på denne planet. For 40 eller 45 år siden var Kina, under kulturrevolutionen, fuldstændigt tilbagestående og fattigt, og folk havde det elendigt, og så, med begyndelse i Deng Xiaopings reformer, begyndte Kina at lægge meget vægt på sin egen arbejdsstyrkes intellektuelle udvikling, på innovation, på at foretage syvmileskridt; og der var en lang periode, hvor Kina blot kopierede teknologier fra andre lande; den periode er nu ophørt, og Kina er nu spydspidsen inden for rumteknologi, højhastighedstog, elektronik og inden for diverse andre områder med avanceret videnskab og teknologi.

Kina har nu tilbudt resten af verden at blive en del af dette kinesiske, økonomiske mirakel, i et »win-win-samarbejde« gennem udviklingen af initiativet for den Nye Silkevej/Bæltet-og-Vejen, som et globalt udviklingsperspektiv til hele verden.

Denne idé har en sådan tiltrækningskraft, at, f.eks. alle ASEAN-landene, på ASEAN-konferencen i kølvandet på G20-mødet, grundlæggende set vedtog den kinesiske dagsorden om at gøre en ende på konflikten over det Sydkinesiske Hav og sagde, at, i fremtiden vil alle territoriale og andre konflikter blive løst gennem forhandling og dialog. Der vil blive samarbejde mht. at bekæmpe spørgsmål, der vedrører sikkerhed, såsom bekæmpelse af

terrorisme, og mht. at udvikle andre midler til hinandens gensidige udvikling. Og derfor er hele denne truende konflikt over det Sydkinesiske Hav faktisk afsluttet.

Dette er vidunderligt nyt! Og det demonstrerer, at, hvis man sætter et udviklingsperspektiv »i den andens interesse« på dagsordenen, så er der intet problem på denne planet, der ikke kan løses. Dette betyder, at vi nu, for første gang, har mulighed for virkelig at gå over til et nyt paradigme. Udviklingssektorens, USA's og Europas problemer er selvfølgelig stadig gigantiske, og der har hidtil ikke rigtig været en løsning på den kendsgerning, at banksystemet i øjeblikket er lige så truet, som det var i 2008 med Lehman Brothers' kollaps. For eksempel har Deutsche Bank nu de samme omkostninger for CDS, credit default swaps, til sikkerhedsstillelse for derivater, som Lehman Brothers havde i 2008; hvilket betyder, at spekulanter spekulerer, vædder på muligheden for, at Deutsche Bank krakker. Rentepolitikken, nulrenten, negative renter i alle centralbankerne, som har anvendt det, har nu fået en ende. Mulighederne er opbrugt; hvad vil man mere gøre, end have negative renter? Hvor banker og kunder må betale penge for at indsætte deres penge i banken, i stedet for at få renter? Hele politikken med kvantitativ lempelse har i virkeligheden skabt en skjult hyperinflation, og »helikopterpenge« er virkelig vejs ende.

Den indsats for at gennemføre Glass-Steagall, der i øjeblikket gøres i USA og Europa, må blive gennemført, og vi må mobilisere Europa og USA til simpelt hen at tilslutte sig dette perspektiv med fælles udvikling. USA må vende tilbage til Franklin D. Roosevelts reformer; Europa må vende tilbage til den politik, der, f.eks., eksisterede med Adenauer og de Gaulle; og så kan alle problemerne blive løst, for den Nye Silkevej skaber ikke alene et perspektiv for økonomisk udvikling, men har også allerede skabt et alternativt banksystem: Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Ny Udviklingsbank ('BRIKS-banken'), den Nye Silkevejsfond,

den Maritime Silkevejsfond, Shanghai Samarbejdsbanken og mange flere sådanne institutioner, der virkelig applikerer økonomisk politik i traditionen efter [Alexander] Hamilton, ved at have en kreditpolitik i stedet for en pengepolitik.

Dette er særdeles gode nyheder. For dette er noget, som hr. LaRouche og hans bevægelse har kæmpet for i over 40 år. Dette er præcis, hvad hr. LaRouche foreslog i 1975 med den Internationale Udviklingsbank. Det var ideen om, at IMF skulle erstattes af en international udviklingsbank, der skulle organisere en overførsel af teknologi til omkring $400 mia. om året, for at overvinde udviklingslandenes underudvikling.

Dette blev fuldstændig vedtaget af den Alliancefri Bevægelse i 1976 på den berømte Colombo-konference i Sri Lanka. Dengang led indsatsen for at skabe en retfærdig, økonomisk verdensorden et enormt tilbageslag: Man fik en destabilisering af de ledere, der have påtaget sig denne sag som deres. For eksempel blev fr. Indira Gandhi destabiliseret; fr. Sirimavo Bandaranaike fra Sri Lanka blev fordrevet fra embedet; den pakistanske premierminister Zulfikar Ali Bhutto blev væltet og sluttelig myrdet.

LaRouche-bevægelsen fortsatte imidlertid sin kamp for dette, med ideen om at udvikle de underudviklede lande i verden; for, vi kan ikke bare leve med en sådan uretfærdighed, som vi i øjeblikket ser i Afrika. Hr. LaRouche foreslog således i 1982 det berømte Strategiske Forsvarsinitiativ, der blev vedtaget af præsident Reagan i 1983, og som var officiel amerikansk politik i omkring otte måneder. Kernen i denne politik var præcis samme idé, der lidt senere blev formuleret af hr. LaRouche som supermagternes protokol, og som grundlæggende set var ideen om at nedlægge de militære blokke, opgive NATO, opgive Warszawa-pagten, og så dernæst, gennem et program med videnskab som drivkraft, udvikle den yderligere produktivitet, bestående i at gennemføre en gigantisk teknologioverførsel til udviklingslandene, med det formål for altid at overvinde deres underudvikling.

Hold op med at behandle den Tredje Verden som stedfortræderlande for krige, og få i stedet et fælles udviklingsperspektiv. Dette var naturligvis også ideen, da vi i 1991, med Sovjetunionens kollaps, foreslog den Eurasiske Landbro/Silkevejen, der var ideen om at forbinde industri- og befolkningscentrene i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer. Dette førte vi kampagne for i 25 år, hvor vi afholdt hundreder af konferencer.

Vi var derfor ekstremt glade, da Xi Jinping i 2013, i Kasakhstan, satte den Nye Silkevej tilbage på dagsordenen. Og det er nu, efter tre år, eksploderet mht. at skabe et helt nyt paradigme for udvikling, for en reel indsats for at overvinde fattigdommen i store dele af verden.

Tag for eksempel Afrika: Afrika er i øjeblikket i en forfærdelig forfatning, hvilket er grunden til, at folk i tusindvis drukner i Middelhavet i forsøg på at nå til Europa, eller de dør af tørst i Sahara, når de forsøger at krydse ørkenen.

Den tyske udviklingsminister Gerd Müller har netop holdt en lidenskabelig tale i den tyske Forbundsdag, hvor han sagde, at det, der foregår i Afrika og andre udviklingslande, er, at de er ved at blive flået i stykker at noget, som han sammenlignede med tidlige former for kapitalisme, hvor de rige bliver rigere; hvor 10 % ejer og forbruger 90 % af alle ressourcer, og hvor 80 % af alle afrikanere ikke har adgang til elektricitet; og dette har skabt en utålelig situation. Gerd Müller krævede dernæst en Ny Marshallplan for udvikling i Afrika og andre udviklingslande. Og den rette måde at forfølge dette på er selvfølgelig en forlængelse af den Nye Silkevej ind i Afrika, ind i Mellemøsten, for at genopbygge de krigshærgede lande Afghanistan, Irak, Syrien, Libyen og Yemen, og de tilstødende områder.

Dette kan gøres med det samme, og det forudsætter blot, at vi får USA til at opgive den idé, at de må insistere på en

unipolær verden, for denne unipolære verden eksisterer ikke længere: Efter G20-topmødet kan alle i hele verden se, at »omdrejningspunkt« Asien (doktrinen Asia Pivot), som Obama forsøgte at gennemføre for at udøve amerikansk indflydelse i Sydøstasien og disse områder, ikke fungerede. ASEAN stillede sig på Kinas side. TPP-handelsaftalen, om hvilken Obama i *Washington Post* sagde, at USA »laver reglerne« for handlen, ikke Kina.

Det virkede ikke: Formændene for begge Kongressens huse, Repræsentanternes Hus og Senatet, sagde, at TPP ikke kommer på dagsordenen i år; og de to præsidentkandidater har allerede sagt, at de er imod TPP. Så den er død. Og TTIP, den tilsvarende frihandelsaftale for Europa, er ligeledes allerede erklæret død af den franske regering og den tyske økonomiminister.

Så der er i øjeblikket en ny mulighed for at bruge G20-topmødet til at fastsætte et nyt regelsæt for handel, for samarbejde, for et »win-win«-perspektiv mellem landene. Og jeg mener, at, hvis vi på kort sigt kan få USA til at gå med i dette kor af nationer for skønhed, for samarbejde, så kan verden virkelig i løbet af meget kort tid opleve et nyt paradigme. Grunden til, at jeg siger »skønhed«, er den, at gallaaftenen inden åbningen af G20-topmødet var en vidunderlig dialog mellem kulturer, meget lig det, vi forsøger at gøre med rækken af koncerter i denne weekend i anledning af 11. september; denne gallaaften begyndte med meget smukke, kinesiske folkesange; der var en smuk scene fra balletten Svanesøen af Tjajkovskij; og sluttelig kulminerede forestillingen med en meget smuk opførelse af dele af *Ode til Glæden*, baseret på Friedrich Schillers digt til Ludwig van Beethovens musik. Jeg mener, at det var klogt af den kinesiske regering at vælge *Ode til Glæden*, hvor teksten på et sted proklamerer, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som et kulturelt udtryk for denne idé om et »win-win-samarbejde« mellem alle civilisationer.

Så mit fundamentale budskab til jer er et budskab om absolut optimisme. Jeg siger ikke, at alle problemer er blevet løst. Vi har stadig eksistentielle problemer; vi har stadig faren for krig; vi har stadig faren for en finansiel nedsmeltning, muligvis i dette efterår. Men alternativet er allerede etableret af en magtfuld gruppe nationer, der tilsammen repræsenterer flertallet af menneskeheden, flere end 4 mia. mennesker.

Og vi må få USA til at opgive geopolitik; vi må få EU, der alligevel er ved at disintegrere efter Brexit, vi må få disse lande til at opgive geopolitik og mobilisere USA's og Europas befolkning til at tilslutte sig et nyt paradigme, der begynder med den idé, at menneskeheden er *forenet*, og at folk kan og bør være patrioter, men de bør også samtidig være verdensborgere. Og, som den store digter Friedrich Schiller sagde, »Der ligger ingen modsætning i at være patriot *og* verdensborger«.

Tiden er virkelig inde til, at vi forstår, at løsningen for menneskeheden kun kan findes på det højeste fornuftsplan, og ikke i en eller anden sideorden eller en eller anden angivelig interesse hos én nation imod en anden nation, eller gruppe af nationer.

Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at vi kan foretage dette spring og skabe et nyt paradigme; og alt imens I senere på dagen vil lytte til Mozarts skønne musik *(Rekviem)*, til minde om dem, der døde under angrebet 11. september, mener jeg, at vi kan gengive dem liv og gøre dem udødelige ved at sige, at vi højtideligt vil forpligte os til at bringe USA ind i dette nye paradigme, og så vil deres liv have bidraget til noget udødeligt, og de vil forblive i vort minde for altid.

Vi må afslutte den geopolitiske krig mod Yemen med en strategi for fred og udvikling.
Tale af Schiller Instituttets Ulf Sandmark ved støttekonference for Yemen i London.
Inkl. meget bevægende videohilsen fra lederen af Yemen-komiteen for koordinering med BRIKS, Fouad Al-Ghaffari

Følgende er en tale, som Ulf Sandmark, repræsentant for Schiller Instituttet, holdt ved en todages konference i London til støtte for det yemenitiske folk imod den anglo-amerikanske-saudiske imperiekrig. Han blev også interviewet på konferencen, og det blev vist på Yemen Tv. https://www.youtube.com/watch?v=CRcMfUoy19U

Af Ulf Sandmark, økonom, Schiller Instituttet, Sverige. 20. august 2016.

Jeg vil gerne takke arrangørerne af denne konference. Jeg anser denne konference for at være en milepæl i hjælpen til Yemen for at hævde dets suverænitet, i særdeleshed, fordi konferencen faldt sammen med den overvældende demonstration i Sanaa i går, med 4 millioner deltagere. Jeg er så imponeret af det yemenitiske folks mod, hvor de løber risikoen ved at demonstrere under direkte trussel fra det anglo-amerikanske-saudiske bombardement.

Det var en storslået manifestation af den yemenitiske nations suverænitet under landets nye regeringsråd og valgte parlament. Det, vi ser, er et folk, der har rejst sig for at befri sig selv fra den mest brutale aggression. Med denne demonstration har de allerede gjort sig til et frit folk i deres indre sind.

Yemen kunne nu gå med i den igangværende verdensrevolution, som organiseres af BRIKS-landene med deres voksende antal allierede. Det er mere end halvdelen af verdens befolkning, der har befriet sig selv rent mentalt fra den vestlige, globale, økonomiske og militære dominans. BRIKS har indledt en proces for at erstatte den gamle, anglo-amerikanske verdensorden og er begyndt at opbygge verden i et hæsblæsende tempo. BRIKS er nu i færd med at virkeliggøre de visionære infrastrukturprojekter, som allerede af Den alliancefri Bevægelse (NAM) og Bandung-konferencen i 1960'erne blev sat på dagsordenen. Hovedprojektet udgøres af Den Nye Silkevej [Det økonomiske Silkevejsbælte], der forbinder Eurasien over land, samt Det 21. Århundredes Maritime Silkevej, der fra Kina passerer Yemen på sin vej til den Nye Suezkanal.

BRIKS venter ikke. De opbygger deres egne finansinstitutioner, sikkerhedsorganisationer, infrastruktursystemer, industricentre, teknologi og videnskab. Dette betyder, at fredsbevægelserne har en ny måde, hvorpå de kan standse alle de geopolitiske krige, som krigen mod Yemen. Vi kan få Europa og USA til at gå med i projekterne i Den nye Silkevej. Dette ville gøre Europa og USA til BRIKS' allierede, og allierede

udkæmper ikke krige med hinanden. Krigshøgene kan omgås og gøres impotente. Samtidig kan dette gigantprojekt sætte alle vore arbejdsløse unge mennesker til at producere maskiner og andre nødvendige midler.

Jeg er her for at være med til at grundlægge en international koalition for at standse krigen imod Yemen, som vi i går diskuterede i workshoppen. Ideen i min organisation, det internationale Schiller Institut med Helga Zepp-LaRouche som leder, er at udbrede måder at virke for freden på, med en politik for økonomisk udvikling. Konstruktionen af Den nye Silkevej er det største fredsprojekt nogensinde, der opbygger freden ved at forbinde nationer i praksis, rent fysisk med jernbaner, hovedveje, kanaler og alle former for infrastruktur.

Vi vil erstatte de geopolitiske krige med et nyt paradigme for relationer i verden, en multi-polær verden i stedet for den døende verden under anglo-amerikansk dominans og finansbobler. Det nye paradigme er formuleret gennem den kinesiske præsident Xi Jinpings »win-win«-koncept, som er et koncept for fredeligt samarbejde, baseret på en genoplivelse af visdommen hos Kon Fu Tse (Konfucius). Den åbner Silkevejene for en fornyet dialog mellem civilisationer på det højeste filosofiske, kunstneriske og videnskabelige niveau, en dialog, hvori Yemen, »Visdommens land«, vil føle sig hjemme.

Blot inden for de seneste par måneder er Japan og Filippinerne blevet rekrutteret bort fra krigshøgene, der har presset på for at fremme en atomar konfrontation i det Sydkinesiske Hav. Japan begynder at samarbejde med BRIKS om gigantprojekter i det fjernøstlige Rusland, i Indien og Indonesien. Tyrkiet er i færd med at blive rekrutteret af Rusland og stabiliserer relationerne med Egypten, Israel, Kaukasus og den tyrkisktalende del af Centralasien og sandsynligvis med Syrien. Og Rusland har netop, hvad der er meget vigtigt, i FN blokeret en ny, saudisk resolution mod Yemen. Flere østeuropæiske lande, og ligeledes Grækenland, såvel som også

det meste af Afrika og Latinamerika, er i færd med at orientere sig mod Den nye Silkevej og BRIKS. Selv her i London ønsker City [of London] at gå med i den kinesiske valutahandel, og der er således en modstand her, imod de krigshøge, der truer med atomkrig.

Dette kort over Verdenslandbroen *(se fodnote)* beskriver, hvorledes de Nye Silkeveje agter at nå ud til alle kontinenter. Forbindelsen over (under) Beringstrædet bliver en direkte forbindelse mellem Rusland og USA for at cementere deres fredelige samarbejde og opkoble de amerikanske kontinenter til Den nye Silkevej. Dette, sammen med opkoblingen af Afrika, vil skænke os en Verdenslandbro. Og Afrika kan opkobles, både i Egypten, til Spanien og Sicilien, men, hvad der er af afgørende betydning for Yemen, også under Bab El Mandeb-strædet til Djibouti. Dette kort er af Schiller Instituttet blevet udarbejdet på baggrund af diverse udviklings- og fredsprojekter, som vi har arbejdet med i løbet af de seneste 40 år. Det er en del af en Specialrapport med titlen »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. I år har vi udgivet den udvidede arabiske oversættelse af denne rapport.

Den fremragende kamp for håb i Yemen

Uden håb findes der ingen fremtid. Med en plan for genopbygningen af Yemen gøres håbet konkret, om virkeliggørelsen af det yemenitiske folks potentialer, dets produktive evner, dets videnskab og dets rige arv. Schiller Instituttet er i kontakt med fremragende kæmpere i Yemen, der gør dette på trods af de anglo-amerikanske-saudiske bombardementer. De har stiftet Yemen-komiteen for Koordinering med BRIKS. Hver tirsdag mødes de modigt ved møder i Sanaa for at studere og udvikle planerne for Yemens genopbygning.

Deres leder, Fouad Al-Ghaffari, sendte en videofilm som en hilsen til Schiller Instituttets konference i Berlin for blot to måneder siden. Videoen demonstrerede det mest bevægende mod

og den mest bevægede optimisme med kamp for menneskehedens højeste værdier. Jeg vil gerne afslutte min fremstilling med at dele denne video med jer, der viser hans rapport over, hvad de gør for at mobilisere håb og værdighed i Yemen.

Schiller Instituttets konference i Berlin blev dybt bevæget af denne video og vedtog følgende resolution:

Schiller instituttets konference i Berlin 25. – 26. juni (2016) sender de varmeste hilsener til støtte for den store, yemenitiske nation og Fouad Al-Ghaffaris studiegruppe. Deres modige, intellektuelle lederskab, bogstavelig talt midt i sataniske kræfters bombardement, har været en inspiration for tusinder af mennesker i USA, Latinamerika og Europa. Vi aflægger en højtidelig ed om, at vi vil kæmpe for udvidelsen af den Nye Silkevej til genopbygningen af Yemen, således, at de mange myrdede mænds, kvinders og børns liv vil blive æret i en renæssance i Yemen, der ligeledes vil genopbygge de smukke, gamle byer og disses arkitektur. Yemen må og vil blive en perle blandt Sydvestasiens nationer, og i verden, meget snart!

fodnote: Udførligt kort med forklaringer findes i Specialarapport: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen

Final Declaration of the International Conference to Support of Yemeni People

Report by Ulf Sandmark.

Over the span of two days tens of scholars, academics, experts, journalists and activists met to declare their

support for and solidarity with the Yemeni people who are facing cruel war by the evil Saudi-led coalition. Held at the Pullman Hotel, in St Pancras, London, more than 150 of these concerned people dealt with the war whose bloody chapters continue to unfold with no one from the "Free World" venturing to call for a ceasefire. These people came from UK, US, Canada, France, Germany, Belgium, Holland, Italy, Lebanon, Iraq, Bahrain, Egypt, Sudan, Kuwait, Iran, Malaysia and India to express in one voice their demand to stop the blood-letting, attend the wounded and fee the starving among the inhabitants of that country with its historic civilisation. They met for noble causes, ignoring political calculations or stands based on racial, religious or sectarian prejudice. They raised the banner of Peace, Justice, Love and Fraternity and shouted in one voice: Stop the War on Yemen".

Over the two days, Saturday and Sunday 20th and 21st August 2016, the sessions of the "International Conference to support he Yemeni People" were held to discuss various issues related to the war; political background and consequences. The Saudi policies towards Yemen, past and present, its regional ambitions, and the ideology it seeks to spread in the world were debated. The religious dimensions of the Saudi policy towards Yemen were also dealt with especially Riyadh's insistence on spreading Wahhabism which is linked worldwide to extremism, exclusion and terrorism. The participants came from far afield to clear their conscience after they realised the direct complicity of several Western countries, especially the United States and the United Kingdom in the war which has now lasted over 17 months. It has led to the killing of more than 13 thousand Yemenis, mostly civilians and including over 3000 children. They have seen the comprehensive destruction which turned Yemen into rubble due to the persistent bombing by the F16s and Typhoon aircrafts. They shed light on the destruction of the human and Islamic heritage in Yemen and the implication for the history of mankind. The Sheba civilisation has been destroyed as well as the Ma'rib dam. This destruction is in

line with the Wahhabi doctrines which have deep enmity to civilizational heritage, Islamic or otherwise. Their hearts were throbbing with anger as they saw images of destruction of the specific Yemeni architecture. They also dealt with the land, sea and air blockade imposed on Yemen and how the country is being throttled by the Saudi forces supported by American and British fleets in the Arabian the Red seas. They called for the immediate lifting of this blockade which is another form of war crimes. The international stands were reviewed by the participants who were horrified to remember how the United Nations was forced to remove Saudi Arabia from the list of countries that violate the rights of the children in Yemen. They also expressed outrage at the deafening silence that is preventing Western governments from calling for a ceasefire to spare the lives of Yemenis. They considered that allowing Saudi Arabia to continue its aggression on Yemen is dangerous hypocrisy and serious violation of the "war on terror". It is no longer secret to link this international terrorism as presented by AlQa'ida and ISIS to the sources of extremism, exclusion and terrorism enshrined the Wahhabi ideology which is promoted by Saudi schools and universities and supported with the petro-dollars.

After two days of extensive discussion the participants presented the following recommendations:

1- Ceasefire has become an immediate need that cannot be delayed any longer. The world must not hesitate to raise its voice and call on the United Nations Security Council to pass a resolution to impose a ceasefire and stop the illegal aggression on Yemen. Failing to do this is tantamount to complicity in the cruel war and could be considered participation in war crimes.

2- The participants call specifically on the United States, the United Kingdom and the European Union to break the deafening silence and call for the ceasefire. They are also required to impose an immediate arms embargo on Saudi Arabia

and other countries participating actively in killing the Yemeni people.

3- The participants urge the World community to respect the right of the Yemeni for self-determination and to choose their own political system through the adoption of the known democratic means. As they inaugurated their conference the participants saw for themselves the millions of Yemenis marching in the streets of Sanaa in support of the newly-formed Political Council. Their choice must be respected.

4- The files of destruction caused by the Saudi-led aggression were reviewed with bitterness at its cruelty and ferocity, especially in its huge human losses, the killing of children and women and the obliteration of the Yemen civilization. The scenes brought back to mind the devastation of the Second World War. An immediate ceasefire is thus necessary to spare the Yemenis further losses.

5- The blockade on Yemen's sea, land and air ports must be lifted immediately. Relief convoys must be allowed to reach the victims of war and famine which are in millions according to UN figures. More than half the Yemenis are in a state starvation and many will perish as a result. Diseases have spread due to the lack of medical care resulting from the blockade.

6- The participants reviewed the Saudi policy of targeting civilian sites like schools, hospitals, factories and mosques. They called on the UNESCO to break its silence, condemn the Saudi aggression and call for ceasefire. They hailed the efforts of the human rights bodies especially those that have produced reports confirming the war crimes by the Saudis. Particular appreciation was made to the efforts of Amnesty International, Human Rights Watch and Doctors Without Borders (MSF).

7- The guests affirmed their rejection of extremism,

exclusion and terrorism, pointing to the links between those phenomena and the aggression on Yemen. They pointed specifically to the spread of Al Qa'ida in half the land of Yemen under the control of the Saudi-led coalition. This needs special attention from the World community due to its negative impact on international peace and security.

8- The participants urged the media, those active in the social networks and international NGOs to undertake campaigns to inform the public and break the news blackout imposed on Yemen and the destructive Saudi-led aggression. They expressed their unease about the indifference towards the bloodshed in Yemen. This aggression is unique; millions are spent only to keep it out of the television screens. That, in itself, is a war on the truth.

9- The Conference called for the creation of a special international commission to investigate the extensive war crimes committed in Yemen and confirmed by Amnesty International, Human Rights Watch and UN's experts. They also called for the creation of the "Yemen War Crimes Tribunal" to take care of any such crimes.

10- Finally, the participants expressed appreciation of the stands of the countries that have helped the Yemeni people or worked to facilitate a ceasefire, especially the Sultanate of Oman, the State of Kuwait and the Islamic Republic of Iran. They expressed gratefulness to the media outlets that covered the war and highlighted the plight of the Yemeni people. They also thanked the management of the Pullman Hotel, that have provided excellent services to the delegates.

The International Conference to Support the Yemeni People

21st August 2016, London.

En orientering mod Stillehavsområdet: Det Eurasiske System. Video

Alt imens de asiatiske Stillehavsnationer har brug for den videnskabelige viden, teknologi og fordele ved vores form for regering, såsom et statsligt kreditsystem efter Alexander Hamiltons principper, så står det klart, at, med hensyn til inspiration, så må vi nu se hen til Stillehavsområdet.

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst, »Den Eurasiske Landbros Terminal Øst«, 1996.

»Med Verdenslandbroen vil alle have et job.«

Lyndon LaRouche

Det følgende videoklip er et meget kort uddrag af en tale, som hr. LaRouche holdt ved et forum i Washington i 1997 i sammenhæng med *EIR's førsteudgave* af specialrapporten om den Eurasiske Landbro. Denne præsentation var en del af en række af såkaldte »udviklingskonferencer«, der blev afholdt i Washington i løbet af disse år – 1996, 1997 og 1998 – og jeg vil mene, at det, I får at se i denne video, er Lyndon LaRouches »marchordrer«. Det var på en måde hans kreative vision om, hvilken rolle, som Kina, med den Nye Silkevej, og ligeledes hvilken rolle Rusland ville komme til at spille i den totale omformning af den strategiske geometri i verden.

Her følger det korte uddrag:

Lyndon Larouche: Der er kun to respektable nationer tilbage på planeten, dvs. nationer med en respektabel magt: det er USA, nærmere bestemt ikke det USA, der repræsenteres af Kongressen, men af præsidenten. Det er USA's identitet, der udgør en politisk magt, ikke en eller anden sammenkædning af dens bestanddele. USA repræsenteres i dag udelukkende af dets præsident, som en politisk institution. Kongressen repræsenterer ikke USA; de er ikke helt sikre på, hvem, de repræsenterer nu om stunder, eftersom de ikke har besøgt deres vælgere for nylig.

Præsidenten som institution er legemliggørelsen af USA i internationale relationer. Det kan Udenrigsministeriet ikke gøre; Justitsministeriet kan ikke gøre det; intet andet ministerium kan gøre det; kun USA's præsident kan, under vores forfatning, repræsentere USA som en enhed – hele dets personlighed, dets sande interesse, dets hele folk.

Der findes kun én anden magt på denne planet, der kan være ligeså respektløs (arrogant) over for andre magter, og det er Den kinesiske Folkerepublik. Kina er i øjeblikket engageret i

et stort projekt for konstruktion af infrastruktur, i hvilket min hustru og andre i en årrække har haft et uophørligt engagement. Der finder en stor reform sted i Kina, som er en »reform af vanskeligheder«. De forsøger at løse et problem. Det betyder ikke, at der ikke er et problem. Men de forsøger at løse det.

Hvis derfor USA, eller USA's præsident(skab), og Kina, deltager i at begunstige *dette* projekt, der undertiden kaldes Silkevejsprojektet, undertiden Landbro-projektet, som, hvis dette projekt med udviklingskorridorer over hele Eurasien og ind i Afrika, ind i Nordamerika, udvides, så er dette projekt tilstrækkeligt til at sætte hele denne planet på en kurs for økonomisk genrejsning. Jeg vil gå lidt i detaljer med dette for at gøre det mere konkret.

Kina har i nogen tid haft et samarbejde med Irans regering. Iran har faktisk været i gang med at fuldføre en række jernbaneforbindelser, der er en forlængelse af Kinas Landbro-program (eller Silkevejsprojekt). For nylig har vi fra Indien set, at det indiske lederskab er mødtes med repræsentanter for Kina for at påbegynde en indledningsvis rute, blandt landruterne, under Landbro-programmet. Én rute går ind i Kunming i Kina. Under Anden Verdenskrig, i dette område, Myitkyina (Burma/Myanmar), havde vi fly, der fløj ind i Kunming, »over Knolden«, som de plejede at sige dengang. Jeg er ganske godt bekendt med dette område.

Men, hvis man har vandvejsforbindelser, kanalforbindelser, og jernbaneforbindelser fra Kunming gennem Myitkyina – dette område – tværs over Bangladesh og ind i Indien, igennem Pakistan og ind i Iran, op til området lige over Teheran, syd for det Kaspiske Hav – så har man en forbindelse til Mellemøsten; man har forbindelse til Centralasien; man har forbindelse til Tyrkiet; man har forbindelse igennem til Europa.

Dernæst er der den nordlige rute, der stort set er den samme

rute som den transsibiriske Jernbane, der blev bygget under amerikansk indflydelse og amerikansk rådgivning, af Rusland. Så har man en mellemliggende rute, der er i færd med at blive udviklet, i Centralasien, med Kina og Iran.

Indien arbejder på en plan, der blot involverer at tilføje nogle få hundrede kilometer jernbanelinje – der var mange andre forbedringer langs med den lige linje – og som ville forbinde området nord for Teheran, gennem Pakistan, gennem Indien, gennem Bangladesh, gennem Myanmar og ind i Kunming, ind i Thailand, ind i Vietnam, ned gennem Malaysia og Singapore, over stræderne via en stor bro og ind i Indonesien.

Der er ligeledes en plan for udviklingen af jernbanelinjen gennem det, der var det nordlige Sibirien, over Beringstrædet og ind i Alaska, og herfra ned og ind i USA. Der er en forbindelsen til Mellemøsten – flere forbindelser – fra Europa, og også fra Kina; men fra Kina en forbindelsen til Mellemøsten og ind i Egypten, ind i hele Afrika.

Så hvad vi har her er en række projekter, som ikke blot er transportprojekter, ligesom den transkontinentale jernbane i USA, der var forløberen for denne idé tilbage i slutningen af 1860'erne og 1870'erne. Man har »udviklingskorridorer«, hvor man i et område, der strækker sig 50-70 kilometer på hver side af jernbaneforbindelsen, har olie- og gasledninger, og så fremdeles. Man udvikler dette område med industri, minedrift, alle sådanne ting. Og det er sådan, man *betaler* for transportforbindelsen, pga. al den rige, økonomiske aktivitet, der skabes. Med en indbyrdes afstand på nogle kilometer langs hele denne forbindelse foregår der noget, en eller anden økonomisk aktivitet. Folk, der arbejder, folk, der bygger ting, folk, der gør ting. For at transformere denne planet ved hjælp af store projekter for byggeri af infrastruktur, som vil skabe store industrier, nye industrier, nyt landbrug og de andre ting, vi har så desperat brug for. *Der er ingen som helst grund til, at noget menneske på denne planet, der kan arbejde, skulle være arbejdsløs.* Så enkelt er det. Og dette

projekt er midlet til dette mål.

Hvis nationerne – som nu omfatter Rusland, Iran, Indien og andre nationer – kommer overens med Kina, og engagerer sig i en forpligtelse til dette projekt, som de bygger hver dag; hvis USA – dvs. USA's præsident, Clinton – forsætter med at støtte denne indsats, som han har gjort, i det mindste rent politik, hvad får man så? Man får USA og Kina og nogle andre lande, der går i samlet flok op imod den største magt på denne planet, som er Det britiske Imperium, kaldet det Britiske Commonwealth (statssamfund). Det er fjenden!

Lad os sige, at, en skønne dag, f. eks. en søndag morgen, præsidenterne for hhv. USA og Kina og et par andre, efter et weekend-møde siger: »Vi har denne weekend besluttet, at vi, baseret på vore rådgivere samt den kendsgerning, at det internationale finansielle og monetære system er håbløst bankerot, som ansvarlige statsoverhoveder, af hensyn til almenvellet må erklære disse bankerotte institutioner konkurs og sætte dem under konkursbehandling. Og det er i vores interesse, at vi samarbejder om dette som nationer, for at undgå at skabe kaos på denne planet.«

Resultatet vil så være, at en sådan meddelelse en skønne søndag morgen med sikkerhed vil få »snakkehovederne« på Washington Tv til at 'spinne'. Men bortset fra det, så betyder det, at hele systemet, fra dette øjeblik, har været en tur i guillotinen, og at hovedet ruller hen ad gaden. Alan Greenspans hoved, måske.

Det betyder, at vi nu har tilskyndelsen til omgående at opbygge et nyt finansielt og monetært system. Når man skal genrejse et selskab, der er bankerot, til en levedygtig form, hvad gør man så? Man må finde de erhvervsaktiviteter, som selskabet skal gøre, hvilket danner grundlaget for at skabe den nye kredit, der skal få firmaet til at køre igen.

Programmet for Landbroen, med sine globale implikationer, er

det store projekt, der direkte og indirekte vil afkaste tilstrækkelig med aktivitet, så at sige, i alle dele af verden til, at vi atter kan få denne verden tilbage på et sundt fundament.

Matthew Ogden: Som man kan høre, så afslører denne tale stor forudviden; og det er i realiteten Lyndon LaRouches aktive indgriben, med rejser til Rusland, med hans hustrus rejser til Kina i denne periode, og med udgivelsen af *EIR's* specialrapport om den Eurasiske Landbro, der har formet den nuværende situation, vi befinder os i. En ting, der er interessant at fremhæve, er de kort, I så. Dengang var mange af disse jernbanelinjer og andre olie/gasledninger blot forslag; men nu er flere af dem faktisk under opførelse.

Jeg mener, at det, 20 år senere, står klart, at dette er det dominerende system, der er ved at vokse frem på denne planet. Samtidig står det transatlantiske system foran en umiddelbar nedsmeltning. En umiddelbart forestående implosion af gæld og eksponering til derivater i betalingsstandsning til billioner af dollars projiceres nu ind i alle storbanker i hele det transatlantiske system.

For et engelsk udskrift af hele fredags-webcastet, se http://schillerinstitut.dk/si/?p=14279

USA: Med præsidentvalget har vi

en enestående chance for at bringe USA
på linje med alternativet til krig;
principperne bag udviklingen af Eurasien

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.

Uddrag af LPAC fredags-webcast, 12. august 2016. Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her: http://schillerinstitut.dk/si/?p=14144

Matthew Ogden: En ting, jeg gerne vil sige i sammenhæng med den forestående FN Generalforsamling; der foregår allerede en krig imod alt det, som BRIKS repræsenterer. Hvis man tænker ét eller to år tilbage i tiden, så blev aftalen i Fortaleza, Brasilien, indgået i sammenhæng med denne krig, som [dav. præsident] Cristina Fernandez de Kirchner førte i Argentina imod gribbefondene. Disse nationer kom sammen i solidaritet med Argentina og sagde, vi vil ikke tillade, at I dræber det

argentinske folk for at få pengene til gribbefondene. Siden dette tidspunkt har vi set en samling omkring Putins, Xi Jinpings og Modis lederskab i BRIKS-strukturen; dette er det nye, fremvoksende paradigme. I den mellemliggende periode har der fundet en samlet indsats sted for at bryde BRIKS op; og lige nu befinder vi os midt i et sådant angreb. Vi så, hvad der skete med Cristina Kirchner i Argentina; nu sker det samme med Dilma Rousseff i Brasilien. Netop i denne uge har et flertal i det brasilianske parlament vedtaget at indlede afhøringer af Rousseff; hvilket vil sige, en rigsretssag mod Brasiliens præsident. Der har været en vis respons mod dette kup internt i USA; og dette er faktisk emnet for det spørgsmål fra institutionelt hold, vi har fået til i aften.

Jeg ved, at hr. LaRouche havde nogle detaljerede bemærkninger om dette. Jeg læser nu spørgsmålet op, og så kan Jeff måske træde ind og sige lidt om det. Spørgsmålet lyder:

»Hr. LaRouche: Kongresmedlem John Conyers, demokrat fra Michigan; Marcy Kaptur, demokrat fra Ohio; Keith Ellison, demokrat fra Minnesota, samt flere en 30 andre fra Repræsentanternes Hus sendte i denne uge et brev til udenrigsminister John Kerry, hvor de opfordrede ham til at afholde sig fra handlinger, der kunne fortolkes som støtte til Brasiliens midlertidige regering. Og til i stedet at »udtrykke sin stærke bekymring mht. rigsretssagen og angrebet på den brasilianske præsident Dilma Rousseff«; og til at »kræve beskyttelse af det forfatningsmæssige demokrati og regering ved lov i Brasilien«. Brevet er det første brev fra kongresmedlemmer, som udtrykker bekymring over Brasiliens demokrati, i mere end to årtier. Hvilke handlinger bør USA's regering, efter Deres mening, gribe til, for at fremme retfærdighed og beskytte demokratiske institutioner i Brasilien på nuværende tidspunkt?«

Jeffrey Steinberg: Det første, han understregede, var, at vi ikke har med en »brasiliansk situation« at gøre, på samme måde, som vi heller ikke har med en »syrisk situation« at

gøre.

Vi befinder os midt i en betydningsfuld, global, strategisk omorganisering. Som du sagde, så havde man, ved BRIKS-landenes møde i Fortaleza for to år siden, lanceringen af den Nye Udviklingsbank, efterfulgt af Kinas lancering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Der er tydeligvis et politisk initiativ centreret omkring de store, eurasiske magter, men som også omfatter Brasilien og Sydamerika, Sydafrika og Afrika, med det formål at reorganisere verden omkring en radikalt anden fremgangsmåde; en fremgangsmåde, der er orienteret mod fremtiden, centreret omkring store projekter for økonomisk udvikling, der er ægte win-win-projekter. Der er intet geopolitisk nulsumsspil. Og så har vi et dødt system, som er det britiske imperiesystem, og som i de sidste 15 år er blevet repræsenteret gennem den kendsgerning, at briterne har haft kontrollen over det amerikanske præsidentskab; først under George W. Bush, og dernæst under Barack Obama.

Så det første, USA bør gøre, er at opgive sin egen, direkte rolle i promoveringen af dette kup. Dette er ikke noget, der finder sted, fordi en flok personer internt i Brasilien har besluttet at angribe Dilma Rousseff. Der er hedgefondenes internationale apparat; der er Adam Smith Institutes netværker i Storbritannien; der er Chicago Skolens apparat her i USA; de er alle virkemidler i dette fremstød – ikke for at skade Brasilien – men for at ødelægge Brasilien, fordi det er en del af denne nye BRIKS-organisering. Jeg forsikrer jer for, at, hvis USA offentligt gik ud – hvis Kerry offentligt fremkom med en erklæring, der sagde, at USA mener, at dette er et statskup, der ikke nødvendigvis anvender skydevåben, men som anvender handlinger fra købt-og betalte, korrupte regeringspersoner for at vælte en lovligt valgt regering, der forsøger at bringe Sydamerika på linje med dette nye paradigme for udvikling, centreret omkring Eurasien; så ville det her forsvinde. De brasilianske senatorer, der har stemt for det her, er absolut skamløse; de personer, der står bag dette kup,

er alle sammen selv underkastet en lovlig undersøgelse for kriminelle handlinger, for massivt økonomiske bedrageri. Hvis man undersøger det brasilianske element af skandalen omkring Panama-papirerne[1], vil man finde disse topregeringsfolk – formanden for parlamentet, præsidenten for Senatet, den aktuelle præsident (idet Dilma Rousseff er suspenderet, -*red*.), den aktuelle udenrigsminister; alle de personer, der har allieret sig imod Dilma, er selv en del af det mest korrupte apparat. Men de er beskyttet, fordi de er en del af det Britiske Imperium og Obamaregeringens beskyttelsesapparat; og deres mål er at forsøge at ødelægge BRIKS.

Så dette er et globalt spil; dette er ikke en brasiliansk historie. Det er ikke noget, der er snævert forbundet med begivenheder i Sydamerika, eller med korruption, eller sådan noget. Dette er en langt større, værre og farligere ting; og det er en del af det overordnede billede. Vil verden gå i retning af at forsvare et system, der allerede er dødt? Fremtrædende økonomer beskrev i denne uge Deutsche Bank som »dead bank walking« (amr. udtryk, 'dead man walking': når den dødsdømte går den sidste, korte strækning fra sin celle til henrettelsesstedet, –*red.*); og det er en passende beskrivelse. Så det er et spørgsmål, om et dødt, Britisk Imperium, der i det store og hele har kontrolleret det amerikanske præsidentskab i de sidste 15 – 16 år, grundlæggende set vil bringe resten af verden til fald med sig – for det vil aldrig kunne overleve. Eller, om det skal kastes bort, besejres og erstattes af et nyt system, der allerede er godt på vej.

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten

det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.[2]

Matthew Ogden: Jeg mener, at det er signifikant, at de kongresmedlemmer, der underskrev dette brev, overlapper kernegruppen af ledere omkring Glass-Steagall.

Steinberg: Det er rigtigt.

Ogden: En anden ting, du netop nævnte: Hvad er 'ideerne efter Hamiltons tradition'? Det, der er kernen i det sammenhængende, forenende princip i disse, hr. LaRouches Fire Nye Love, er den idé, som han udtrykker mod slutningen af dokumentet: At der ikke findes nogen målestok for økonomi inden for pengenes domæne; penge er ikke repræsentant for værdi, når vi taler om økonomi. Det er beredvilligheden til at afvise monetarisme, der gør den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Udviklingsbank – til banker af en totalt anden art. Det er ikke blot en anden version af IMF/Verdensbanksystemet. Der er en helligelse til at forøge produktiviteten hos massive mængder af planetens befolkning; milliarder af mennesker vil blive berørt af den Nye Silkevej, af disse udviklingsprojekter, der har været vedtaget i 40, 50 og 60 år. Nu bliver de faktisk bygget, takket være de investeringer, der kommer fra BRIKS-banken (Ny Udviklingsbank) og fra Kina (AIIB), osv. Men det er udtryk for en opfattelse af økonomi, som jeg mener, har været det enestående bidrag, som hr. LaRouche har ydet til verdenshistorien i løbet af de seneste 40-50 år; og som er hans enestående opfattelse af, hvad den sande målestok for økonomi virkelig er. Det er en konstant forøgelse af akkumuleringen af menneskehedens evne til at indsætte nye, fysiske principper, som mennesket har opdaget, for at forøge vores magt i og over Universet.

Jeg mener, at Albert Einsteins eksempel på to specifikke måder er meget vigtigt med hensyn til dette.

For det første, blot i form af en analogi: Albert Einsteins opfattelse af, at man ikke kan have en målestok, der kommer internt fra et system; men at der må være en målestok, der er ekstern, og som er et princip. Lige som absolut tid og absolut rum ikke eksisterede for Einstein, så er dette den form for opfattelse, for forståelse, som man må anvende på fysisk økonomi.

Og **for det andet:** Måske mere end nogen anden person er Albert Einstein paradigmatisk for den form for menneskelig, kreative tænkning, der gør det muligt for menneskeheden at gøre fremskridt; der, som Helen Keller så smukt beskrev, bringer os op fra jorden, som dyr, der kryber på vores bug og reagerer på omstændighederne omkring os, og til at blive Universets medskaber.

Jeg syntes, at du forklarede dette på en meget smuk måde i slutningen af din artikel i denne uges udgave af *The Hamiltonian**[3]*** (pilotudgaven), Michael [Steger]; du måtte gerne sige lidt mere om dette spørgsmål.

Michael Steger: Jeg synes, du netop har sagt det meget fint. Hvad der måske kunne være af værdi at komme tilbage til, mht. den kreative personligheds rolle, som Keisha (Rogers) talte om under mandags-showet; Einstein indså også, at det er individets enestående rolle at udforme og skabe grundlæggende set de nye love, som samfundet dernæst vedtager. At opdagelsen af disse højere principper, eller naturlig lov, dernæst gør det muligt for det samme samfund at gøre fremskridt. Vi ser i dag, at mange mennesker er på ferie; alt for mange mennesker, mener jeg, ser Olympiade. Jeg mener, at den virkelige doping-skandale er at finde internt i Det Hvide Hus. Men det, som Putin har gjort med sin diplomatiske indsats, er, at vi nu ser på den mulige løsning af den syriske krise i Aleppo. Der finder en form for proces sted, der kan løse disse ting i de kommende måneder.

Og så har man i september måned præsidenterne for Sydkorea,

Japan og Kina, der vil møde Putin i Vladivostok. Så drager de sammen til G20-topmødet i Kina – hvor Putin vil være æresgæst – med de 20 største nationer; med Brasilien, Argentina, Mexico, Tyrkiet, nationer fra Afrika, fra hele Asien og Europa, der deltager. Dernæst vil mange af disse statsoverhoveder komme til New York City på samme tid som vore koncerter; men de kommer til FN's Generalforsamling. Og så vil mange af disse statschefer fra BRIKS mødes i Indien i begyndelsen af oktober.

På dette tidspunkt, som Jeff sagde tidligere på ugen, kunne hele dette finanssystem – Deutsche Bank og de øvrige storbanker – hurtigt gå i opløsning, bryde sammen. Bankerotten kan blive en opsprætning af banksystemet, som grundlæggende set kommer i den nære fremtid. Så har vi præsidentvalget. Selv om Donald Trump er nok så meget en nar, så har han vist sig at være i stand til at slå en masse af de andre, inkompetente politikere i debatter; og jeg mener, at det bør bekymre Hillary Clinton en hel del, at hendes historie sammen med Obama er en absolut og alvorlig svaghed. En Akilleshæl pga. det nuværende klima i den politiske situation, som vi konfronteres med i dette land. Så vi befinder os altså virkelig på et bemærkelsesværdigt tidspunkt. Og så kollapset af det transatlantiske system; en konsolideret indsats, der er ved at udspille sig, i Eurasien under Putins lederskab, og så denne egenskab med kreativt geni, som du henviser til mht. Einsteins eksempel. Det er i realiteten den indflydelse, som Lyndon LaRouche har haft på planeten; og det er virkelig, hvad nu må få indflydelse på det præsidentielle system i USA. Lyn må blive en del af udformningen af den præsidentielle politik, nu. Det er vi grundlæggende set; men det må blive det amerikanske folks forpligtelse, og ikke at blive indfanget af alt muligt andet, for vi har i dag en særdeles sjælden mulighed.

[1] Panamapapirerne er 11,5 millioner lækkede dokumenter, der afslører finansiel information og advokat-klientinformation

for mere end 214.488 offshore-enheder. De lækkede dokumenter blev udfærdiget af en Panama-advokatfirma og udbyder af tjenester for selskaber, Mossack Fonseca; nogle af dem går tilbage til 1970'erne. De lækkede dokumenter fortæller, hvordan rige personer og offentlige (regerings-) personer er i stand til at holde personlig, finansiel information privat. Alt imens offshore forretningsenheder ofte ikke er ulovlige, så fandt reportere, at nogle af Mossack Fonseca facadeselskaber blev brugt til ulovlige formål, inklusive bedrageri, kleptokrati, skatteunddragelse og omgåelse af internationale sanktioner.

[2] Afsnittet om »Byen på et Bjerg« fra en prædiken med titlen »En Model for Kristen Barmhjertighed« blev skrevet i 1630 af puritanernes leder John Winthrop, mens den første gruppe af puritanske emigranter endnu befandt sig om bord på deres skib, Arbella, og ventede på at gå i land og skabe deres første bosættelse i det, der skulle blive til New England. Afsnittet om »Byen på Bjerget« i denne prædiken blev af senere læsere trukket frem som en krystallisering af den puritanske mission i den Nye Verden. *(-red.)*

'En by på et bjerg' refererer til Jesu Bjergprædiken, hvor Jesus fortæller ligningen om 'Jordens salt og Verdens lys'. Matthæus 5, 13-16: I er Jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet end at smides ud og trampes ned af mennesker. ***I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.*** *Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for alle mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres Fader, som er i himlene.(-red.)*

[3] Læs Michael Stegers artikel, »Det Nye Præsidentskab: Det begynder med 'LaRouches Fire Love'«, på dansk her: http://schillerinstitut.dk/si/?p=14101

LaRouche-bevægelsen i USA griber ind for at skabe et Nyt Præsidentskab, med udgivelsen af ny avis: The Hamiltonian

9. august 2016 – LaRouche Politiske Aktions-komite (LPAC) har den store glæde at annoncere udgivelsen af vores nye avis i stort format, *The Hamiltonian,* med base i Manhattan, New York City! De første 10.000 eksemplarer af *The Hamiltonian* kom på gaden i Manhattan i dag, med Jeffrey Steinbergs isnende indlæg om Obama-Hillary-terrorarven, der er i færd med at marchere hele planeten lige ind i Tredje Verdenskrig. Denne hovedartikel følges af vores appel om at afsløre det anglo-saudiske terrorapparat og omsider stille dem, der udførte terror-ugerningen den 11. september, 2001, for retten.

Ligeledes i dette pilotnummer af *The Hamiltonian* finder vi medlem af LPAC Michael Stegers artikel, »Det nye præsidentskab: Det begynder med LaRouches 'Fire Love'«, den første i en række artikler fra LPAC i direkte samarbejde med Lyndon LaRouche, som en del af hans kampagne for skabelsen af et Nyt Præsidentskab i løbet af de kommende 100 dage. *(Se dansk: 'Fire Nye Love til USA's omgående redning')*

Nedenfor genoptrykker vi Jeffrey Steinbergs artikel:

Præsidentvalg i USA: Lyndon LaRouche:

Hillary Clinton er Obamas medhjælper, for krige og for Wall Street

Af Jeffrey Steinberg, EIR-efterretningsredaktør

6. august 2016 (Leder) – Inden for 24 timer efter Hillary Clintons formelle nominering som det Demokratiske Partis kandidat til præsidentvalget 2016, kom nogle af Clintons top-kampagnerådgivere for udenrigspolitik og national sikkerhed ud med angreb, der fik blodet til at fryse, mod Rusland og mod den syriske præsident Bashar Assad.

Selv under det Demokratiske Konvent sagde den tidligere CIA-direktør og forsvarsminister under Barack Obama, Leon Panetta, den 27. juli til konventet, at nøglen til at afslutte krigen i Syrien er at vælte præsident Assad. To dage senere sagde Jeremy Bash, Panettas tidligere stabschef i CIA og Pentagon, og nu toprådgiver til Clinton, til *Daily Telegraph*, at én af Clintons første handlinger som præsident ville blive at beordre en gennemgribende revision af politikken for Syrien, med målet om at afsætte Assad med magt som førsteprioritet. Han fremførte, at der ikke er nogen udsigt til at nedkæmpe Islamisk Stat og Jabhat al Nusra uden at fjerne Assad.

Michelle Flournoy, der anses for at være Hillary Clintons første valg til at blive forsvarsminister, sagde til *Defense One*, at en ny regering må skabe en »bombnings-forbudszone« i det nordlige Syrien, med det formål at skabe et sikkert opholdssted for oprørskæmpere og uddanne og bevæbne dem til at

vælte Assad, såvel som også til at bekæmpe ISIS og Nusra. Hun talte for anvendelse af stand-off-våben (våben, der kan lanceres på en sådan afstand, at personellet kan nå at komme uden for rækkevidde af gengældelsesbeskydning, *-red*.) mod den syriske hær, som en yderligere eskalering af den krig for regimeskift, som præsident Obama og (daværende) udenrigsminister Clinton lancerede i begyndelsen af 2011.

Flournoy er adm. dir. for Center for Ny Amerikansk Sikkerhed (CNAS), en tænketank, der domineres af Clinton-rådgivere og andre neokonservative. Flournoys interview med *Defense One* var en kondenseret version af en rapport, som CNAS netop er fremkommet med fra en ISIS-undersøgelsesgruppe, der omfattede en samling krigshøge og neokonservative, som alle er en del af Clintons stald: Ryan Crocker, Kimberley Kagan, Joseph Lieberman, gen. David Petraeus, Kenneth Pollack, Andrew Tabler og Frances Townsend.

I maj måned udgav CNAS et udkast til global konfrontation, ved navn »Udvidelse af amerikansk magt: Strategier til at udvide amerikansk engagement i en kompetitiv verdensorden«, der som medforfatter havde Robert Kagan, en ledende neokonservativ, der udarbejdede en lignende undersøgelse for den tiltrædende Bush-Cheney-regering i 2000, kaldet »Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede« (PNAC). Begge disse dokumenter promoverer en unipolær verden baseret på en permanent udvidelse af USA's militære magt. Rapporten fra PNAC blev i vid udstrækning set som den spilleplan, som Bush og Cheney brugte til at lancere et årti med permanente krige i Afghanistan og Irak, en spilleplan, der af Obama og Clinton blev udvidet ind i Syrien og Libyen.

I kølvandet på Panettas, Bush' og Flournoys heftige udfald konkluderede mange skarpe iagttagere, at angrebene på Syrien, Rusland og Kina, som var omfattet af de kombinerede bemærkninger, ikke kunne have været udstedt uden forudgående godkendelse af Hillary Clinton selv.

Kort sagt, så har Hillary Clinton erklæret sig selv som kandidaten for »kontinuitet« af den næsten to årtier lange permanente krigsførelse, der blev lanceret af Bush og Obama. Disse krige har nu ført verden til randen af atomkrig med Rusland og Kina, en krig, der vil udslette menneskeheden.

Om noget, så var Hillary Clinton, mens hun var udenrigsminister, en af Obamaregeringens mest skingre fortalere for krig og atter krig. Clinton var og er en stærk promoter for behovet for at vælte Assad-regeringen i Damaskus, om nødvendigt gennem direkte amerikansk militær involvering. Kravet om at skabe en flyveforbudszone over syrisk territorium er en åbenlys overtrædelse af alle principper for national suverænitet, og hendes rolle i lanceringen af den katastrofale krig i Libyen – som bredt er blevet beskrevet som den afgørende stemme i fremstødet for et hurtigt regimeskifte – har skabt en permanent krise, der har ført til massedød og socialt kaos, i hele det afrikanske kontinent.

Det var Hillary Clinton, sammen med Susan Rice og Samantha Power, der promoverede den voldelige afsættelse af Libyens leder Gaddafi, på trods af, at dette betød en alliance med hardcore al-Qaeda- og relaterede jihadist-terrorgrupper. Afsættelsen og mordet på Gaddafi forvandlede Libyen til et ingenmandsland, der ikke kunne regeres, og som styredes af krigsførende kliker bestående af tungt bevæbnede militser, mange domineret af al-Qaeda i det islamiske Magreb (AQIM), og følgelig af Islamisk Stat.

De våben, der blev »befriet« fra libyske regeringsdepoter, har båret ved til krige i hele det afrikanske kontinent, og store mængder af disse »frigivne våben« blev smuglet ind i Syrien, gennem amerikanske, britiske, saudiarabiske, qatarske og tyrkiske kanaler, og ind i hænderne på jihadisterne, der har forvandlet Syrien og Irak til et Helvede på Jord. Millioner af flygtninge fra de nordafrikanske, syriske, irakiske og afghanske konflikter, der alle er blevet støttet af Obama og Clinton, er strømmet ind i Vesteuropa i desperat flugt for

deres liv og har skabt den største flygtningekrise i hele efterkrigstidens periode.

Disse handlinger, der blev udført under Clintons fire år som udenrigsminister under Barack Obama, førte direkte til begivenhederne den 11. september 2012, hvor jihadister fra Ansar al-Sharia gennemførte et stærkt bevæbnet angreb på USA's diplomatiske kompleks i Benghazi, Libyen, der resulterede i mordet på USA's ambassadør Christopher Stevens og tre andre amerikanske embedsmænd.

Som det tydeligt fremgår af dokumenter i Udenrigsministeriet, så havde ambassadør Stevens og andre amerikanske diplomater i Libyen tigget om yderligere sikkerhedspersonel. Udenrigsministeriet have sammensat en oversigt over angreb på udenlandske diplomater og endda det Internationale Røde Kors, men faktisk blev sikkerheden barberet ned i stedet for forøget. Alt imens Patrick Kennedy fra udenrigsministeriet angiveligt skulle have ansvaret for sikkerhedsarrangementer ved USA's diplomatiske mission i Libyen, så lå ansvaret til syvende og sidst hos udenrigsministeren – Hillary Clinton.

Mens angrebet i Benghazi 11. september 2012 var i gang, gjorde live-rapporter fra Benghazi og fra ambassaden i Tripoli det klart, at angrebet på missionen var overlagt, velplanlagt, tungt bevæbnet og dødbringende. En vurdering fra forsvarets efterretningsdepartement, som blev udgivet internt i regeringen få dage efter angrebet, forklarede i detaljer, hvordan angrebet var blevet udført.

Alligevel valgte præsident Obama og udenrigsminister Clinton, der var mere optaget af det forestående præsidentvalg i november 2012, at lyve for det amerikanske folk og hævdede, at angrebet i Benghazi var en »spontan« protest imod en lidet kendt video, der bagvaskede profeten Mohammed – en lodret løgn.

Denne løgn, der blev flikket sammen under en telefonsamtale

sent om aftenen af præsident Obama og udenrigsminister Clinton, og som første gang blev udgivet til offentligheden i en pressemeddelelse i Clintons navn, blev opretholdt i dagevis. Om søndagen efter angrebet deltog den nationale sikkerhedsrådgiver Susan Rice i en stribe interview-shows for at faldbyde løgnen om »spontan protest løbet af sporet«, som først blev udstedt af Clinton.

Hillary Clinton prioriterede Barack Obamas genvalg frem for sandheden og frem for USA's vitale, nationale sikkerhedsinteresser. Hun beregnede, at, hvis hun havde fortalt sandheden og taget sin afsked fra regeringen, ville Obama have tabt genvalget, hun ville have fået skylden, og hendes egne fremtidige perspektiver for at blive det Demokratiske Partis nominelle kandidat til præsident ville være slut.

Lyndon LaRouche fremlagde sagen imod Hillary Clinton og Barack Obama ved en historisk pressekonference i National Press Club i Washington, D.C., i ugerne, der fulgte tragedien i Benghazi. LaRouche identificerede Clinton som en medhjælper, en håndlanger, til Obama, og som et ledende medlem af krigspartiet, der har givet USA og verden en evindelig krig af den længste varighed, har skabt betingelserne for opkomsten af Islamisk Stat, og har drevet USA's økonomi bankerot.

Ikke alene præsiderede Hillary Clinton over opkomsten af ISIS og den totale destabilisering af hele Mellemøsten/Nordafrika. Sammen med sin betroede allierede i Udenrigsministeriet, Victoria Nuland[1], skabte hun en total konfrontation med Rusland, som, på afgørende tidspunkter, gjorde hende til de rene nazisters sengekammerat.

Clinton forfremmede Nuland, hustru til den neokonservative ideolog Robert Kagan, til topposter i Udenrigsministeriet, fra talsmand for udenrigsminister Clinton og Udenrigsministeriet, til viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, en stilling, ud fra hvilken Nuland præsiderede

over den »farvede revolution« og den voldelige afsættelse af Janukovitj-regeringen i Ukraine med hjælp fra organisationen af Bandera-nazister, der kæmpede side om side med Hitlers hære under Anden Verdenskrig og skabte flere generationer af erklærede neo-nazister, såsom det ukrainske Sektor Højre og Azov-brigaderne.

På et afgørende tidspunkt under afsættelsen af Janukovitj pralede Nuland over for et publikum ved National Press Club i Washington med, at USA havde brugt $5 mia. på kampagnen for »demokrati« i Ukraine, siden Sovjetunionens opløsning.

Dette statskup i Kiev i 2013-14 markerede en dramatisk optrapning af Obamaregeringens allerede igangværende provokationer imod den russiske præsident Vladimir Putin, handlinger, der nu omfatter deployeringen af NATO-styrker på Ruslands grænser for første gang, siden nazi-invasionen af Sovjetunionen under Anden Verdenskrig.

Det var Obama og Clinton, der, som to alen ud af ét stykke, ødelagde relationen mellem USA og Rusland, og som nu har sat verden på en farlig kurs mod generel krig, og endda en potentiel atomar udslettelseskrig.

Dette er den sande arv af Obama-Clinton.

Hillary Clinton afskyr den kendsgerning, at dette er hendes sande generalieblad, og at Lyndon LaRouche frygtløst har gjort denne sandhed tilgængelig for det amerikanske folk, og for verden.

[1] Fra 2013: Viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender; 2011-2013: Talsmand for USA's Udenrigsministerium; 2005-2008: USA's ambassadør til NATO *(-red.*)

Når mennesket konfronteres med et stort onde, findes der en evne i det, som kalder et endnu større gode frem – Leibniz

Helga Zepp-LaRouche: »Jeg mener, at vi må mobilisere befolkningen til at blive aktiv; for tiden er ikke til at sidde på stakittet og blot kigge på, hvad disse såkaldte 'eliter' foretager sig … befolkningerne har mistet tilliden til disse eliter, der repræsenterer dette globaliseringssystem. Ansvaret for at finde løsninger på situationen må derfor gå over til dem, der har ideer om, hvordan vi kommer ud af situationen. Hvilket er, hvad vi gør i New York med Manhattan-projektet; det, som det Internationale

Schiller Institut gør; men jeg mener, at vi har brug for jeres støtte – I, som ser dette lige nu. Jeg vil gerne appellere til jer om at blive aktive sammen med os og være med til at gennemføre disse løsninger.«

Download (PDF, Unknown)

Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt i den transatlantiske verdens økonomiske genrejsning

Men, som hr. LaRouche har understreget, især i de seneste par år, så er Glass-Steagall det nødvendige, absolut uundværlige første skridt: Den udsletter kasinoerne. Den udsletter gearede derivatkontrakter til anslået 2 billiarder (2, med femten nuller!) dollars, der som en cancer rider på toppen af verdens banksystem og på toppen af verdens reelle, fysiske økonomi.

Men, Glass-Steagall som sådan genstarter ikke realøkonomien. Den skaber ikke som sådan jobs. Det er her, man behøver de andre elementer af disse fire kardinallove: Man må skabe en statslig bankmekanisme, gennem hvilken man, som Hamilton gjorde det, som Lincoln gjorde det med 'greenback'-dollaren, udsteder kredit til realøkonomien til den form for projekter, der genopbygger vores infrastruktur, og som vil skabe

meningsfulde og produktive jobs i sektorerne for varefremstilling og landbrugsprodukter.

Uddrag af 'Fireside Chat' (28. juli) med Jeffrey Steinberg:

Spørgsmål 3: Jeg undrer på, hvem, der skal køre dette nye system, for jeg tror ikke, nogen af vore to kandidater ønsker at køre det. Og vi kan med garanti ikke få nogen hjælp fra Kongressen, så hvem skal gøre alt dette?

Jeffrey Steinberg: Vi har et lederskab, der er i færd med at vokse frem i andre dele af verden, i Kina, i Rusland, i Indien; vi har den japanske regering, der nu ser hen til at komme på linje med en hel ny række af arrangementer, som er ved at blive den dominerende faktor i store dele af Eurasien. Kinas politik for 'Ét bælte, én vej' er ikke en eller anden abstrakt idé. Der er jernbaneforbindelser, der allerede er fuldt ud operationelle, og som løber fra dele af Kina og til havne i Tyskland og Frankrig. Grækenlands Piræushavn, nær Athen, er ved at blive opbygget som et hovednav for handel mellem Asien og Sydøsteuropa, og som når hele vejen til Donau-flodbækkenet.

Forslag er blevet diskuteret på konferencer i Moskva, med deltagelse af nogle ledende amerikanske personer, inklusive vore egne repræsentanter, og som opfordrer til en forlængelse af den Eurasiske Landbro ind i den vestlige verdensdel gennem konstruktion af bro og tunnel over Beringstrædet, og med opkobling til jernbanelinjer og vandsystemer, der løber fra Alaska og Canada, ned ad hele USA's vestlige rygrad.

Der er således grundlæggende set en opfattelse af, at disse ideer findes, og det vil ikke nødvendigvis komme fra oven og ned, fra de såkaldte 'præsidentkandidater'; men det vil komme fra den kendsgerning, at der er meget begrænsede muligheder for en politik, og at det amerikanske folk kræver

forandringer. Og jeg siger jer, at vi befinder os på et tidspunkt, hvor ideernes magt er meget, meget betydelig, og meget magtfuld. Hvordan kan det være, at begge partier har Glass-Steagall på deres valgplatforme? Fordi der har været en politisk kamp, en mobilisering, som denne politiske bevægelse i årtier har anført i dette land, og fordi det har været et element i hr. LaRouches revision af hele USA's finansielle og økonomiske system. Da disse dokumenter blev inkluderet i begge partier, altså genindførelsen af Glass-Steagall, så var der ingen tvivl i mange af de førende kongresmedlemmers sind, mange folk i begge politiske partier, om, at det var et resultat af vores arbejde. Det væltede ind med enestående lykønskninger til os; og lykønskningerne væltede endnu mere ind, da de 28 sider fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelses-rapport af begivenhederne den 11. september, 2001, blev frigivet og offentliggjort den 15. juli. Der var ingen, der var i tvivl!

Så jeg mener altså, at vi må have en totalt anden tilgang til dette spørgsmål: Snarere end at se hen til andre, om hvem vi ved, at de ikke er kvalificeret til at give os et lederskab, så lad os overveje de midler, ved hvilke vi kan tage lederskabsansvar og virkelig følge det helt frem til det punkt, hvor vi fremtvinger disse forandringer i politikken. Der er nu mange mennesker, som indser, at de må tænke over en helt anden økonomisk model for USA, for vi har nu sådan omtrent nået bunden af spanden mht. realøkonomien, og mange mennesker, der for blot nogle få uger siden var afvisende, higer nu efter diskussioner med os om, hvordan den proces skal være, hvorigennem vi kan genskabe et statsligt banksystem (hermed menes et banksystem, der styres af USA's regeringsinstitutioner, og som har USA's udvikling, og ikke enkeltpersoners berigelse på samfundets bekostning, til opgave, *-red.),* som har været hjørnestenen i alle store præsidenters succesfulde politik, i dette lands historie – fra George Washington, hvis finansminister var Alexander Hamilton; til John Quincy Adams; til Abraham Lincoln med sin politik for

’greenback’-dollaren; til Franklin Roosevelt med Reconstruction Finance Corporation (svarer til Kreditanstalt for Genopbygning, *-red*.). Dette er en politik, vi har forstand på!

Det rette svar på dit spørgsmål er derfor, at vi befinder os i en position, hvor vi kan tilvejebringe et sådant lederskab, og det er allerede en fastslået kendsgerning. Det er ikke noget, vi siger for at prale, eller som er en misrepræsentation. Se ikke hen til de personer, som du ser på CNN eller Fox, for at tilvejebringe lederskab, når alle og enhver ved, at de ikke har nogen lederskabsegenskaber. Vi kan gennemtvinge disse spørgsmål om den rette politik; i et valgår responderer folk til vælgernes krav på en måde, der ellers ikke har sin lige. Der ville ikke have været nogen Glass/Steagall-platform i begge partier, havde det ikke været for vores arbejde. Vi ville, uden vores indgriben, stadig gå rundt og beklage os over, at de 28 sider, der grundlæggende set anklager saudierne, og gennem forlængelse, Bush og Cheney, for 11. september, ikke var blevet offentliggjort. De er nu offentliggjort, takket være vores indsats. Ellers ville det ikke være sket.

Under andre omstændigheder kunne jeg bruge timer på at gennemgå i detaljer, præcis hvordan, det skete. Men pointen er, at det skete, fordi vi tog ansvaret for at gennemtvinge en forandring i tankegangen, og for at udvikle den form for politik, der vil virke. Og lige nu står vi et sted, hvor forhindringerne til at gennemtvinge denne politiks vedtagelse, er stærkt begrænsede.

Tænk over udsigten til, at du kunne vågne i morgen, eller i næste uge, eller på et hvilket som helst tidspunkt fra nu af og til valget i november, og finde ud af, at der er et finansielt sammenbrud i gang, som er mange gange mere alvorligt og udbredt end sammenbruddet i september 2008. Og denne gang er folk ikke til sinds ganske enkelt at lægge sig ned og acceptere en bail-out eller en bail-in, hvor deres egne

opsparinger (pensioner, bankindskud osv.), eller hvad der måtte være tilbage af dem, plyndres.

Så vi må være parat til at tage den form for lederskab, som andre ikke vil tilvejebringe, især ikke de andre, som vi allerede ved, er afgrundsdybe fiaskoer, fordi de har fået chancen for at lede, og de har ledt os til dette totale krisepunkt.

Spørgsmål 4: God aften, jeg er J fra Fredericksburg, Virginia. Jeg ville stille tre spørgsmål, men eftersom tid betyder alt, vil jeg stille ét spørgsmål i aften. Og, mht. Glass/Steagall-loven, så er begge partiers platform Glass-Steagall; men når man læser erklæringerne fra f.eks. Bernie Sanders og det Demokratiske Parti, så refererer de til »det 21. århundredes Glass/Steagall-lov«. Mit spørgsmål lyder, hvilken type Glass-Steagall vil det blive?

Jeff Steinberg: Den særlige formulering refererer til et lovforslag, der blev fremstillet i både Senatet og Repræsentanternes Hus. Det er det navn, som blev givet til det lovforslag, som blev fremstillet af Elizabeth Warren, Maria Cantwell, John McCain og Angus King fra New England. Og vi læste dette lovforslag meget omhyggeligt: Det afviger ikke på mindste måde fra den oprindelige Glass/Steagall-lov. Dette er ikke lovforslag, der kræver et helt hold jurister for at granske og regne ud, hvad de siger. Den oprindelige Glass/Steagall-lov var på 37 sider med tre spalter. Og disse lovforslag til genindførelse af Glass-Steagall er endnu kortere. Der er fremstillet to lovforslag i Huset og ét i Senatet.

Grundlæggende set, så gør loven det, at den bryder bankerne op, den adskiller fuldstændigt kommercielle bankaktiviteter (dvs. almindelige bankindskud, långivning til lokale aktiviteter o. lign., *-red*.) fra investeringsbankaktiviteter, hedgefunds, forsikringsaktiviteter. Og hvad loven med størst tydelighed ville betyde, er, at der ikke kommer flere

statslige bankredninger til de kriminelle hasardspils- og spekulationsaktiviteter, som disse finansinstitutioner er engageret i. Det, som bliver tilbage, vil være udrensede, men underkapitaliserede, kommercielle bankoperationer, og på den anden side, investeringsbanker og forsikringsoperationer, der næsten omgående vil nedsmelte. I selv samme sekund, der ikke længere forefindes nogen lovlig udsigt til at blive 'reddet' ved hjælp af skatteborgerpenge, og det ud over skalaen fra 2008,vil historiens hurtigste og største *margin calls* komme (hvor kreditor kan forlange en omgående merindbetaling som sikkerhed for det nu usikre lån, -*red*.). Og alle disse ting vil ganske enkelt nedsmelte.

Og hr. LaRouches holdning til det, er »godt, de skred; vi har ikke brug for dem!« Vi behøver en statslig kreditpolitik; vi behøver kommercielle banker som de instrumenter, gennem hvilke man udbetaler kredit til realøkonomien, til investeringer i infrastruktur, til research og udvikling, til jobskabelse, og til alle ting, der knytter sig til arbejdskraftens produktive evne i en *virkelig økonomi* (realøkonomi).

Og det andet; alle de der hasardspilsoperationer er totalt unødvendige. Så vi har altså disse lovforslag, det 21. århundredes Glass-Steagall, og de forsøger grundlæggende set at sige, »man må gøre det udtrykkeligt, at der ikke mere kan komme bailouts af derivater og sådanne ting.« Det er, hvad vi har med at gøre.

Vi skabte momentum for dette spørgsmål. Igen, jeg kan ikke gennemgå det hele her; men jeg kender personligt bogstavelig talt hver eneste begivenhed, hvor kongresmedlemmer enten fremstillede disse lovforslag, eller også skrev under på dem, og det var, ved *hver eneste begivenhed*, uden undtagelse, en refleksion af det arbejde, vi har gjort. I hele landet står Manhattan-projektet som et flagskib for denne indsats, fordi Manhattan, New York City, er et verdenscenter, og den indvirkning af det, vi har gjort, og som udstråler til hele landet, efterhånden som det har indvirkning i New York, i

Washington, har skabt en situation, som ellers ikke ville have eksisteret.

Så de Glass/Steagall-lovforslag er fine, som de er. Men, som hr. LaRouche har understreget, især i de seneste par år, så er Glass-Steagall det nødvendige, absolut uundværlige første skridt: Den udsletter kasinoerne. Den udsletter gearede derivatkontrakter til anslået 2 billiarder (2, med femten nuller!) dollars, der som en cancer rider på toppen af verdens banksystem og på toppen af verdens reelle, fysiske økonomi.

Men, Glass-Steagall som sådan genstarter ikke realøkonomien. Den skaber ikke som sådan jobs. Det er her, man behøver de andre elementer af disse fire kardinallove: Man må skabe en statslig bankmekanisme, gennem hvilken man, som Hamilton gjorde det, som Lincoln gjorde det med 'greenback'-dollaren, udsteder kredit til realøkonomien til den form for projekter, der genopbygger vores infrastruktur, og som vil skabe meningsfulde og produktive jobs i sektorerne for varefremstilling og landbrugsprodukter.

Vi har det værste infrastrukturunderskud i noget land i den avancerede sektor. Vi har ingen højhastighedsjernbaner: Der er bogstavelig talt nul miles med højhastighedsjernbaner i USA. Der skal angiveligt være en Acela-linje, der løber mellem Washington og New York City, og som skal forestille at være et højhastighedstog, men det kan ikke køre med høj hastighed, fordi man ikke engang har vedligeholdt sporene, så man kan køre i høj hastighed. Husk den togulykke, der fandt sted lige uden for Philadelphia, da et af disse tog forsøgte at køre tilnærmelsesvist stærkt.

I Kina er der 18.000 km med højhastighedsjernbaner, og kineserne har planlagt, at der om få år skal være 30.000 km. Jeg har kørt med et af disse højhastighedstog fra Shanghai til Nanjing; det svarer til lidt længere end afstanden mellem Washington og New York. Og i Kina, med eksprestoget, hvor billetten på første klasse kostede omkring 25 dollars, tog det

55 minutter; toget kørte med over 300 km/t, gennemsnitligt, og der findes intet blot tilnærmelsesvis lig dette nogen steder i hele USA. Vi er i en situation, hvor vores fysiske økonomi er forfalden og kun bliver værre, og vi har virkelig brug for denne form for gennemgribende udbedring.

Så uanset, hvilke snurrefinurlige titler, folk ønsker at give det, så betyder Glass-Steagall kun ét: Bryd de store banker op; udskil de kommercielle bankfunktioner; sørg for, at disse kommercielle banker er sikrede (gennem en statslig indskudsgarantifond), og at de udsteder lån til reel, produktiv aktivitet, der støtter økonomiens produktive evner. Hvis vi gør disse basale ting, vil vi meget, meget hurtigt se, at økonomien vender, især, fordi vi kan slutte os til andre i hele verden, der allerede følger denne kurs. USA er ikke blot en atlantisk nation; det er også en Stillehavsnation. Og hele det asiatiske Stillehavsområde gennemgår i øjeblikket en videnskabelig, kulturel og økonomisk renæssance. Og vi må sikre, at USA, der faktisk er kildevældet til de fleste af disse ideer, kommer med ind igen.

(Hele 'Fireside Chat' fra 28/7 med Jeffrey Steinberg, med engelsk udskrift, kan høres/læses her: https://larouchepac.com/20160727/fireside-chat-jeff-steinberg-july-28-2016)

(Se også LPAC-video: De 7 nødvendige trin, herunder projekter som NAWAPA og en forbindelse over Beringstrædet.)

https://www.youtube.com/watch?v=7pJLF3UBHHk

Vi kan vinde en afgørende sejr
– hvis vi er villige til at tænke,
at menneskehedens fremtid, netop nu,
hviler på vore skuldre …

Fra webcastet 'Fireside Chat' 28. juli 2016, med EIR's Jeffrey Steinberg:

Jeg tror, det er vigtigt at sætte rammerne for aftenens diskussion, for vi befinder os i et absolut afgørende øjeblik, hvor den strategiske situations farlighed matches og endda potentielt overgås af de enestående muligheder; muligheder, der meget vel kun vil forekomme én gang i livet for alle, der i aften er med i dette telefonmøde; det er derfor meget vigtigt at tænke på dette øjeblik på den rette måde.

Jeg vil som indledning blot sætte et afgørende fokus på, hvor vi står lige nu, og dernæst vil jeg kort kommentere nogle ting, som har ligget hr. LaRouche på sinde under diskussioner, som flere af os har haft med ham i løbet af de seneste 48 timer.

I morgen, den 29. juli, er en særdeles afgørende dag for Europa, fordi den Europæiske Centralbank her uddeler karakterbøger til de største, europæiske banker, disse såkaldte stresstests for, om disse banker overhovedet er i stand til at modstå en ny finanskrise. Og det er allerede en selvfølge, at bogstavelig talt alle banker i Italien, med verdens ældste, kontinuerlige finansinstitution, Monte dei

Paschi di Siena, i spidsen, vil dumpe til denne test. På en langt vigtigere skala er den største, tyske bank, Deutsche Bank, for nylig af IMF blevet beskrevet som verdens mest risikofyldte bank: Den sidder på en eksponering til derivater for 55 billioner euro, og bogstavelig talt alle andre, betydningsfulde banker i Europa, USA, Japan og selv et par banker i Kina, er derivatmodparter, der har en stor eksponering, og Deutsche Bank er endnu en kandidat, ligesom Monte dei Paschi i Italien, der kunne nedsmelte, hvornår det skal være. Begge disse banker vil næsten med sikkerhed dumpe til denne stresstest, og alene dette kunne udløse en panik. Så vi befinder os ved et virkeligt, afgørende punkt, og det faktum, at hele dette transatlantiske finanssystem er i en langt dårligere forfatning end det var tilfældet i september, 2008, hvor vi havde en nedsmeltning; dette er hovedårsagen til, at visse desperate grupperinger i det vestlige finansoligarki er på udkig efter muligheder for at skifte emne, gennem at lancere krigsprovokationer, primært imod Rusland, og sekundært også imod Kina.

Fakta er, at alle større krige, der på en betydelig skala er brudt ud, og i særdeleshed de to verdenskrige i det 20. århundrede, har altid været en konsekvens af desperationen over en finanskrise, i hvilken visse oligarkiske kræfters magt, i nyere historisk tid, og her, briternes i særdeleshed, har været truet; og de vil hellere vælte hele skakbrættet, eller løbe irrationelle risici, end de vil miste deres magt.

Situationen i dag er den, at, et hvilket som helst udbrud af krig med Rusland næsten med sikkerhed ville føre til atomkrig, og det ville ikke blive en ’begrænset’ krig, men en fuldt optrappet krig.

Så farerne er, som jeg siger, alvorlige. Samtidig befinder det Britiske Imperium, hovedkilden til alle de større problemer, især i det transatlantiske område, sig i en tilstand af opløsning. Vi havde Brexit-valget, der fandt sted midt i juni, og som har rystet hele EU’s fundament, som nu begynder at

falde fra hinanden.

For kun 2 uger side, den 6. juli, havde vi den længe ventede udgivelse af Chilcot-kommissionens rapport, som var en enorm undersøgelse af briternes rolle i lanceringen af den katastrofale invasion af Irak og den voldelige afsættelse af Saddam Hussein, i 2003. Hvis dette ikke var sket, ville man aldrig have fået en Islamisk Stat; man ville ikke have fået denne spredning af al-Qaeda, og man ville ikke have fået dette mønster med global terrorisme, som vi, næsten dagligt, ser i alle dele af verden i dag.

Så denne rapport, der bestod af 12 bind (!), med 6000 sider, var en stikkende anklage, ja, var faktisk en anklage om krigsforbrydelser, imod Tony Blair og, gennem forlængelse, imod George W. Bush og Dick Cheney.

Samtidig scorede LaRouche-bevægelsen en ekstraordinær sejr, da præsident Obama, imod enhver plan, og ganske bestemt imod de grupperinger af det Britiske Imperiums interesser, de grupperinger, der ejer Obama, blev tvunget til, med kun lidt redigering, at frigive de 28 sider af den oprindelige Fælles Kongresundersøgelses-rapport om begivenhederne den 11. september, 2001.

Jeg er sikker på, at alle, der er med i dette telefonmøde, ved, at dette har været et afgørende spørgsmål, et afgørende punkt for intervention fra hr. LaRouches og vores bevægelses side, lige fra selv før angrebene den 11. september. For, i januar måned, 2001, advarede hr. LaRouche, under en høring for USA’s Senat i forbindelse med Senatets afprøvning og godkendelse af John Ashcrofts udnævnelse til justitsminister, om, at en Bushregering ville lede efter den førstgivne mulighed for at iscenesætte en ’Rigsdagsbrands-hændelse’, for at satse på et diktatur. På dagen for 11. september var LaRouche midt i et live interview på radioen i Utah, og han sagde lige på stedet, at dette ikke kunne finde sted uden, at der var tale om et element af et ’inside job’.

Frigivelsen af disse 28 sider, især blot ni dage efter udgivelsen af Chilcot-kommissionens rapport, er et ødelæggende et-to-stød i ansigtet på det Britiske Imperium. Alene af den grund, at, når man ser den 28 sider lange rapport, og man indser, at det var i *december 2002*, at præsident Bush erklærede disse sider for hemmelige og blokerede for deres offentliggørelse, så indser man, at dette havde *alt* at gøre med optakten til invasionen af Irak.

Hvis dette kapitel, som viste, at det var *saudierne,* og ikke Saddam Hussein, der stod bag angrebene 11. september, var blevet offentliggjort på dette tidspunkt, ville det have været bogstavelig talt umuligt for selv Bush og Cheney at slippe godt fra denne Irakkrig, og historien ville være gået i en helt anden retning. Det var, hvad hr. LaRouche kalder et *punctum saliens*: Et afgørende punkt, en korsvej i historien.

Med andre ord, disse og andre udviklinger, som jeg ikke skal komme nærmere ind på her, men som kan dukke op under vores diskussion, betyder, at menneskehedens fjende, de imperiekræfter, der nu er centreret omkring det Britiske Imperium, som kontrollerer Saudi-Arabien, som kontrollerer Obama, er helt ude i tovene. De kan besejres. De befinder sig faktisk i en undergangs-proces. Spørgsmålet er, vil der komme en *reguleret* magtoverdragelse, og en alliance i det transatlantiske område til fordel for den politik, der allerede er blevet vedtaget af de større nationer i Eurasien, centreret omkring Kinas politik med Ét bælte, én vej, og centreret omkring Ruslands interesse i at organisere en global koalition, med FDR-Stalin/USA-Sovjetunionens koalition til at besejre Hitler og nazisterne under Anden Verdenskrig, som model, med det formål at besejre terrorismens svøbe. Der er nok af muligheder, men det kræver ikke blot en politisk mobilisering, men også en tilgang i vores forestillingsevne, så vi forstår, at vi, som menneskelige væsener, kan forme vores egen, fremtidige skæbne; snarere end at tænke på os selv som ofre, så må vi tænke på en helt anden måde. Og hr.

LaRouche har i løbet af de seneste dage *meget kraftigt* understreget dette princip om menneskets skabende evne, dets kreativitet. Det, der er fuldstændigt unikt for mennesket, er, at det har evnen til at gøre opdagelser, til at skabe ting, der hidtil ikke har været kendt, ikke har været opdaget, og ikke har været udtænkt. Og vi befinder os ved et af disse øjeblikke, hvor det er *afgørende*, at vi opgiver de frygtelige kernefundamenter i denne nuværende, degenererede kultur og endnu engang tænker på at frembringe ægte, videnskabelige genier, på at genoplive vores rumprogram, der altid har været avantgarden af menneskets store opdagelser, i hvert fald i det 20. århundrede.

Vi havde tidligere på dagen en diskussion om en af de store forskere, der var motoren i USA's rumprogram fra sidst i 40'erne og under 50'erne og 60'erne og videre frem, dr. Krafft Ehricke, der forstod, at denne form for opdagelsesproces, for at gå der ud, hvor mennesket aldrig før har været, er essensen i, hvad det virkeligt vil sige at være menneske.

Vi må se at komme bort fra snæversynet og række ud efter og gribe dette øjeblik med en absolut, enestående mulighed. Vær ikke bange for farerne, men forstå, at vi kan vinde en afgørende sejr, hvis folk er villige til at tænke på en helt anden måde, og tænke på en måde, som om menneskehedens fremtid netop nu hvilede på dine skuldre.

Ovenstående er et uddrag fra webcastet 'Fireside Chat' den 28. juli, med Jeffrey Steinberg, mangeårig leder i LaRouche-bevægelsen, og efterretningsredaktør for EIR, og hvis indledende bemærkninger til den efterfølgende spørgsmål-og-svar-session ovenstående uddrag er. Webcastet, inkl. engelsk udskrift, kan høres/læses her: (anbefales). https://larouchepac.com/20160727/fireside-chat-jeff-steinberg-july-28-2016

Titelfoto: fra letsgoseit.com, fra portrætsamlingen i The International Aerospace Hall of Fame: den amerikansk-tyske

rumpionér, Krafft A. Ehricke, født 1918 i Berlin, Tyskland, død 1984 i USA.

»Dette gamle system er dødt, og det er vores ansvar at bringe menneskeheden over tærsklen til en helt ny æra«

Lyndon LaRouche:

»… Det er os, der skal få dette til at ske. Der findes intet andet alternativ. Hvorvidt Kongressen vil handle eller ej er højst usikkert, for der er intet forudsigeligt i dette politiske system. Det, der må ske, er, at der må være en massiv bevægelse, der må have et lederskab, og som må gennemtvinge denne forholdsregel (Glass-Steagall, -red.), og som vil medføre, at visse kendsgerninger kommer for dagens lys – dvs., systemets totale bankerot.«

Glass-Steagall er imidlertid kun det første skridt. Jeg mener, at vi har sagt dette gentagne gange, men det vil blive aftenens store debatemne: Den form for initiativ, som hr. LaRouche har taget mht. Deutsche Bank, med et krav om en tilbagevenden til arven efter Alfred Herrhausen, den sidste, fornuftige bankier i Deutsche Bank, og som blev myrdet i koldt

blod den 30. november 1989, netop på det tidspunkt, hvor den fremtidige verdenshistorie stod over for en kæmpe chance.

Uddrag af LaRouchePAC Internationale fredags-webcast, 29. juli 2016:

Virkelighed er, om folk i dag har modet til at indrømme, at LaRouche har ret!

Matthew Ogden: Jeg mener, at vi bestemt kan sige, at vi står ved afslutningen af en gammel æra. Vi har et helt, paradigmatisk system, der er i færd med at kollapse totalt omkring os, og vi kan forhåbentlig sige, at vi står på tærsklen til en ny æra. Vi stirrer direkte ind i ansigtet på det transatlantiske finansielle systems totale opløsning. Dette ses ikke tydeligere end gennem den kendsgerning, at man har disse såkaldte 'stresstests', som finder sted i dag i alle de større europæiske banker. Resultatet af disse stresstests skal efter planen offentliggøres senere i aften; men, som hr. LaRouche har sagt, »Man behøver ikke at teste disse banker. Man ved, at hele banksystemet er totalt bankerot«.

Især to af disse banker har fået meget udstrakt mediedækning. Den ene er Monte dei Paschi-banken, der er verdens største og ældste, uafbrudt fungerende bank, og den største bank i Italien, og de vil næsten med sikkerhed dumpe til stresstesten, sammen med praktisk talt alle andre banker i Italien, som samlet set rapporteres at sidde på gæld, der ikke betales på, for mellem 210 – 360 milliarder euro, som umuligt kan reddes gennem bailout (statslig redning; 'bankpakke' med skatteborgermidler, *-red.*) af Italiens bankerotte økonomi, eller af EU's ditto, for den sags skyld.

På den anden side har vi Tysklands største bank, Deutsche Bank, der af IMF er blevet beskrevet som den mest

risikobelagte, mest sårbare bank i hele systemet. Vi har på det seneste dækket Deutsche Banks bankerot med den *forbløffende* statistik, at Deutsche Banks nettoprofit nu vitterligt er nede på næsten nul, med et af Deutsche Bank rapporteret 97 % 's kollaps i nettoprofitten blot det seneste år. Deutsche Banks eksponering til derivater er massiv. Hver eneste større bank i verden er indviklet i Deutsche Bank som en modpart (i derivatkontrakter, *-red*.). Hvis Deutsche Bank går ned, vil man få en smitteeffekt, der er langt, langt større end i september 2008. Bare fra i onsdags er Deutsche Banks aktier faldet med 8 %. Merrill Lynch har nu nedgraderet banken, og det samme har Frankfurts aktiebørs.

Som det ses, så kan både den ene og den anden af disse banker dumpe til stresstesten. Stresstest eller ej, så kan hele dette system gå op i røg, hvornår, det skal være, og alene dét kan udløse en massiv panik i hele den transatlantiske verden. Det kan ikke understreges tydeligere. Det her er langt, langt værre end den situation, vi befandt os i, i dagene før krakket i 2008.

Det må siges højt og tydeligt, at dette er den drivkraft, der ligger bag truslen om en verdenskrig på dette tidspunkt. Som Helga Zepp-LaRouche gentagne gange har understreget i de seneste uger, så findes der ingen garanteret strategi for at afværge en sådan krig, med undtagelse af at tage roden til denne krigstrussel under behandling, hvilket vil sige en total, systemisk reorganisering af hele det transatlantiske finanssystem. Dette betyder en reorganisering fra øverst til nederst sådan, som Franklin Roosevelt gjorde det i sit embedes allerførste dage, som præsident for USA.

Det afgørende, første skridt i denne totale reorganisering er selvfølgelig en genindførelse af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov, i sin helhed, fra 1933, ikke blot i USA, men i hele den transatlantiske verden. Dette er faktisk emnet for det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold i aften, og som hr. LaRouche kort kommenterede. Spørgsmålet lød:

»Kære hr. LaRouche, kravet om en genindførelse af Glass-Steagall er nu inkluderet i både det Republikanske og Demokratiske partis valgprogram. Hvor sandsynligt er det, efter Deres mening, at Kongressen vil vedtage Glass-Steagall?«

Lyndon LaRouche:

»Ja, vi satser selvfølgelig ikke alt på denne sandsynlighed. Det er os, der skal få dette til at ske. Der findes intet andet alternativ. Hvorvidt Kongressen vil handle eller ej er højst usikkert, for der er intet forudsigeligt i dette politiske system. Det, der må ske, er, at der må være en massiv bevægelse, der må have et lederskab, og som må gennemtvinge denne forholdsregel (Glass-Steagall, -red.), og som vil medføre, at visse kendsgerninger kommer for dagens lys – dvs., systemets totale bankerot.«

Glass-Steagall er imidlertid kun det første skridt. Jeg mener, at vi har sagt dette gentagne gange, men det vil blive aftenens store debatemne: Den form for initiativ, som hr. LaRouche har taget mht. Deutsche Bank, med et krav om en tilbagevenden til arven efter Alfred Herrhausen, den sidste, fornuftige bankier i Deutsche Bank, og som blev myrdet i koldt blod den 30. november 1989, netop på det tidspunkt, hvor den fremtidige verdenshistorie stod over for en kæmpe chance.

Denne form for aktion, som hr. LaRouche har krævet – interventionen i Deutsche Bank – er paradigmatisk for den absolut nødvendige tankegang. Hvad betyder det for os her, i dag? Det er, mener jeg, den form for diskussion, som er blevet genoplivet med ideen om De Fire Love [til USA's (og verdens!) omgående redning] for en reorganisering af finanssystemet. Dette er ikke blot en samling opskrifter, eller en vasketøjsliste over skridt, der må tages, men, som folk også har erkendt, så udgør De Fire Love sådan, som hr. LaRouche har udtænkt det, en enkelt, sammenhængende principerklæring, der bygger på en enkel, fundamental sandhed om den virkelige videnskab om fysisk økonomi. Denne enkelte, fundamentale

forudsætning er den, at mennesket er en art ulig nogen anden. Mennesket er fuldstædigt unikt blandt alle andre levende væsener deri, at udelukkende kun mennesket er i stand til at skabe fuldstændigt nye måder for eksistens, der ikke har nogen forudgående manifestation, ingen afledningseffekt, der stammer fra tidligere erfaringer, men som er en fuldstændig ny, menneskelig adfærdsform. Udelukkende kun mennesket har evnen til viljemæssigt at skabe fremtiden.

Denne, menneskets absolut unikke egenskab, eksemplificeres i en meget destilleret og dybtgående form gennem nogle meget betydningsfulde personligheder, der stadig findes i mands minde hos mange nulevende personer: Albert Einstein er én af dem; og den store, visionære rumforsker, raketingeniøren Krafft Ehricke, er en anden. Jeg tror, dette vil være optakten til, og ligesom skabe en ramme for, aftenens fortsatte diskussion. Men lad mig blot gentage: Jeg tror, vi med sindsro kan sige,

»Dette gamle system er dødt, og det er vores ansvar at bringe menneskeheden over tærsklen til en helt ny æra.«

(Se det engelske udskrift af hele diskussionen her: http://schillerinstitut.dk/si/?p=13902)

Efter terrorangrebene er det endnu

mere presserende nødvendigt at samarbejde med Rusland. Af Helga Zepp-LaRouche

Den russiske præsident Vladimir Putin til FN's Generalforsamling i 2015: *»Det, vi i realiteten foreslår, er, at man lader sig lede af fælles værdier og fælles interesser i stedet for af ambitioner. Inden for rammerne af international lov må vi forene vore anstrengelser for at overvinde de problemer, der truer os alle, og skabe en virkeligt bred international koalition mod terrorismen … «*

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche fornyer sit krav om at forbyde voldelige videospil

»Den nye overraskelse er, at drabsmanden ikke var en islamisk terrorist; drabsmanden var svoren tilhænger af voldelige videospil«, og at han efterlignede tidligere massedrab, der ligeledes var betinget af disse oprindelige gerningsmænds langvarige brug af nedskydnings-spil og -videoer. Zepp-LaRouche sagde, at man måtte tage to skridt på verdensplan:

1. *Idet hun henviste til, at indenrigsminister DeMazière satte forbindelse mellem massedrabene i München og voldelige videospil, må man gennemføre et internationalt forbud af voldelige videospil, der omfatter et forbud*

mod dem på Internettet.

I samtale med den amerikanske LaRouche-bevægelse i dag talte Helga Zepp-LaRouche om terroristdrabet på ni personer i München, udført af en enlig gerningsmand.

Helga LaRouche sagde: »Den nye overraskelse er, at drabsmanden ikke var en islamisk terrorist; drabsmanden var svoren tilhænger af voldelige videospil«, og at han efterlignede tidligere massedrab, der ligeledes var betinget af disse oprindelige gerningsmænds langvarige brug af nedskydnings-spil og -videoer. Zepp-LaRouche sagde, at man måtte tage to skridt på verdensplan:

1. Idet hun henviste til, at indenrigsminister DeMazière satte forbindelse mellem massedrabene i München og voldelige videospil, må man gennemføre et internationalt forbud af voldelige videospil, der omfatter et forbud mod dem på Internettet.
2. Internationalt samarbejde med Rusland mod terrorisme, som præsident Vladimir Putin foreslog FN's Generalforsamling i september 2015.

Teenagedrabsmanden fra München, Ali David Sonboly, lokkede unge mennesker til McDonalds på femårsdagen for Anders Breiviks massedrab af 77 unge mennesker i Norge i 2011. Drabsmanden fra München lå også inde med materiale fra et skyderi på en skole i Bayern i 2009. Sonboly tilbød at købe gratis mad i McDonalds til alle, der kom.

Det krav, som Helga Zepp-LaRouche kom med allerede i 2007, om at »Forbyde voldelige videospil«, må nu gennemføres, før der kommer flere hændelser med »enlige terrorister«.

Hendes appel lyder:

Helga Zepp-LaRouche:

Forbyd videospil med massedrab og vold på Internettet!

10. december 2007: Forkvinde for det tyske politiske parti, Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo), Helga Zepp-LaRouche, udstedte nedenstående erklæring den 8. december:

»I kølvandet på de nylige, rædselsvækkende nyhedsrapporter om unge mennesker, der går amok og dræber deres medstuderende og lærere; unge skarpskytter, der plaffer ofre, de ikke kender, ned; og unge, psykopatiske mordere, der dræber andre mennesker efter, at de har set perverse film; alle disse hændelser demonstrerer på dramatisk vis, hvor presserende nødvendigt det er at vedtage behørige love, der, med hårde straffe, forbyder produktion og markedsføring af computerspil, der glorificerer vold, så vel som også forbud mod at bruge Internettet til at cirkulere materiale, der glorificerer vold.

Sluttelig har Selskabet for Videnskabelig Samtale-psykoterapi (Gesellschaft für wissenschaftliche Gesprächpsychotherapie e.V., GwG) offentliggjort et krav om et totalforbud mod disse computerspil. En repræsentant for selskabet forklarede, at »drabsspil er ligesom landminer for sjælen«. Og GwG kræver, at politikere handler, »før en hel generations børn og teenagers lokkes ind i en malstrøm af vold«. Desværre sker dette allerede.

Allerede i 1972, dvs. for 35år siden (!), forklarede USA's Øverste Embedslæge (Surgeon General[1]), såvel som også den Amerikanske Psykiatri-Sammenslutning, at der var en uomtvistelig forbindelse mellem vold i medierne og vold, der begås af børn og unge. Og i bogstavelig talt hvert eneste tilfælde, hvor unge mennesker dræber deres medstuderende og lærere med stor præcisionsskydning, viser det sig, at der foreligger en afhængighed af voldsvideoer og Internet-websteder, der glorificerer vold. Det er desværre tilfældet, at størstedelen af to generationers børn og teenagers har været udsat for cirkulering af denne »underholdning«, der dræber intellekt og sjæl.

De kommercielle dræbervideoer havde deres oprindelse i

militære uddannelsesprogrammer, gennem hvilke den amerikanske hær brugte dræber-simulatorer til at overvinde soldaternes naturlige modvilje mod at dræbe. Det er det samme, der finder sted med et videospil, der gør drab til en betinget refleks. Anvendelsen af mordsimulatorer til militære uddannelsesformål svarer til det bestialske koncept med Lejesoldater-hæren, som blev fremlagt af Samuel Huntington i dennes bog, *The Soldier and the State (Soldaten og Staten)*, og hvorved soldater skal uddannes til at udføre ordrer som zombier, der aldrig stiller spørgsmålstegn ved det, de får besked på at gøre. Hvis et sådant koncept regnes for barbarisk i hæren, så er det for børn og unge, der følelsesmæssigt er langt mere indtryksmodtagelige, en total katastrofe. Resultatet er børn og unge, der følelsesmæssigt er fuldstændigt forkrøblede, som meget let kan ty til aggression, og hos hvem den for mennesket enestående evne til at føle, og evnen til at føle empati, er totalt fraværende. I værste fald bliver de autistiske, eller endda mordere.

EU's Komité for »Menneskerettigheder i Internet-samfundet« har ansvaret for at håndtere disse spørgsmål, men har hidtil ikke indført nogen faktiske retningslinjer for videospil og Internet-websteder. Hvis de personer, der sidder i ansvarsfulde stillinger, ikke beskytter børn og unge, så gør de sig skyldige i overtrædelse af menneskerettighederne. Vi kræver et omgående forbud mod dræbervideoer og en effektiv blokering af de ovenfor nævnte Internet-websteder!«

Foto: Utøya.

[1] National chef for det amerikanske Public Health Service Commissioned Corps og øverste talsmand for regeringens sundhedsspørgsmål; han/hun udnævnes af præsidenten for en fireårig periode og godkendes af Senatet, og står lige under USA's vicesundhedsminister. (I Danmark har vi 3 embedslæger, der står direkte under Sundhedsstyrelsen).

Efter terrorangrebene i Nice, Würzburg og München er samarbejde med Rusland endnu mere presserende nødvendigt – uacceptabelt at benytte anledningen til at indføre politistat.

Af Helga Zepp-LaRouche

Det er derfor bydende nødvendigt og på høje tid at tage imod det tilbud, som den russiske præsident Vladimir Putin kom med

under FN's Generalforsamling i 2015, og i hvilket tilbud han satte fokus på de fatale konsekvenser af Vestens politik med at uddanne angivelige »moderate« oprørere til at bekæmpe sekulære regeringer i Mellemøsten, som dernæst i stimer hoppede af til ISIS. Helga Zepp-LaRouche fortsætter dernæst med at citere fra Putins tale, hvor han opfordrer til samarbejde mellem alle lande for at bekæmpe dette onde og nævner anti-Hitler-koalitionen under Anden Verdenskrig og understreger behovet for, at muslimske lande spiller en nøglerolle i en sådan koalition, i betragtning af disse ekstremisters korrumpering af deres religion, islam.

23. juli 2016 – Helga Zepp-LaRouche, forkvinde for det tyske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (Bürgerrechtsbewegung Solidarität, BüSo) og stifter af Schiller Instituttet, skrev en artikel om den strategiske krise og hvad det vil kræve at løse den. Det følgende er en oversættelse af afsnittet om terrorisme, i kølvandet på den dødbringende skudepisode i München den 22. juli.

Hele Helgas tyske artikel kan læses på BüSos webside: http://www.bueso.de/node/8688.

Tyskland blev kastet ud i en choktilstand efter massakren i et indkøbscenter i München, med en 18-årig tysk-iraner som gerningsmand, og som fandt sted kun få dage efter, at en 17-årig afghansk flygtning med en økse angreb og sårede passagerer på et tog i byen Würzburg. Alt imens gerningsmændenes baggrund og motiver stadig er ved at blive undersøgt, så understregede Helga Zepp-LaRouche i en artikel den 23. juli, at terrorisme, uanset i hvilken form, er blevet en hovedtrussel for hele menneskeheden.

CSU-parlamentsmedlem Hans-Peter Uhl har ret, skrev hun, i at kræve forbedrede forebyggende forholdsregler og øget samarbejdet mellem relevante myndigheder, både nationalt og i udlandet, for at bekæmpe terrorisme. Men, i betragtning af den radikale islams udvikling og måde at operere på, så indebærer

dette selvfølgelig samarbejde med Rusland, »det offer, der har den største ekspertise i de tjetjenske netværk og disses forbindelse til Sektor Højre i Ukraine og til ISIS, og som beviseligt, gennem sine militære interventioner i Syrien, er det eneste land, der har haft held til at trænge ISIS' magt tilbage.«

Det er derfor bydende nødvendigt og på høje tid at tage imod det tilbud, som den russiske præsident Vladimir Putin kom med under FN's Generalforsamling i 2015, og i hvilket tilbud han satte fokus på de fatale konsekvenser af Vestens politik med at uddanne angivelige »moderate« oprørere til at bekæmpe sekulære regeringer i Mellemøsten, som dernæst i stimer hoppede af til ISIS. Helga Zepp-LaRouche fortsætter dernæst med at citere fra Putins tale, hvor han opfordrer til samarbejde mellem alle lande for at bekæmpe dette onde og nævner anti-Hitler-koalitionen under Anden Verdenskrig og understreger behovet for, at muslimske lande spiller en nøglerolle i en sådan koalition, i betragtning af disse ekstremisters korrumpering af deres religion, islam.

»Siden Chilcot-undersøgelsesrapporten i Storbritannien satte fokus på, hvordan Tony Blair havde iscenesat aggressionskrigen i Irak på baggrund af overlagte løgne«, bemærker Zepp-LaRouche, »og efter afsløringen af de 28 sider af den officielle Kongresundersøgelsesrapport om angrebene 11. september [2001] ikke efterlod nogen tvivl om Saudi-Arabiens rolle i finansieringen af terrorisme, vil en politik med 'mere af det samme' være det samme som at være medskyldig i alle nye terrorangreb.

»De tyske myndigheder kan ikke længere skjule sig bag de sædvanlige sociologiske sofismer. Troværdigheden hos hr. Uhl og indenrigsminister Thomas de Mazière, hos medlemmerne af Forbundsdagens komité for interne anliggender og selvfølgelig, hos kansler Angela Merkel, vil afhænge af, om de indleder en officiel undersøgelse for så hurtigt som muligt at kaste lys over disse to dokumenters – Chilcot-rapportens og de 28 siders

– implikationer og drage konsekvenserne af dem.

»Det er under alle omstændigheder uacceptabelt at bruge angrebene i Würzburg og München som en anledning til at opbygge en politistat sådan, som Erdogan er i færd med, og at samarbejde med netop de lande, hvis rolle er blevet belyst i Chilcot-rapporten og de 28 sider.«

Hvordan skaber man fremtiden? Hvordan griber vi ind for at ændre denne kurs mod overhængende kaos?

Uddrag af LPAC Fredags-webcast, 22. juli 2016:

Ben Deniston: … for det er, hvad det drejer sig om: Hvordan skaber man fremtiden? Vi har sagt, at, da vi første gang lancerede dette (LaRouche-planen for redning af Deutsche Bank, *-red*.), så var der stor folkelig vrede over det. »Hvorfor prøver I at forsvare bankerne? Til helvede med bankerne! Lad hele skidtet brase sammen!« Men vi vil ikke have, at det hele skal brase sammen. Vi ønsker ikke en tilbagevenden til det 14. århundredes Mørke Tidsalder. Vi har brug for forstandigt, kvalificeret lederskab; det er, hvad vi diskuterer her, mht., hvordan vi kommer ud af den aktuelle situation og ind i en stabil position, som Franklin Roosevelt gjorde. Hvordan reflekterer og genskaber vi atter denne form for organiseringsproces, i dag, i en situation, der, for at sige det ligeud, er langt værre.

Det, som Lyndon og Helga LaRouche har påpeget mht. situationen omkring Deutsche Bank, mener jeg, er nøglen og angiver en model, og udgør en afgørende og nødvendig indgriben, men også en model for den form for reorganisering, som vi har behov for. Systemet er bankerot; vi har brug for et fornuftigt lederskab, der kommer ind og siger, »Lad os reorganisere det her. Lad os sørge for, at institutionerne fungerer, sådan, som Franklin Roosevelt gjorde. Lad os finde ud af, hvilke af disse forlorne, fiktive værdipapirer, vi må skubbe til side og glemme alt om; hele denne sindssyge derivatboble.« Men lad os bruge institutionerne sådan, som de var udtænkt at skulle bruges; sådan, som Herrhausen forstod det. En af de sidste bankierer, hvis ikke den sidste, på højt niveau, der rent faktisk forstod dette. [Alexander] Hamilton forstod det, Franklin Roosevelt forstod, at vi behøver disse institutioner til at muliggøre fysisk, økonomisk vækst; til forøgelse af samfundets produktive evne; til forøgelse af arbejdskraftens produktive evne. Det er absolut nødvendigt, at vi reorganiserer det finansielle system således, at det kan gøre dette, og at vi ikke lader det brase sammen i et kaotisk, katastrofalt sammenbrud; hvilket er den trussel, der nu er overhængende.

Jeg mener, at vi må se dette som en del af et samlet perspektiv, for vi diskuterer også alle disse udbrud, der finder sted mht. disse aggressionskrige og terrorisme. Det er i realiteten en del af denne samme sammenbrudsproces. Da Lyndon LaRouche i 2000 kom med den unikke udtalelse, at vi, med Bushregeringens overtagelse af præsidentskabet, havde kurs mod en 'Branden i Reichstag'-begivenhed, og som blev til virkelighed gennem 11. september [angrebet på World Trade Center i New York i 2001], så var ét af hovedspørgsmålene hans vurdering af, at det finansielle system ville bryde sammen. Dette er ikke separate spørgsmål, men del af ét og samme spørgsmål. Det, vi nu ser, som en potentiel eliminering af dette anglo-saudiske, geopolitiske apparat til irregulær krigsterrorisme, er en del af den samme ting, som at gen-

overtage det transatlantiske finansielle system og at gen-orientere det mod en sand patriotisk kurs, i ånden fra Hamilton og Franklin Roosevelt. Vi kan, som vi også fremlagde det ved vores seneste Berlinkonference, alliere os med Kina og med Rusland, i skabelsen af dette win-win-perspektiv; dette samarbejdsparadigme. Men sammenfaldet af disse spørgsmål er afgørende; for det drejer sig ikke om terror her og finanssystemet der, om dette eller hint spørgsmål. Det drejer sig om, hvordan vi anskuer situationen som en helhed og griber ind for at tage de nødvendige skridt til at komme ud af situationen.

Se/hør hele webcastet, med engelsk udskrift, her (anbefales)

Titelbillede: Fragment af vægmalerierne i Coit Tower i San Francisco, opført 1933; vægmalerierne udførtes under regi af Projektet for Offentlige Arbejder, det første program for arbejde til kunstnere under Franklin D. Roosevelts statslige beskæftigelsesprogrammer under hans New Deal.

Der findes ingen symbolske løsninger – hvis man ikke skaber et nyt finansielt system nu, betyder det krig

19. juli 2016 (Leder) – Det europæiske lederskab er i panik over banksystemets hastige kollaps. Italien skyder skylden på

Tyskland og Deutsche Bank, Tyskland skyder skylden på Italien, mens Wall Street klager over, at europæerne undergraver det falske »opsving«. Dette er farligt og psykotisk nonsens. Vi er i færd med at opleve sammenbruddet af hele det transatlantiske banksystem og ikke blot dele af det, og der findes ingen anden løsning end omgående at skabe love i Europa og USA, der muliggør en ny finansiel og økonomisk orden efter Hamiltons principper. Derivat-spillegælden på $2 billarder (2000 milliarder, *-red.*) må afskrives, og det kommercielle banksystem genkapitaliseres, så det kan udføre sit legitime job, som er at kanalisere kredit ind i en genopbygning af verdensøkonomien.

Den kendsgerning, at både det Republikanske og det Demokratiske parti har lagt en vedtagelse af Glass-Steagall ind i deres valgplatform, har sendt Wall Street ud i hysteriske raserianfald, skrækslagne, som *Barrons* rapporterer, over, »at der er en ikke-vedkendt risiko for, at Glass-Stegall kunne blive genindført i 2017 eller 2018, uanset, hvem der vinder«. Kendsgerningen er, at et momentum for Glass-Steagall ikke kommer fra de allerede fallerede kandidater eller de svigtende partier, som de repræsenterer, men fra et skifte i befolkningens tankegang, et skifte, der går i retning af LaRouche-bevægelsens årtier lange kamp for Glass-Steagall.

Det samme gælder frigivelsen af de 28 sider om den saudiske rolle i international terrorisme, en kamp, som LaRouche-bevægelsen har anført. Befolkningen er blevet lullet i søvn om faren ved Bush' og Obamas åbenlyse støtte til terrorister for at opnå deres mål om »regimeskifte«, og ligeledes om virkeligheden omkring den økonomiske disintegration af hele det vestlige finansielle system under en kasino-bankpraksis. Nu, hvor ingen af delene kan mørklægges, er sandheden endelig synlig for offentligheden.

Som Helga Zepp-LaRouches kriseerklæring fastlægger om Deutsche Banks overhængende kollaps, så må der ske en »omgående genorientering af banken, tilbage til den tradition, der under

Alfred Herrhausens lederskab var fremherskende indtil 1989«. Fr. LaRouche understregede i mandags, at Herrhausen blev myrdet i 1989, fordi han responderede til det dengang igangværende kollaps af Sovjetunionen med en ny politik, baseret på et højere koncept om mennesket og menneskehedens fælles mål. Han fremsatte forslag til en prompte mobilisering af de vestlige økonomier for at lancere en infrastruktur- og industrigenopbygning af Polen, og med tiden af hele Eurasien – præcis, som Lyndon LaRouche havde identificeret det i sin berømte pressekonference, holdt på Kempinski Hotel i Berlin, oktober 1988.

Det Britiske Imperium og dets vasaller kunne ikke tolerere dette nye paradigme, og, med Herrhausens fjernelse, lancerede de transformationen af Europa til et centraliseret diktatur under Maastrichttraktaten fra 1992, under et banksystem, der satte profitmaksimering gennem spekulation over menneskelig udvikling, samtidig med, at man fremprovokerede evindelige krige. Denne proces har nu lagt hele systemet i ruiner.

Lyndon LaRouche gentog i dag, at Tyskland, USA og alle andre vestlige nationer omgående må skabe ny lovgivning for at ændre systemet – hele systemet – tilbage til en bankpraksis efter Hamiltons principper, sådan, som Herrhausen praktiserede det, og de må øjeblikkeligt begynde at skabe kredit op til det transatlantiske områdes nationale økonomiers fulde bæreevne.

Mens farerne stadig mangfoldigføres – for terrorisme, krig og finansielt kollaps – så mangfoldiggøres gennembruddene ligeledes, som med Glass-Steagall og de 28 sider. Med Kina og Rusland, der fører verden imod et nyt paradigme baseret på global udvikling og samarbejde imod terrorisme, er tiden nu inde til at få USA til at vende tilbage til sine rødder i Hamiltons principper, og til at slutte sig til vore naturlige allierede, Rusland og Kina, som vi gjorde, da vi besejrede fascismen i Anden Verdenskrig, og som vi også må gøre for at besejre den nye fascisme, der i dag kommer fra City of London og Wall Street.

Red Deutsche Bank
– red Europa og verden fra totalt, økonomisk kaos!
Med Helga Zepp-LaRouches fascinerende analyse af de seneste 30 års politik. Dansk udskrift.

Den største fare, lige bortset fra en direkte Tredje Verdenskrig, ville være, at den transatlantiske sektor styrtede ud i kaos. Derfor fremkom min mand – der har en unik rekord for at have ret, mht. økonomisk forecasting, og mht. at komme med forslag til, hvordan en situation kan løses – med denne meget overraskende kommentar: at Deutsche Bank, frem for alle banker, skulle udvælges og reddes, denne ene, sidste gang, men ikke uden betingelser: De må omgående sættes under en form for konkursbehandling. En ledelseskomité bør have ansvaret. Og dernæst må banken have en ny forretningsplan, der må gå tilbage til den filosofi, som blev praktiseret af Alfred Herrhausen, der var den sidste, moralske bankier i hele Europa, og som havde en helt anden filosofi.

Download (PDF, Unknown)

Terror i Nice: »Stop kilden til terrorisme«. Erklæring fra Jacques Cheminade, leder af det franske Solidarité et Progrès

Paris, 15. juli 2016 – Frankrig er atter blevet ramt af forbryderisk terrorisme.

Og atter udtrykker republikkens præsident, indenrigsminister og premierminister, med alvorsdyb stemme, deres sorg og deres vilje til at bekæmpe terrorisme, uden imidlertid at angribe de sande årsager til dette barbari.

Hovedårsagen er deres medskyldighed, med en politik, der støtter jihadisme som middel til at fremprovokere Bashar al-Assad-regimets fald, en politik, der er udtænkt af USA, UK, Saudi-Arabien, Qatar og Tyrkiet, og som nu vender sig mod os selv.

Hvad er det, der foregår i Nice? Siden 2014 har man vidst, at byen var blevet et rekrutteringscenter for jihadister, der skulle til Syrien. En rapport fra DGSI (Direction Générale de Sécurité Interne) bemærkede endda, at Nice var blevet en »laboratorie-by«, til identificering og håndtering af

»radikalisering«.

Det er med base i Nice, at Omar Osman, en fransk-senegalesisk gangster, der konverterede til islam, rekrutterede sin brigade af 50 til 80 franskmænd, der kæmpede i Syrien med al-Nusra (dvs. al-Qaeda i Syrien), om hvilke vores tidligere udenrigsminister Laurent Fabius i 2012, med upassende entusiasme, erklærede, at de »gjorde et godt stykke arbejde« med at bekæmpe Assad.

Det er også i Nice, at potentielle jihadisters færdsel frem og tilbage i saudiarabiske diplomatattachetasker blev afsløret. Den 7. april sidste år erklærede byens borgmester, Christian Estrosi, i et interview til RTL's radiojournalist, Olivier Mazerolle, at to personer, der stod opført i S-filen over radikaliserede personer, der krævede skærpet overvågning, var kommet ind i Frankrig »i et saudiarabisk følge«, og at »de nød total undtagelse fra inspektion« i Nices internationale lufthavn. Som svar på et spørgsmål fra Mazerolle, om politiet var blevet tvunget til at lade dem passere igennem, sagde Estrosi: »Ja, og jeg ved, at nogle af dem var meget chokeret og lod dette vide, og at de efterfølgende måtte bære konsekvenserne heraf.«

Regeringen kan ikke længere praktisere fodslæb om dette spørgsmål og risikerer således, ligesom Tony Blair, i dag eller i morgen at befinde sig i en situation, hvor de skal stå til regnskab for deres handlinger foran en Chilcot-kommission, eller værre endnu, foran en domstol.

Øjeblikket er kommet til hurtigt at genetablere vore relationer med Bashar al-Assad for at påbegynde en fornyet grundlæggelse og genopbygning af Syrien; til sammen med Rusland i fællesskab at agere for at bekæmpe denne trussel; og til kraftigt at tilskynde USA til at gøre det samme.

Vore politifolk, vort militær, vore folk i reserven og blandt det lægelige personale gav Nice en lektion i solidaritet og

borgerånd. Lad os vise os værdige til republikkens værdier og til at vise ofrene behørig respekt ved at standse denne dystre opremsning af angreb og afværge spøgelset af splittelse i vort land, en grasserende radikalisering, der ville kuldkaste vores dybe, ligevægtige vilje til at leve sammen.

Foto: Folk lægger blomster på Promenade des Anglais i Nice.

---

84 døde i terrorangreb mod Nice. Frankrig må bryde fuldstændigt med Saudi-Arabien

Fra LaRouche-bevægelsens søsterorganisation i Frankrig, Solidarité & Progrès, har vi modtaget følgende rapport:

Paris, 15. juli 2016 (Nouvelle Solidarité) – 84 døde, 19 sårede i kritisk tilstand og flere end 100 andre sårede; dette er det makabre tabstal for det seneste terrorangreb mod Frankrig, som fandt sted i Nice i går aftes kl. 23, netop, som folk var ved at forlade fyrværkeriet i anledning af den 14. juli, Frankrigs nationaldag. En 31-årig fransk-tunesisk terrorist kørte en lejet, hvid lastbil og dræbte så mange, han

kunne, med lastbilen, da han kørte ned ad en 2 km lang strækning af hovedavenuen, La Promenade des Anglais. Ved slutningen af sin dræbende soldetur anvendte han et skydevåben af lav kaliber, før han selv blev skudt ihjel af politiet.

Alt imens ingen endnu har taget ansvaret for dette terrorangreb, afslører et hurtigt blik på miljøet omkring angrebet i Nice et helt miljø, der bidrog til dette angreb. I de seneste fem år er byen Nice blevet ikke alene et centrum for jihadisme i Frankrig, men også for rekruttering af jihadister til især Syrien for at arbejde sammen med al-Nusra-organisationen, dvs. al-Qaeda i Syrien. I centrum for dette netværk står en vis Omar Omsen, en franko-senegalesisk borger, der startede som forbryder og dernæst konverterede til salafismen og blev en af de vigtigste rekrutterer af jihadister til Syrien. Denne mand stiftede en brigade (katiba) med henved 50 til 80 franskmænd, af hvilke henved 15 er fra Nice, og som i øjeblikket er knyttet til al-Nusra og opererer i Syrien imod Bashar al-Assad!

Men der er også saudiske forbindelser til Nice. I april i år afviste borgmesteren i Nice, Christian Estrosi, fra Sarkozys parti Republikanerne, det faktum, at folk, der stod på politiets S-fil – folk, der er under særlig overvågning pga. islamisk radikalisering – var kommet ind i landet blandt en saudiarabisk delegation, via Nices internationale lufthavn. I et interview til RTL-radios Olivier Mazerole sagde han: »I august sidste år kom to personer, der stod opført i S-filen, ind i landet uden nogen kontrol … som deltagere, der rejste med den saudiarabiske konvoj.« Da Mazerole spurgte, om politiet blev tvunget til at gøre det? Svarede Estrosi, »Ja, og jeg ved, at nogle af dem var chokeret og talte om det, og de bar konsekvenserne.«

Er alt dette ikke foruroligende, når man ved, at Frankrig har været en leder i kampen mod Assad og har rekrutteret og uddannet såkaldte »moderate oprørere«; at Frankrig officielt har et særligt partnerskab med Saudi-Arabien, der strækker sig

helt til, at man den 6. marts tildelte Æreslegion-medaljen til Prins Salman af Saudi-Arabien, slagteren af Yemen og Syrien; og at Laurent Fabius, Frankrigs tidligere udenrigsminister, den 14. december 2012 jublede over, at »al-Nusra-drengene gjorde et godt job« mod Assad?

Kendsgerningen er den, at, så længe Frankrig ikke afviser sit afskyelige »særlige partnerskab« med Saudi-Arabien og sine tætte forbindelser til Katar og Tyrkiet, vil det franske folk fortsat være gidsler for den jihadistiske terror, som de selv promoverer imod den syriske præsident Bashar al-Assad i Syrien.

Verden efter den britiske Chilcot-rapport om Irak-krigen;
samt foredrag om Albert Einstein og kreativitetens nødvendighed,
v/ Phil Rubinstein,

LaRouchePAC, USA.
Video og lyd; uddrag på dansk

Video 2. del:

Lyd:

Følgende er et dansk uddrag, let redigeret, af den første del af indlægget:

Phil Rubinstein, (en leder af LaRouchePAC i USA): Det, jeg vil forsøge at gøre, er, at jeg vil begynde med lidt politisk baggrund; men i dag drejer det sig ikke om at give en briefing, og så fortsætte med et emne. Der er et par ting, som Lyndon og Helga LaRouche har talt om i de seneste år, og faktisk i løbet af de seneste par uger; og der er to ting, som jeg vil komme ind på. Det første er, at Helga, under denne nylige konference i Berlin, har udsendt en appel om en dialog mellem civilisationer; men hvad der er vigtigere, så har Helga understreget den pointe, at vi må have et skifte i kulturen, den globale kultur. En del af at få ændret den globale kultur er at få en relation imellem de eksisterende nationer, der bedst kan bygges på hver enkelet civilisations højdepunkter – den renæssance, der har fundet sted i de forskellige civilisationer¸ f.eks. den storslåede renæssance i Kina, Tong-dynastiet og andre perioder; Konfucius. I Indien var der Gupta-perioden med store udviklinger inden for klassisk kunst og videnskab, og naturligvis også den græske renæssance, den italienske renæssance, og mange tilfælde, som vi ikke ved ret meget om. Men, at bringe disse sammen, og det var især det, der fandt sted ved koncerten lørdag aften – jeg kan kun opfordre folk til at gå til websiden og se det, hvis man ikke selv var til stede. Og dette er, hvad Helga har stillet krav om som en politisk nødvendighed i dag, nu. Intet mindre kan gøre det. Politik har ændret sig over de seneste 10, 20, 30 eller 40 år, for man kan sige, at, for fyrre år siden var

behovet for en sådan total forandring i det kulturelle syn ikke så påkrævet, og vi ville måske have kunnet gennemføre et par reformer, der kunne have fået os igennem krisen. Det er ikke længere tilfældet. I dag står vi, 25 år efter Sovjetunionens fald. Og på det tidspunkt sagde LaRouchebevægelsen og Schiller Instituttet, at dette ikke betød Vestens sejr over Østen, men at det vestlige system sådan, som det var i færd med at udvikle sig på det tidspunkt, også gik sit sammenbrud i møde. Og dét, som Helga og Lyn sagde på det tidspunkt, var, at den eneste måde at undgå dette på, var at åbne op for den fulde udvikling af den eurasiske landmasse. Så langt tilbage går vores fremgangsmåde, med den Eurasiske Landbro, mindst tilbage til 1989-90. I modsat fald ville der komme et sammenbrud i den globale kultur. Hvis vi forsøgte at udbrede den eksisterende London/Wall Street-akse, det såkaldte Washington-konsensus efter ordre fra Storbritannien; fra selve Monarkiet, og det vil jeg gerne understrege, for folk mener, at det er absurd, selv i Europa, selv i USA, mener folk, at det er absurd. Men det er i realiteten dér, vi står. Lyndon LaRouche er kommet med et specifikt udtryk for dette, som går ud på, at spørgsmålet her først og fremmest drejer sig om kreativitet. Spørgsmålet for de fleste af os er: Hvad betyder dette? Hvad er kreativitet? Og Lyn(don) siger, at det er kreativitet i sig selv. Det er simpelt hen kreativitet, og hvis vi forstår det som et faktisk princip om menneskelig udvikling og vores forhold til universet som helhed. Her på det seneste har Lyndon sagt, tænk som Einstein. Og det morsomme er, at for år tilbage – jeg hader at lyde gammel, men det er jeg, ikke så gammel endda, men det skrider frem; måske er jeg den ældste person i lokalet? – Nå, men for mange år siden havde vi et blad, der hed The Campaigner, som var vores teoretiske magasin, tilbage i slutningen af ’70’erne, og vi havde et nummer, der hed: Tænk som Beethoven! Jeg vil gerne fastslå den pointe, at der ikke er den store forskel. For, et af de afgørende punkter i at tænke som Einstein er klassisk musik. Det kommer jeg tilbage til, når jeg kommer til Einstein, men blot for nu at giver jer

en smagsprøve på, hvad det er, Lyn talte om. For det drejer sig ikke bare om, at Einstein var et videnskabeligt geni, og det var han – vi kommer ikke på den særlige relativitetsteori, men jeg vil komme ind på nogle af de kontroversielle elementer af det – men han var, i hele sin personlighed, som person, et geni. Han havde den rigtige opfattelse af stort set alle spørgsmål, som han blev involveret i, inkl. nogle kontroversielle videnskabelige spørgsmål, hvor mange mennesker mente, at han havde uret. Og jeg taler ikke om de specifikke resultater, men om hans tilgang, fremgangsmåde, selv nu her 100 år efter, eller omkring 60 år efter hans død, er man nødsaget til at komme tilbage til at diskutere nogle af hans ideer. Videnskaben udvikler sig selvfølgeligt. Som folk måske ved, og det er blot en del af det, f.eks. men videnskabsfolk er nu, efter at have rakket ned på ideen, gået tilbage til begrebet om en helhedsanskuelse af videnskab. Dette må gå langt videre end det, de tænkte, og selv det, Einstein vidste, og Lyn har været en ledende person. For, en del af problemet er denne adskillelse af forskellige discipliner ikke alene er en adskillelse fra videnskab, men også en adskillelse inden for de forskellige videnskaber: fysik, biologi osv. Og de er i virkeligheden slet ikke adskilte. Det er ikke blot det, at de ikke udgør adskilte områder, men at det er en fejl at tænke på dem adskilt fra hinanden. De kan ikke eksistere adskilte. En af de ting, jeg gerne vil understrege, er, at, for virkelig at kunne opnå det, som Lyn og Einstein taler om, må vi anskue fysik fra et helt andet synspunkt; ud fra et synspunkt om, ikke alene biologi, men om livet; ting, der ikke er entropiske, men, hvad der er endnu vigtigere, selve det menneskelige intellekt. Det er altså ikke hjerne, som de fleste mennesker … jeg så en af disse videnskabsvideoer, og de havde et afsnit om Einstein; Einstein og hans videnskab, Einstein og hans et eller andet; og så Einstein og hans hjerne. Der var en journalist, der stillede spørgsmål til topvidenskabsfolk, hvilket ikke gør det bedre, og hun var fikseret på hjernen! Det var en fyr, der studerede Einsteins (fysiske) hjerne fra noget skørt materiale, og hun blev ved

med at komme tilbage til, hvor stor var hans hjerne, og hvor mange hjernevindinger var der, det var sindssygt! Så vi taler altså ikke om hjerne, men om det menneskelige intellekt. *(Se også LPAC-videoen: The Extraordinary genius of Albert Einstein, med indledning af Phil Rubinstein, -red.*)

Til dels, for at komme derhen, hvorfor taler Lyn og Helga om det på denne måde, at man må have en tilgang ud fra synspunktet om intellektet. På én måde siger man, at intellektet er adskilt fra det fysiske univers, på en anden måde siger man, at intellektet blot er en sen opdagelse, i det mindste her på planeten Jord; vi ved ikke, om der intellekt andetsteds i universet. Så hvorfor begynde dér? Faktisk er det sådan, at det menneskelige intellekt er det, som universet har frembragt. Vi kan bevise en vis relation til dette univers, hvilket er, hvad Einstein arbejdede ud fra. Men hvorfor må vi tage dette udgangspunkt? Vil de fleste mennesker sige. Er det ikke lidt meget; I har måske ret, det kunne muligvis være interessant at tale om dette. Men lad os nu … som Lyn ynder at sige: Lad os nu være lidt praktiske. Hvad kan vi (rent praktisk) gøre? Kan vi ikke applikere en anden tilgang? Lige nu; lad os få et bedre system i Europa; lad os håndtere euro-spørgsmålet. Lad os forbedre vores relation med Rusland, lad os få en dialog med Rusland. Det er en god ting. Briterne forlod (EU); lad os se, hvad vi kan gøre med det, der er tilbage; vi må på en eller anden måde holde sammen på Europa. Lad os være praktiske! OK, vi må tage os af spørgsmålet om kineserne. Vi må konkurrere med dem, for det handler altid om konkurrence. En nation imod den anden, det er altid geopolitik, det er altid et nulsums-spil; lad os være praktiske.

Det problem, vi står overfor, er, at tingene nu er kommet til det punkt, hvor der ikke er nogen praktiske skridt, der kan tages, *undtagen en form for revolution*. Jeg taler ikke om at kaste med brosten og mursten. Hvis vi ikke gør det rigtige, vil jeg gerne understrege, at det kan komme så vidt nogle

steder. Hvis vi ser på Mellemøsten, dér har vi en forfærdelig situation. Men en revolution i kulturen. Den slags ting, der må udtænkes, f.eks. har vi med musikken, vi har opført koncerten i Berlin, men mere generelt, så bruger vi udviklingen af musikalske kor til at mobilisere folk. Jeg er sikker på, man har noget lignende i Europa; i USA er der mange unge mennesker, der mener, at Rapp-musik er kreativt. De siger ikke bare, at de kan lide det – det siger nogen måske – men det virkelige argument er, at det er kreativt. Det er poesi. Det er virkeligt. Det er gaden. Det er mit liv. De er måden, hvorpå jeg udtrykker mig. Og kendsgerningen er, at, på dette tidspunkt, så, hvis man ikke erkender, at det ødelægger deres intellekt, så kan man ikke organisere det. Men mindre, man i det mindste engagerer sig i denne debat, engagerer sig i … min hustru er dansk, og Danmark er et vidunderligt land, folk er lykkelige, men jeg har set ungdommen. Og de ligner alt for meget det, vi amerikanere kalder 'Goths', gotere, skinheads osv., med tatoveringer, med alternativ påklædning med kranier og skeletter og 14 nåle igennem næsen, osv. Hvis man har en ungdom, for hvem hæslighed er et højdepunkt af deres kultur, noget, man forsøger at opnå, så har man en ungdom, der har mistet enhver fornemmelse af formål i verden. Mistet enhver fornemmelse af, hvad det vil sige at være menneske. For, at være menneske er ikke hæslighed. Og dette er et virkeligt problem, hvor man ser forskellighederne i kulturer. Især Kina har ungdommen tendens til at være optimistiske. De overtager sikkert nok noget af den vesterlandske kultur, det gør de, og det er et problem. Men bortset fra det, så har de en fornemmelse af, at det at være menneske har en egenskab af skønhed, af udvikling, en egenskab af fremskridt og opdagelse og spænding. Det ser man ikke hos ret mange unge i Vesten i dag, generelt, selv om der nok skal være nogen.

Se på, hvad der foregår lige nu. Vi har et sammenbrud af det vestlige finansielle system. Deutsche Bank – 50, 70 billioner i derivater – de siger selvfølgelig, at det vil udligne sig, men det er ikke sandt, sådan sker et krak ikke. De sidder ikke

der og udligner det hele, og så bliver det til nul, og sluttelig med 50 billioner i derivater, udveksler man en dollar frem og tilbage, og så er det hele løst. Siden hvornår har det fungeret sådan? Det er deres argument. Men det fungerer ikke sådan. 50 billioner i Deutsche Bank – der i virkeligheden ikke er en tysk bank, den har grundlæggende set base i New York osv., men altså, hvad er Tysklands totale BNP? Der er på omkring 3 billioner, sådan noget. Det totale BNP i EU er 18 billioner dollars. Så vi taler altså om mellem 3 til 4 gange det totale BNP. Deutsche Bank er bankerot. I USA har vi ikke råd til noget, undtagen bankerne. Jeg har netop set en rapport fra New Jersey, med 8 millioner indbyggere, den tættest eller næst-tættest befolkede delstat, lidt mere som i Europa mht. befolkningstæthed, der ikke ligner noget andet sted i USA. Der har de en idiot som guvernør, der stillede på som præsidentkandidat, og de har netop erklæret, at de vil standse al reparation og vedligeholdelse af veje og motorveje, for budgettet blev ikke vedtaget. Så han prøver at presse folk. I USA har vi, for første gang i vores historie, en stigning i antal dødsfald i aldersgruppen 25 – 54. Med andre ord, så er antallet af dødsfald pr. 1000 mennesker, eller pr. 100.000 mennesker, er i denne aldersgruppe steget under Bush- og Obamapræsidentskaberne. Undersøgelsen spændte over perioden 1999 til 2012/14. Selvmordsraterne er steget. Men den virkelige historie om sundhedsvæsenet i USA, det er forvirrende, jo, vi har da en 5 – 10 hospitaler i USA, der er hospitaler i verdensklasse. Det er ikke sådan, at vi ikke har disse ting. Men, de bliver ikke brugt, med mindre man tilhører de højere samfundslag, eller udvælges til at deltage i et eksperiment; men bortset fra det, så er bundlinjen lige nu, at, hvis du er over 65, må vi lige overveje, om det kan betale sig at tage os af dig. Så de sætter altså indbetalingen for lægebehandling op, osv.

Hvad ser vi? EU falder fra hinanden. Hvad er signalerne? Vi ved ikke helt, hvad det er, der foregår i Storbritannien. Vi forsøger at finde ud af det. Men vi ved, at Europa var

chokeret over den idé, at briterne stemte for at forlade EU. Det her har en særlig drejning. Den idé, som briterne har spillet, og som giver én en idé om deres rolle, er, at de godt kan lide altid at sætte visse ting op på en sådan måde, der giver kontrol; men de bliver aldrig rigtigt selv en del af det, de sætter op. De holder sig altid lidt udenfor. Churchill er et godt eksempel. Churchill gjorde det meget klart, at de ikke ville opgive Imperiet. Det er grunden til, at de kæmpede mod nazisterne; det gjorde de ikke, fordi de ønskede at redde jøderne, glem det. De kæmpede mod nazisterne – efter at de først havde installeret nazisterne – fordi de ikke ville miste en del af deres imperium, og de indså, at det var den vej, det gik. Men ikke desto mindre var deres exit af EU en faktor, der var noget af en overraskelse, især uden for Storbritannien … igen, hvad det britiske etablissement tænkte, og jeg vil tro, at der var splittelser selv i det britiske etablissement, og det er sandsynligvis grunden til, at det var så tæt løb. Men en overraskelse, de er ude, og den Europæiske Union er død. Der vil fremover ikke findes noget EU. Disse fyre, Juncker og Schultz, der siger, at vi får et nyt Europa, et stærkere Europa, et kerne-Europa, det grundlæggende Europa – glem det. Europa (EU) er fuldstændigt røget. Til dels, fordi hele banksystemet er røget.

Nu har man Chilcot-rapporten. Jeg mener, at dette også vil vise sig at være betydningsfuldt. Tony Blair udgjorde modellen for det seneste amerikanske præsidentskab. Som det fremgår af selve Chilcot-rapporten, så var han bonkammerat med George W. Bush, og den idé, at det skulle have været George Bush, der kommanderede rundt med Tony Blair, er mere end absurd. Som vi plejede at sige, så var George W. Bush ikke i stand til at holde fast i en idé på vej fra den ene ende af lokalet til den anden. Dette var Tony Blairs krig. Dette var briternes imperie-krig. Det var USA under Bush. Obama har ambitioner; han vil gerne være mere ligesom Blair. Han vil ikke indrømme, at han ikke ved, hvad han foretager sig, han er alt for narcissistisk, han modellerer sig efter Blair i mange

henseender. Dette er det nye Labourparti, husker man måske. Hvad det havde med arbejde (labour) at gøre, aner jeg ikke. Det var så nyt, at de slet ikke behøvede at arbejde!

Chilcot-rapporten gør dette klart. Vi vidste dette; vi sagde dette. Der var andre, der også sagde det. Men den kendsgerning, at dette nu kommer ud få dage efter Brexit, som en rapport – og jeg så faktisk Blair, der forsøgte at undskylde, og han var noget rystet. Så vi har altså enden på EU; vi har de kollapsende banker, og dette har naturligvis udløst en virkning, hvor Carney, som er chef for Bank of England … og nu har vi bare penge, som de pumper ud, så meget, som de kan. I USA kalder vi det 'helikopter-penge'. Der findes ikke engang en mekanisme længere, hvor f.eks. centralbankerne opkøber obligationer … det gider vi ikke længere, det virker ikke mere, for det giver centralbankerne for meget gæld. Nu siger man bare, kom, vi giver dig penge, hvis du bliver hjemme, kaster vi penge ned over dit hus!

Systemet er totalt færdigt. Og dette finder selvfølgelig sted på et tidspunkt, hvor der er en ny bølge af terrorisme, med Bagdad, Bangladesh og netop i dag har der været en bombe i Taiwan på metroen, hvor 21 mennesker kom til skade. De har ikke erklæret det for en terrorhandling, så jeg ved ikke, hvad det drejede sig om. Men Bagdad, 250 døde, premierministeren har indrømmet, og er under ekstremt pres, og hvad er det, Chilcot-rapporten bekræfter? At alt dette er en konsekvens af især Irakkrigen i 2003. En afgørende faktor for at forstå Blair, mener jeg, og nogle af jer husker måske dette; denne britiske skuespillerinde, Helen Mirren, spillede Dronning Elizabeth II og vandt en Oscar; og selv i filmen – og dette er sandt – så er den person, der redder den britiske kongefamilie fra vanære efter Dianas død, hendes mord, Tony Blair. Han var deres mand; det var ham, der fortalte dem, hvad de skulle gøre, hvad de skulle sige, hvordan de skulle håndtere pressen. De vil måske ofre Tony Blair, og uanset, hvad historien er, så er det ikke let blot at feje ham til side som endnu blot en

politiker, vi bare skaffer os af med. Dette er fyren der var gesandt for kvartetten til Mellemøsten.

Jeg vil også gerne sige, og dette er meget vigtigt, at, siden mordet på Gaddafi, og i stigende grad siden Ukraine, har der været en konfrontation med Rusland, og med Kina til en vis grad. NATO er rykket frem mod øst, det er rykket nærmere og nærmere til Ruslands grænse. Lad mig sige én ting: så snart, jeg personligt, i november 2013 hørte, at der var et initiativ for at tage Ukraine ud af den Eurasiske Økonomiske Union og ind i den Europæiske Union, og der var nogle demonstrationer – så vidste jeg, at det var dårligt. For Ukraine repræsenterer noget, som er hjertet af Rusland på dette tidspunkt, ikke, fordi det er Rusland, men man må indse, at Anden Verdenskrig for to tredjedeles vedkommende blev udkæmpet i det, der nu er Ukraine og dele af Polen; det var her, russerne konfronterede nazisterne. Jo, det kom også til Moskva; men en enorm del af denne kamp blev udkæmpet i Donbass, i Ukraine, i de områder af Ukraine, der efter krigen blev en del af Polen osv.

Man har en situation ligesom den, man har i Polen netop nu, hvor man har et sindssyg hørefløjspræsidentskab og -regering, og de vil begynde at tænke på at tage territorium tilbage og konfrontere Rusland. Det er udelukket, at Rusland ikke vil respondere på dette. Man måtte være sindssyg og totalt ude af kontrol. Russerne mistede 27 millioner mennesker i Anden Verdenskrig. Der er en grund til, at de kalder det den store, patriotiske krig. I USA kalder man det Anden Verdenskrig, hvis man kan tælle. Der er ting i USA, der går bedre end det; men blandt de yngre generationer? Man vil få vanskeligheder med at finde en person under tyve, der kan fortælle dig, hvilket år, USA gik ind i Anden Verdenskrig. Jeg tør ikke vædde på, hvilken procentdel, der ville svare rigtigt. Og en af de meget vigtige ting, der har udviklet sig – der er to ting, der gør dette anderledes end blot at være et dystert billede, og det er kineserne. Kineserne repræsenterer nu en økonomisk og politisk fremtid. Og det er ikke blot – de har gjort

bemærkelsesværdige ting. 600.000 – 1 million mennesker er blevet løftet ud af fattigdom. Ti tusinder af mil med højhastigheds-jernbaner og andre former for jernbaner, hvor de nu er ved at bevæge sig ind i det indre af landet. De startede Ét bælte, én vej-politikken, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. Deres anskuelse er det, som Xi Jinping kalder win-win-politik; ikke nulsumsspil, ikke geopolitik, men et samarbejde om udvikling af især udviklingslandene. Og det er meget inspirerende for folk, der ser, at, min Gud, de mener det. De spiller ikke bare et spil. Afrikanerne, for det meste. Og jeg siger ikke, at der ikke er problemer, men man har jo en eller anden journalist fra *Washington Post* eller *The Economist*, der rejser ud og siger, føler I ikke, at kineserne kommer og voldtager jer? Og afrikanerne siger 'nej'. De bygger noget. Lad mig give et eksempel. Etiopien. Vi havde en etiopier, der talte ved konferencen (i Berlin), og Etiopien er et meget interessant sted, det er det næststørste land i Afrika, der er omkring 90-95 millioner mennesker. Der var tilsyneladende et tilfælde, hvor en journalist rejste derned og talte med en højtplaceret person i regeringen, og sagde, 'indser I ikke, at I bliver plyndret? Er det ikke det, Kina vil', typisk koloniherre'. Og fyren svarede, 'nej, det mener jeg ikke; vi har ingen råmaterialer'. Jo, de har kaffe, men kaffe er ikke noget særligt i Kina. De bliver ikke udplyndret. Dette er ikke et kolonialistisk foretagende. Så man har altså rent faktisk en modstand, og udvikling, begge dele. Ikke kun det negative. Vi så i Syrien, at der er modstand. Folk vil kæmpe. I Etiopien falder de ikke bare til patten. Man ser dette i Afrika i stigende grad. Man ser det i hele Asien. Der er en modstand, *og* en løsning.

Og kendsgerningen er den, at Putin har spillet en meget, meget betydningsfuld rolle. En af de ting, jeg mener, har ændret dynamikken således, at man i Vesten får en Brexit fra befolkningen. Man får endda det kaos, vi har i USA – jeg siger ikke, at kaos er godt; kaos kan føre til helvede. Men hvis man ikke har et reelt lederskab, så vil folk respondere. Man kan

ikke sige til folk, 'vær ikke kaotiske'. De vil på et vist tidspunkt sige, ad helvede til med det. Tag USA, med levestandarden, der er ved at bryde sammen, kollapsende infrastruktur; vi er ikke længere den førende nation. Vi kunne stadig væk være *en* førende nation.

Kina har ført an i udforskning af rummet. Månens bagside, osv. USA plejede at være en førende nation i udforskning af rummet – det er vi ikke mere. Vi har stadig noget, der er blevet tilbage – vi har netop opsendt en satellit for at udforske Jupiter, hvilket er godt – men hvorfor tog det fem år at komme dertil? Fordi vi ikke havde udviklet visse brændstoftyper. Og hvordan bliver satellitten forsynet med energi? Gennem solpaneler. Dette kunne være en endnu mere effektiv mission, hvis vi f.eks. brugte plutonium som brændstof. Men vi gør i det mindste dette. Obama, der så berømt sagde, da han blev spurgt om at tage til Månen, 'Åh, der har vi været!' Det ville jeg ikke engang sige om Grand Canyon, eller om Weis-museet, 'Åh, der har jeg været. Har gjort det.' Under en anden valgbegivenhed var der en, der spurgte ham om fusionsenergi, og han svarede, 'Åh, vi behøver ikke noget af alt det der smarte'. Dette er forskningens fremskudte grænse! Hvis man ikke gør det, hvad gør man så!

Så forskellen i situationen, er, at den måde, som Putin handlede rent strategisk – han har f.eks. været meget åben omkring spørgsmålet om en dialog med Europa, inkl. om Ukraine-situationen. Han tog initiativ i Syrien-situationen, det sandsynligvis mest åbenlyse tilfælde, for ingen forventede, at han ville gå ind i Syrien og rent faktisk åbne for muligheden af at ødelægge ISIS. Hvordan ser USA så lige pludselig ud? Vi er der, og vi støttede ISIS, forstået på den måde, at vi beskyttede dem mod luftangreb ved at blande dem sammen med disse 'moderate' terrorister. Moderate terrorister? 'Det var en mindre smertefuld død'. Det kunne man formodentlig sige. De hugger ikke hovedet af én; måske bruger de mindre smertefulde metoder, jeg ved det ikke. De er moderate terrorister! Vi

støtter dem, og derfor vil man ikke skyde på en fra ISIS, for de står ved siden af – ikke en civil person – men en moderat terrorist! Civile kan vi dræbe. Droneangreb på et par hospitaler, der er i orden. Men lad os ikke gøre en moderat terrorist fortræd. Hvis man ikke gør nar af den slags – man er jo vred, man er indfanget af debatten, hvad skal man sige til en 'moderat terrorist'?

(Mere oversættelse følger. Bliv på kanalen!)

Phil, 36 min., fortsat:

Som vi ved … en af de ting, der skete i går, som jeg ikke har en fuld rapport over, er, at kongresmedlem Walter Jones sammen med et par andre kongresmedlemmer holdt en pressekonference om disse 28 sider, der ikke er blevet offentliggjort, og som peger på saudiernes rolle, sammen med briterne, men her i særdeleshed de 28 sider omhandlende saudiernes rolle i [terrorangrebet på World Trade Center] 11. september [2001], og som er nært forestående, og som vil blive et punkt, der intensiverer sagen. Men de krævede den omgående offentliggørelse af de 28 sider; og ét af kongresmedlemmerne, Lynch, sagde faktisk, at, hvis dette ikke sker snart, og senest til 11. september, så vil vi oplæse de 28 sider i kongressalen, der således optages i protokollen. Det er et andet univers. Hvorfor sker det? Jeg tror, det er pga. det, kineserne og russerne laver, for det er sådan, verden fungerer. Alle leder efter en årsag nær ved hjemmet, og forsøg for resten ikke at forudsige det amerikanske præsidentvalg. For vi har Trump, der er et 'wild card', en sindssyg mand … men hvorfor kom han så langt, som han er – fordi folk er vrede. Folk er oprørte over det, de gennemlever. Vi har Sanders, som folk troede, havde et bedre omdømme, men faktisk – han havde stemt for Irakkrigen osv., og han var et falsum et langt stykke hen ad vejen. Så er der Hillary, der virkelig er dårlig, og hun undersøges nu med denne FBI-ting. Verden befinder sig i en utrolig urolig tilstand, især i det, vi kalder det transatlantiske område (vesten). Men der er

fremskridt i Asien, i Kina, og der er en nyligt valgt filippinsk præsident, der måske er i færd med at trække sig tilbage fra en konfrontation med Kina. Og USA presser på for en konfrontation med Kina over det Sydkinesiske Hav.

Det, som Lyn og Helga siger, i det mindste, som jeg forstår det, er, at, i betragtning af en verden, der befinder sig i denne form for uro, så kan man ikke tage det væk. Noget af det, det foregår i USA – jeg kan ikke vurdere det alt sammen – men blot inden for de seneste par dage, med hvad der svarer til disse opstande, er, at vi har haft en ny runde med politi-skudepisoder mod sorte mænd i USA, så protesterne er begyndt igen. Men der er en ustabilitet i situationen, der er global og universel. Vi har netop set åbningen af den sekundære Suezkanal, Panamakanalen åbner, kineserne investerer i det – faktisk er et stort flertal i verden i en position nu, hvor, hvis vi gjorde det, de kan sige, 'London er forbi. Vi gennemfører Glass-Steagall, New York [Wall Street] er forbi. Vi går tilbage til FDR med denne sag, og vi gennemfører win-win-politikken'. Men det, vi må gøre for at få dette til at ske, er, at *vi må ændre vores syn på mennesket.* Vi har i det tyvende århundrede været igennem – og det er Lyns pointe, og hvor jeg kommer lidt frem til Einstein – i det tyvende århundrede er det, der i stigende grad er kommet frem, et syn på mennesket, der grundlæggende set kan reduceres til at være et dyr eller en maskine. Vi har måske – altså, folk går i kirke, i moskeen, folk har andre måder at udtrykke det, de har forskellige former for overbevisninger, som de taler om, spirituelle o. lign., men det siger faktisk ikke noget om, hvad arten af den menneskelige natur beviseligt er. I de fleste tilfælde vil det dreje sig om at opgive mennesket i denne verden, og om, hvad man så kan gøre for at redde sig selv. Hvad enten det nu drejer sig om at være en af 'de udvalgte', eller at komme i himlen; hvad historien nu måtte være. Og så har vi det system, som vi rent faktisk lever under, og dette står for mig mere end noget andet som det, som Det britiske Imperium vi sige, og hvorfor Obama er så dårlig.

Og vi mener stadig, at Obama bør fjernes fra embedet; det ville være et pragtfuldt spark i – buksebagen – uanset, hvor længe han endnu kan sidde ved magten, fem eller syv måneder. Det vigtigste element i Det britiske Imperium, mener jeg, og det er noget, jeg i hvert fald til en vis grad har lært af Lyn, er britisk epistemologi (erkendelsesteori; den menneskelige erkendelses natur, betingelser og grænser). Briternes syn på menneskeheden. Det er darwinisme, i den betydning, at, eftersom der er en evolutionær udvikling, så kan vi reducere mennesker til deres biologi, til at være aber, eller til noget, der stammer fra dyreliv. Eller gå længere endnu: at man kan reproducere menneskelig intelligens med en maskine. Der er nu opstået en hel ny runde af denne tænkning i øjeblikket. Denne idé kommer i bølger, at vi kan producere kunstig intelligens, at vi kan skabe maskiner, der tænker som mennesker. Det er rent ud sagt beviseligt, at man ikke kan. Kurt Gödel beviste det. Vi kan måske på en måde kontrollere biologiske former og skabe visse former for levende organismer, men det ville kræve en total ændring inden for videnskab. Det ville kræve, at man forstod princippet om livet; hvad det er, der gør livet levende. Jeg så et af disse causeriprogrammer med videnskabsfolk, hvor de angiveligt, eller faktisk talte om det, de kaldte kvantebiologi, som har nogle interessant punkter, men den store pointe hen imod slutningen var, at en af disse fyre sagde, 'jamen, det virkelige problem her er, at vi ikke ved, hvad livet er'. Men det her handler alt sammen om kvantebiologi. Og vi ved selvfølgelig virkelig ikke, hvad livet er. Hvad er det for et princip, der reflekteres i en levende organisme, og som giver det retning, formål? Som giver det en egenskab af hensigt? Af en drivkraft fremad ('go-orientation'), det, vi kalder teleologi[1]; endelige formål. Det er, hvad vi har med at gøre med livet; livet er under forandring, det er levende; det gør ting, der ikke er tilfældige. Hvad med menneskeligt liv? Og man hører disse diskussioner, og én af disse fyre vil indrømme, 'jamen, hvad er bevidsthed?' Og det er ikke blot bevidsthed, men det, som Lyn kalder kreativitet (evnen til at

skabe).

Lad mig træde et skridt tilbage og give jer en idé om, hvad denne form for begreb om kreativitet er. For det, Lyndon LaRouche siger, er, at kreativitet er nødvendig. Man kan sige en ting om kreativitet: På en vis måde er kreativitet det, som Leibniz ville kalde 'nødvendigt og tilstrækkeligt'. Den definerer, hvad menneskelige væsner er. Det er en bestemmende egenskab, der viser, at vi ikke er som dyrene. Vi tilhører et andet domæne. Vi plejede at referere til dette som 'transfinit', altså med andre ord, at vi lever i et domæne, der er således, at man ikke kan måle noget som helst af, hvad vi gør, ud fra et standpunkt om et forudgående domæne. Man kan ikke måle noget som helst, der er af menneskelig art, ud fra standpunktet om abe-liv. Der er så mange mærkelige ting om alt det her med dyrene; det er simpelt hen vanvittigt. For det første er chimpanser nogle af de mest afskyelige væsner, du nogen sinde har mødt. De er simpelt hen ondsindede. De slår hinanden ihjel, de æder deres afkom, i modsætning til dette billede, som folk engang yndede at udbrede. Jeg synes, det er mærkeligt, at modsætningen til chimpanser er det, de kalder bonobo-aber, en slags chimpanse af en anden art, den er yndefuld, slank, og hvad er så deres store ting? De har konstant forskelligartede former for sex. De er konstant engageret i seksuel aktivitet, og det gør dem så til en bedre version af chimpansen. Så det er altså det valg, man har. Man kan være en chimpanse og gå rundt og dræbe og føre krig og æde egne unger, eller også kan man være en bonobo, der hænger ned fra et træ og er engageret i sex i flæng hele dagen lang. Det er altså ikke det, der skete.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Det interessante; indgangsvinklen til at forstå det, som Lyn siger, er hans fysiske økonomi, fremsat i dens enkleste principper. Og man indser, hvor forskelligt dette er fra den måde, folk tænker på, til trods for, at det faktisk ikke er særlig kompliceret – jeg skriver ingen formler op. Jeg er

alligevel ikke skrap nok til matematikken, og matematik er under alle omstændigheder ikke kreativitet. Hvad var det, Lyn gjorde med den fysiske økonomi? Han gik ud fra det standpunkt, hvad er menneskets forhold, i samfundet, til naturen; hvordan overlever vi? Hvordan reproducerer vi menneskeslægten? Jamen, vi gør noget, der er meget enestående: vi applikerer viden, i form af teknologi, til en evne til, fra naturen, at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der. Selv jæger-samlere – som jægere udgør vi ikke den store mulighed: vi er ikke hurtige, vi har dog en hel del udholdenhed i forhold til andre dyr, så hvis man vil tilbringe sit liv med at jage giraffer i Kalahariørkenen, så er vi nogenlunde udrustet til at gøre det. Men den tankegang, at vi kan overleve som et kødædende dyr, er temmelig langt ude.

Så udviklede vi landbrug. Hvad gjorde vi? Vi tog videnskabelige kundskaber, ikke blot redskaber, men vi lærte visse ting om astronomi – hvem ved, hvor langt tilbage i tiden, der har været astronomi – sandsynligvis mindst et sted mellem 5.000 og 10.000 år. Der er endda fundet hulemalerier, der er 30-40.000, eller endda 50.000 år gamle, hvor der er tegn på kalendere. Men mindst 5 – 10.000 år. Vi anvendte denne videnskab til at ændre vores forhold til naturen. Vi blev i stand til at få ting ud af naturen, der tilsyneladende ikke eksisterede, som f.eks. vores evne til at anvende kobber og tin til at fremstille bronze, til fremstilling af metalredskaber. Og derfra rykkede vi opefter i vores viden om udvikling af metallerne. Det var alt sammen videnskabelige kundskaber, der blev anvendt til teknologi, der forbedrede vores evne – disse ting var der jo ikke bare, man kan ikke finde bronze i et flodleje, og der vokser ikke stål på en bjergside. Hvordan gjorde vi det – var det ved forsøg-og-fejl-metoden? Nej, det, der sker, er, at visse mennesker får en idé, de har en forestilling, men det er en ubøjelig forestilling; de vil finde ud af, hvordan de skal bruge deres tanker om det, der findes, til at udtrække ting, der tilsyneladende ikke er der for sanserne at se, og som i

realiteten, i den form, i hvilken vi bruger det, ikke findes. Vi skaber eksistensen af i det mindste tætheden af visse materialer, osv., gennem skabende videnskabelig nyskabelse.

Hvis vi ikke gjorde det, ville vi ikke overleve. Vi ville ikke klare det, for vi ville løbe tør for ressourcer, ikke, fordi ressourcen ikke er der – det berømte eksempel er, at der i én kubikmeter jord findes praktisk taget ethvert mineral, man kunne ønske sig, men man kan ikke udvinde det, fordi det kræver en enorm mængde energi at udvinde det. Så, i takt med, at ens energi støder mod visse barrierer, må man udvikle ny videnskab, mere videnskabelig viden for at udvikle nye teknologier, der giver os nye ressourcer. Som vi altid har sagt, olie var ikke en ressource i 1400-tallet. Hvis man fandt olie i sin baghave, var det dårligt nyt. Det blev man ikke rig af, det blev man meget fattig af. Og så blev det til rigdom. Hvorfor? Det var ikke land-rigdom. Rigdom ligger ikke i jordbesiddelse.

Hvis man tænker over dette, hvad betyder det så; hvad er det, man i realiteten ønsker at skabe i en økonomi? Flere genstande – det har man til en vis grad brug for. Det, man virkelig har brug for, er flere mennesker. For, i takt med, at disse udviklinger finder sted, så øges uddannelsesniveauet, den forventede levetid, adgang til levestandard, og jeg mener ikke bare en levestandard, hvor man lever godt. Hvis man f.eks. ønsker at skabe børn, der kan, skal vi sige, arbejde i en moderne økonomi, kan man ikke berøve dem adgang til visse af et sådant samfunds produkter. Hvordan begynder et barn at lære om elektricitet, om at kontrollere lys og andre ting? Det lærer, at det har en vis magt over disse genstande. Og magten kommer visse steder fra. Det lærer også at relatere socialt til andre mennesker, fordi det har brug for disse mennesker for at kunne håndtere disse objekter og denne magt. Hvis han eller hun ikke har det, er han berøvet evnen til at forstå den videnskab, teknologi og det samfund, han eller hun lever i. Hvis man producerer fattigdom, er det ikke kun fattigdom, man

producerer, men man underminerer udviklingen af selve samfundet og de kreative evner.

For det andet, så er kreativitet det træk, der definerer den menneskelige art. For nu at bruge et filosofisk-teknisk udtryk: Rent ontologisk er det menneskets natur at være kreativt, at vi har evnen til at være kreative. Vi kan udtrykke ideer, der frembringer kreativitet. Ideer, der udvikler andre mennesker. Hvis vi ikke har det, så agerer vi ikke i overensstemmelse med den menneskelige arts natur. Jeg tenderer – jeg er ikke en person, der har en vis baggrund – mod at fastslå den pointe, at dette er nødvendigt. Det er skønhed, hvis man tænker over det, at mennesker – ethvert menneske – har dette, og at det er en moralsk forpligtelse at give børn adgang til dette. Og jo mere videnskabelig udvikling, desto flere børn har man brug for, desto mere kreativitet har man brug for, og desto mere har man brug for at tænke på fremtiden.

De fleste af os – hvis vi ønsker at besvare nogle af de teologiske spørgsmål: Hvad er mit bidrag, hvad er min sjæl, hvad er det, jeg efterlader mig? Man efterlader en fremtid til de fremtidige generationer. Man bidrager til denne fremtid. Ideer, undervisning, udvikling, at redde mennesker. Og ikke alene det, for man må gøre noget, mener jeg, man må ikke alene skabe en fremtid; men man må skabe en fremtid på en sådan måde, at disse mennesker vil have evnen til at skabe en fremtid. Man må på en vis måde se ud over horisonten, længere end til horisonten til ting, som man ikke kan se; men at man har en følelse af, at man må agere på det, man må give de mennesker, der befinder sig på denne horisont, en garanti for, at de vil blive i stand til at se ud over den næste horisont. Og så begynder det i det mindste at nærme sig formålet med samfundet.

Dét er Lyns fysiske økonomi; det er i det mindste ét udtryk for det. Vi er af nødvendighed kreative, og med mindre vi får denne idé ud til andre nationer, andre folkeslag, til os selv,

vil det ikke lykkes os at gennemføre det, vi må gøre lige nu for at garantere en fremtid. Vi vil stå over for krig. Lyn har sagt, briterne bluffer, Obama bluffer; vi kan ikke gå op imod russerne på de østlige grænser med 4.000 tropper, eller hvor meget, det er. Men vi leger med ilden. Hvis vi tror, vi kan tyrannisere russerne, kineserne, presse dem, tvinge dem til at indvilge, efter det, vi gjorde mod dem i 1990'erne, er det højst usandsynligt.

Hvad vil det så ske? Jamen, enten provokerer vi russerne til et angreb, hvilket ikke er udelukket, hvis de tror, de selv vil blive angrebet – et atomangreb – eller også, hvis vi bluffer og bluffer, og vores bluff afsløres, ja, så affyrer vi, af ren desperation. Det er ikke bare 'krig ved et uheld', som man skal være bange for, selv om det er en mulighed.

Det er ét aspekt. Det andet aspekt er det, jeg fortalte om USA. Vi befinder os på en nedadgående kurs – jeg vil ikke gå i detaljer. Vi har høje rater af afhængighed af smertemedicin, osv. Vi har en voksende fattigdomsandel i befolkningen. Vi har ikke en infrastruktur, der er under udvikling. Vi har meget lidt videnskab tilbage, og det, der er tilbage – jeg vil fortælle noget, bare for at fortælle en vittighed. Vi plejede at sige, vi skaber raketforskere, og de arbejder på Wall Street! De hyrer nogle af topmatematikerne, videnskabsfolk, raketingeniører osv., de hyrede dem i '80'erne og '90'erne til at udføre disse fantastiske algoritmer for finansverdenen, for en derivat; man skal være et geni for at regne det ud … jeg bruger ordet bredt. Nu er Wall Street på spanden, så hvor bliver disse fyre hyret? De veluddannede fysikere? De bliver hyret til sportshold! Og hvad bliver de hyret til at gøre? De bliver hyret til at udføre endnu mere sofistikerede dataanalyser og fysiologi af atleten for at få dem til at præstere bedre og bedre og bedre og blive i stand til at vælge dem, der virkelig er de bedste spillere. Dette gælder for sport i USA, jeg kan nævne de sportshold, der har hyret nogle af disse fyre. Sikke et utroligt spild! Det er sandt; det er

ikke noget, jeg står og finder på. Vi producerer knap nok tilstrækkeligt med videnskabsfolk, og så udregner de data for det lokale fodboldhold.

Det, som Lyn taler om, er ægte kreativitet, og det er derfor, han refererer til Einstein. For at komme til pointen – men før jeg kommer til det, vil jeg fastslå en anden pointe, for det er vigtigt for at forstå Einstein. For spørgsmålet er: Hvordan skaber man kreativitet? Det, vi virkeligt har behov for at reproducere, er kreative mennesker. Den virkelig værdi i en økonomi er raten af produktion af kreative mennesker, af videnskabelige og kunstneriske genier. Det er det mål, hvormed man måler sig selv. Hvordan gør man det? Man vil sige, at man uddanner folk videnskabeligt – ikke matematisk. De store videnskabsfolk var ikke matematikere, i modsætning til, hvad folk tror. Matematik er destruktiv, medmindre den anvendes som et tillæg til ægte videnskab. For hvad er matematik andet end et sæt af regler, som man må blive indenfor, hvilket betyder, at man ikke kan frembringe noget nyt? Man kan ikke skabe noget.

Hvordan frembringer man så kreativitet? Det er her, klassisk kunst kommer ind … man kan ikke bare sige til et barn, gå ud og opdag noget! Man må have en idé om, hvordan intellektet må fungere for at gøre en opdagelse. Af hvilken art, den menneskelige natur er. Noget får man fra historien, ved at se på, hvordan opdagelser blev gjort, ved at gentage videnskabelig aktivitet. *Men kernen i det får man fra klassisk kunst*. For, hvad er det, man gør, især inden for musik, men også med poesi og drama; de har hver deres aspekt. Men hvad er det, man gør? Man skaber et vist tilsyneladende paradoks, en tilsyneladende problemstilling, hvor, hvis folk fortsætter med at agere, eller musikeren fortsætter ud ad det spor, han følger, i kompositionen, eller i opførelsen af kompositionen, så vil den bryde sammen, den vil ende med at lyde som støj. Eller også bliver den bare kedelig, for noget af det, der sker, er, at man bare bliver ved med at gentage sig selv.

Måske med en let ændring, men hvis man lytter til visse former for musik, som rapp-musik, men selv folkemusik. Et af problemerne, hvis man kun har folkemusik, den kan være smuk, har måske dejlige melodier, men den har tendens til at være repeterende. Så, hvis man ikke har en fornemmelse for at skabe noget nyt af den kanoniserede musik, så sidder man fast. Og hvad gør klassisk musik? Bortset fra korformen, den sociale form osv., så gør den det, at den af dig kræver, at du skaber noget, der aldrig hidtil er blevet hørt. Eller at man i det mindste opfører den, og i processen med at opføre den, så repeterer man på en vis måde i sit intellekt den oprindelige opdagelse. Hvad havde komponisten i tankerne, og hvad gjorde han eller hun, der ændrede musikkens natur og udtrykte den fundamentale idé om skabelsen af ideer? Musik er på en vis måde en meta-disciplin. Man skaber ideer om, hvordan ideer skabes. Man ser dette i kor, det er derfor, polyfoni er så vigtigt. Det er derfor, det veltempererede klaver var så vigtigt. For det gav grader af frihed i udviklingen af og udtrykket for nye ideer.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen!)

Dette er én ting, som Einstein, og især hans generation, men som Einstein vidste. Han var en rimeligt habil violinist. Nogle mennesker siger, at han ikke var særlig god, nogle siger, at han var virkelig god; jeg har ingen anelse. Men iflg. alle overleveringer var han en rimeligt habil violinist. Det, der var vigtigt for ham, var, at musikken var afgørende for hans evne til at tænke. Ikke sådan, at han gav sig til at spille violin, og så følte han sig afslappet, og så fik han en idé. Men det var sådan, at musikken var den måde, han tænkte bedst på. [Max] Planck var lige ved at blive koncertpianist, og det var først ved et givent tidspunkt, han besluttede, det var bedre for ham at blive fysiker. Og i den generation spillede de fleste af dem, Nurdst, de spillede alle, Aronfels, de var ikke alle store videnskabsmænd; men denne kultur med at udvikle ideer, gennemarbejde nye ideer, gøre nye ideer

gældende var rodfæstet i klassisk kultur, i Schiller. Einsteins moder var f.eks. en stor læser af Schiller, Heine, og hans fader var vist også en stor tilhænger af Heine. Det var i heldigste fald den kultur, der blev udviklet. Og det var dette, der gjorde det muligt for sådan en som Einstein at blive en stor tænker. Han var f.eks. ikke nogen stor matematiker; han var ikke en dårlig matematiker, men han var ikke en stor matematiker; han var fysiker. Han havde sine berømte 'gedanken'-eksperimenter: Han skabte i sine tanker visse betragtninger, og han spurgte dem, hvad er løsningen på problemet i disse betragtninger, eller hvad var det, der reflekteredes? Hvad, om jeg kan rejse lige så hurtigt som en lysbølge? Ville universet stoppe? Er det muligt at rejse hurtigere … Det var ikke løsningen, men det gjorde det muligt for ham at tænke over ting, som han ellers ikke ville have tænkt over. Og sluttelig fik han nogle afgørende ideer, om lysets hastighed var konstant, men mere endnu, det, at love, fysiske love, var universelt gældende. Det er det, relativitetsprincippet … relativitetsprincippet er det modsatte af det, man tror, det er, og som det ofte fremstilles, var blot ens perspektiv. Nej, hele pointen med Einstein, i betragtning af nogle af tidens problemer, der er af mere teknisk art, om elektromagnetisme, teorien om æteren osv., dukkede der visse problemer op. Og Einstein sagde, vi må have et system, hvor dette systems love gælder for hele universet, for alt! Uanset, hvad den uniforme bevægelse er, uanset, hvad accelerationen var, og uanset raten af forandring, det var generel relativitet. Så det var ikke relativitet, men i virkeligheden, hvad er de universelle principper, som jeg kan sige er sande uanset hvilken bevægelse, der foregår? Og dette var, hvad han anvendte på grundlæggende set alting. Og hans indsats inden for enhedsfeltet var ikke én enkelt ligning, men det var et forsøg på at finde de underliggende, universelle principper, der styrede alle de tilsyneladende spørgsmål i universet. Elektromagnetisme, tyngdekraft, den stærke og svage kraft, og atomkerneniveauet. Og tænk over, hvad der foregår i det 20.

århundrede. I det 20. århundrede er der et angreb på denne form for tænkning. Fra Bertrand Russel, til en vis grad fra Hilbert; og det, der udgjorde en del af angrebet, var, at vi må holde os til matematikken. Lad os aksiomatisere matematikken.

(Der kommer mere oversættelse. Bliv på kanalen.)

---

[1] filosofisk anskuelse, hvor man mener, at det, der sker i verden, har et formål, en hensigt.

Tiden er nu inde for en Ny Renæssance for menneskeheden!

LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 1. juli 2016.

Inkl. videoklip fra hovedtalere på Schiller Instituttets

konference i Berlin.

Aftenens webcast omfatter en eksklusiv video-premiere fra Schiller Instituttets internationale konference i Berlin, 25.-26. juni – en global intervention, der ikke kunne være kommet på et vigtigere tidspunkt. I kølvandet på Brexit-valget ser vi det finansielle systems sammenbrud dukke op igen og en accelerering af fremstødet for krig – udviklinger, der ikke blev forårsaget af Brexit-valget, men som er udtryk for det samlede transatlantiske systems sammenbrudsproces som helhed. Lyndon LaRouches vurdering er klar: diverse manøvrer og spil internt i systemet kan ikke fungere; systemet er gået ned, og der er ingen måde, hvorpå det kan overleve i sin nuværende form. Dette betyder ikke, at vi absolut skal i krig, men man spiller et meget farligt bluff. Som det blev demonstreret på denne historiske konference, så er den eneste løsning den at indføre en ny tankegang, et nyt paradigme for menneskeheden, et skifte i lighed med det, der fandt sted med den berømte, 14-hundredetals Gyldne Renæssance, som Helga Zepp-LaRouche uophørligt har understreget.

Lyndon LaRouche på Schiller Institut-konference i Berlin (uddrag; se video min. 14:05):

»For det første undersøger vi dette spørgsmål med, hvad er mennesket pr. definition? Menneskets evne til at skabe højere niveauer af udvikling af menneskehedens menneskelige evner?

Det andet er: Hvordan finder vi ting, der vil gøre menneskeden mere succesfuldt eksisterende? Det er endnu et spørgsmål. Alle disse ting er enkle, videnskabelige spørgsmål, og det, vi er afhængige af, er det, vi kalder at fremme fysisk videnskab, og at fremme det til et højere niveau, pr. person, uophørligt. I denne proces må man definere, ved hvilke midler, dette skal

gøres. Det har altid været min interesse at komme frem til en ny, mere avanceret teknologi; en teknologi, der vælter og fjerner behovet for en eksisterende teknologi. Mit speciale er at koncentrere mig om revolutionen i anvendelige teknologier. Og dette er det eneste redskab, jeg kender til, ved hvilket mennesket kan forbedre det, mennesket nu har behov for [for fortsat at eksistere].«

Engelsk udskrift.

— THE TIME FOR A NEW RENAISSANCE FOR MANKIND IS NOW! —

LaRouche PAC Friday webcast for July 1, 2016

MATTHEW OGDEN: Good evening! It's July 1st, 2016. My name is
Matthew Ogden, and you're joining us for our weekly webcast here
on Friday evening from LaRouchePAC.com. As you'll see, I'm joined
in the studio by my colleague Benjamin Deniston; and we're joined
via video by two members of the LaRouche PAC Policy Committee:
Bill Roberts, joining us from Detroit, Michigan; and Michael
Steger, joining us from San Francisco, California.

We have a very special broadcast tonight in which we will be
featuring a short video "teaser," which will provide you a
substantial overview of the conference, the very important and
historic conference, which just recently concluded over last
weekend in Berlin, Germany, sponsored by the Schiller Institute.

As a preface to that video, which will provide us the

material for a further discussion here tonight, let me just say
that it couldn't have come at a better time – this conference.
It's clear to see that there's an absolute disintegration of the
trans-Atlantic system, which we are experiencing right now. This
is not {only} an economic or financial disintegration, but this
is in fact a disintegration of the entire {system} as a whole.
This is a political breakdown, this is a social breakdown; this
is an intellectual breakdown of the axioms which have provided
the foundation of that failed system. The axioms underlying this
trans-Atlantic system have failed. It's bankrupt in every sense
of the word, not only financially, but also politically,
culturally, intellectually, and the only solution to that would
be replacing this failed system with an entirely new paradigm.

This is exactly what Mr. LaRouche had to say when we had an
extensive discussion with him yesterday. The people who are on
this broadcast tonight all participated in that discussion. What
Mr. LaRouche said is that there is no way that this
trans-Atlantic system can survive. It's not to say that it is not
very dangerous and that it could have very terrible consequences
if the war were to be launched or if other things were to get out
of hand. But what's being done under these circumstances by the
so-called "leadership" of this failed trans-Atlantic system "is a

complete bluff. It will not work," Mr. LaRouche said. He said, "We're facing a very serious kind of collapse, one which mankind is not well-prepared to deal with."

This is very clear. At the same time that you have a plummeting of the entire financial markets in the trans-Atlantic system, you've got an inverse escalation in the bellicosity and the aggressive stance that is coming out of Obama and his colleagues, against Russia and China, both. Obama was in Ottawa just yesterday at [the “Three Amigos”] summit of the North Americas, in which he was {twisting} the arm of the Canadians, telling them that they need to participate in a much more prominent way in combatting so-called "Russian" aggression, by lending their troops to this NATO deployment.

The Atlantic Council is calling for this NATO deployment to become a {permanent} deployment on the borders of Russia. Russia is very clear: Shoigu, the Defense Minister, responded, saying that NATO has already doubled its deployment along the border of Russia and this is already before the NATO Summit has happened, which is scheduled to occur in Warsaw, where you can expect that that deployment will "significantly increase."

Mr. LaRouche went on to say, when we were discussing this with him yesterday, that you can see that all the so-called "leadership" of this system is bankrupt. "The leadership itself is bankrupt as an institution. Not that they {have} a problem, but that they {are the} problem." "They are fraudsters," he said,

"and we are, in fact, the only leadership available on the scene."

What Mrs. LaRouche had to say – and this is, again, in the aftermath of her experience as the primary organizer and keynote speaker of this very important conference which you are about to see some excerpts from – she said, "Look, this could not have come at a better time. This was literally two days after the Brexit vote. And the Brexit is merely paradigmatic of the entire breakdown crisis. You have an ongoing disarray, ongoing chaos and disintegration coming out of this. You have the breaking apart of the entire leadership of the United Kingdom. All of the major political parties are like gangs of wolves at their own throats, and it's very possible that Scotland, Ireland could both leave the United Kingdom, turning 'Great' Britain into 'Lesser' Britain, or 'Very Small' Britain."

She said we have no idea where this is going, but it makes it very clear that this conference couldn't have occurred at a better time, because what was presented and what you will see in this brief overview that we're about to play for you, is that {there can be no piecemeal solutions.} Too little, too late. You can't solve this problem here and this problem there, and try to piece it all together. The only thing that will work is an entirely new paradigm that supplants the failed way of thinking with an entirely new of principles, she said, "A new era of civilization. And, if you don't make the jump," she said,

"you're
just not going to make it."

With that said, I would like to present to you a brief overview of the conference which occurred in Berlin. This is to
entice you to watch the full proceedings, which will be available
in video form in due time.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: I think we all have all come to this
conference because everybody who is in this room knows that we are experiencing an absolutely unprecedented, systemic, and existential crisis of civilization. You have the coincidence of a
war danger, where NATO is confronting Russia in a very, very aggressive fashion which could lead to a third world war. You have a U.S. confrontation against China in the South China Sea.
You have the danger of a new 2008-type of financial crisis which
could blow up the financial system. And, two days ago, you had the Brexit — Great Britain voting to leave the European Union. As we all know, this was not a vote against Europe as such, but
it was a vote against a completely unjust system and a corrupt elite.

The conference has one subsuming topic, and that is to define solutions to these crises, to discuss what would be the new paradigm, and is mankind capable of solving such an existential crisis?

We have distinguished speakers from four continents, from
many countries. They are representative of the kinds of people who are determined that a solution is being found. Before I go into touching upon these various mortal dangers, the solution is

easy. So, be addressed and be calm. If men unite for a good plan and act in solidarity with courage, {any} crisis in human civilization can be overcome, because that is the nature of human beings: that when we are challenged with a great evil, an even greater force of good is being awoken in our soul.

AMB. (ret) CHAS W. FREEMAN, JR: Helga, I'd like to thank you for that very inspiring set of opening remarks. We have entered a world in which, as William Butler Yeats put it in 1919: "Things fall apart; the center cannot hold; mere anarchy is loosed upon the world." In Europe, in America, and in parts of Asia there is a sense of foreboding – an elemental unease about what is to come. There is vexing drift amidst political paralysis. Demagoguery is ascendant and the stench of fascism is in the air.

This is the global context in which China has proposed to integrate the entire Eurasian landmass with a network of roads, railroads, pipelines, telecommunications links, ports, airports, and industrial development zones. If China's "One Belt, One Road" concept is realized, it will open a vast area to economic and intercultural exchange, reducing barriers to international cooperation in a 65-country zone with 70% of the world's population, with over 40% of its GDP, generating well over half of its current economic growth.

In concept, the Belt and Road program, which is one of the

major topics of this conference, is the largest set of engineering projects ever undertaken by humankind. Its potential to transform global geo-economics and politics is proportional to its scale.

COL. (ret) ALAIN CORVEZ: I want to congratulate the Schiller Institute for organizing this conference at a critical moment when the threat of a nuclear war which would lead to the extinction of humanity becomes clearer every day, because of the concentration in the heart of Europe of weapons capable of destroying the planet within seconds.

To respond to the reinforcements of U.S. strategic forces inside NATO on European territory, Russia was forced to deploy an equivalent arsenal of deterrence on its western borders. It's therefore high time that the strategists of various countries, even those far from the European Theater, demand restraint and more wisdom from the heads of state of the entire world.

This is the purpose of this beneficial institute founded by Mrs. Helga Zepp-LaRouche, whom I wish to compliment personally.

JACQUES CHEMINADE; French Presidential candidate: So, LaRouche thinking proceeds from the becoming, as a science which is the active principle of the economy. The trans-Atlantic financial system in which we are living, based on accumulation of money, is leading to the opposite, not to increasing the size of the physical economy, but to chaos and war, or, more precisely

and more tragically, to a combination of both.

The preceding speakers have shown that the current world is more dangerous, yes, more dangerous, than it ever was during the height of the Cold War. Those proclaiming themselves "realists" and "reasonable," while following the rules of the system, in reality contribute to its collapse by the mere fact that they operate inside the system without fighting it.

Now we have arrived at the point in history where systemic change, a just concept of economy and man, are necessary for the survival of all. Money has no intrinsic value. It is nothing but an instrument, acquiring value through what it promotes. From there on, what is the goal to reach?

LYNDON LAROUCHE: First of all, we're looking at this issue of man, as such — man's ability to create higher levels of development of the human powers of mankind. The next thing is: how do we understand, how do we find things that are going to make mankind more successfully existent? That's another question.

All these things are simple, scientific questions. What we depend upon, is driving what we call "physical science," and driving it, {per capita}, to a higher level, always.

In that process, you have to define what the means is by which you're going to do this. My concern is always to come up with a new technology, a more advanced technology, one which overturns and obviates the need for an existing technology. My

specialty is concentrating on the revolution in the applicable technologies; and that is the only device by which I know that mankind can improve the requirements for mankind now.

MARCO ZANNI; head of M5S delegation in the Eco. and Monetary Affairs Cttee. of the European Parliament: The European financial system is collapsing; it's collapsing because of wrong policies brought about by European governments and by the European Union. Clearly, a first step – and we proposed one bill in the Italian Parliament and one in the European Parliament in the framework of the banking structure reform is restoring banking separation. We think that we have to set up a sort of modern European Glass-Steagall that will simplify the regulation on the banking system, and will make the separation between the core part of a bank and a speculative bank in order to create a banking system that is no longer focussed on speculation, on the financial system; but on the needs of the real economy, on the needs of people. This is the first step.

AMB. (ret) LEONIDAS CHRYSANTOPOULOS: Another threat facing humanity is the US animosity towards Russia, as if we were still in the Cold War period. This was discussed in the previous panel, but very roughly I would just say about it. A missile system is being set up to encircle Russia; and of course, Moscow

is preparing a defense field to counter it. The EU embargo on Russia after the Ukrainian crisis is not at all helping the situation. Also, threats have been recently made by Obama against China and the need to restrict her economic power. With a collapsing EU and a USA looking for confrontation with Russia and China, a solution for humanity can be the BRICS initiative; which is the initiative of Brazil, Russia, India, China, and South Africa to pursue a policy of economic development for the benefit of humanity. They have created their own development bank to invest in the necessary development projects. China has established the Asia Infrastructure [Investment] Bank; joined by over 20 Asian nations as founding members, and has set up a Silk Road Development Fund.

AMB. HAMID SIDIG; current Ambassador of Afghanistan to Germany: I would like to express my gratitude and honor to be part of this important event. Over the past 30 years, the Schiller Institute has played a significant role in promoting international discussion on major topics, and has shaped the future of our work. Since ancient times, the Silk Road has been a symbol of the commercial artery to connect Asia and Europe; creating wealth and cultural exchange to benefit all countries involved in this area. Our conference today – and I hope to build on this ancient tradition, by bringing together scientists and politicians to develop a New Silk Road; and begin the process of healing, integrating, and regenerating this very important region – Central Asia. Our vision is to create a secure and

peaceful life for our region, which will allow thousands of refugees to return back to their homes and rebuild their communities again.

BEREKET SIMON; chairman of Commercial Bank of Ethiopia, advisor to PM: I would like to express my heartfelt sympathy and support to the people of Syria, Iraq, Libya, and the larger Middle Eastern and North African countries who are subjected to a wanton destruction as a result of a mistaken policy of regime change by some global powers. Allow me also to thank the Schiller Institute for inviting me to speak on a broad topical issue – the importance of the economic development of Ethiopia in the context of the New Silk Road and the greater African region.

Dear Friends, Ethiopia considers China's Silk Road economic projects and maritime Silk Road projects jointly known as One Belt, One Road as another milestone opportunity that could contribute to sustain its economic development together with all the countries in our region. We believe that the last decade or two have witnessed the resurgence of trade between Africa and the East. The New Silk Road would also further strengthen the mutual benefits of expanded trade between nations. This will apply to the relationship between Ethiopia and its traditional partners [inaud; 20:49]. Together with our neighbors in the region, we are determined to an Ethiopian, and indeed African, renaissance which can harness the new possibilities opened by developments like the New Silk Road. I thank you.

AMB. (ret) MICHEL RAIMBAUD: Good morning. I want to talk to you about Syria and the title of my intervention is "In Syria and Elsewhere, Against the War Party and the Law of the Jungle, We Have to Rebuild Peace and International Law"; these are my themes. First of all, the world today is in great danger of war; more than ever before. It's going through a global crisis — that has been said already. One hears much about a new Cold War, which would lead us back to the old confrontation between the free world, so-called, the Axis of Good, and the totalitarian bloc, dubbed the Axis of Evil by George Bush.

We have lift immediately the sanctions; if there's a message I want to give you, these sanctions have to be lifted. It's a crime of war; it's a major crime of war. This has to be lifted right away; we have to fight for this.

Message from FOUAD AL-GHAFFARI; Chairman of Advisory Office for Coordination with BRICS, Yemen: Dear Mrs. Helga Zepp-LaRouche, the noble chairwoman of the Schiller Institute and the New Silk Road Lady; dear Mr. Hussein Askary, the Middle East coordinator of the Schiller Institute, Ladies and Gentlemen who are gathered in this conference here in Berlin today; I carry a great deal of joy and gratitude for you and for your team for the outstanding awareness achieved in my country about the New Silk

Road and the World Land-Bridge, and the new economic system of the BRICS. All that awareness delivered special marks that is occurring through our advisory office, the rights to publish and distribute the Arabic of the EIR Special Report, "The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge"; and printing 1000 copies for the Yemeni market.

DR. BOUTHAINA SHAABAN; from the Presidency of Syria: If we need to create a world for all, if we need to create a peaceful world, if we need to create a prosperous world for all, we need to create a conceptual, intellectual concept of one world; we need to create a conceptual concept of the Silk Road. Not only an actual Silk Road, but an intellectual Silk Road. All of you know that Aleppo and Syria were extremely crucial in the ancient Silk Road that connected Asia to Europe. Syria and the Syrian people will be more than happy to be also very active in a New Silk Road, in a political, social, intellectual Silk Road that connects Asia to the West; that connects Eurasia to the West.

PROJECT PHOENIX video: Not only Aleppo, but all of Syria with its people, culture and artifacts, represents a unique and living testimony to the coexistence and continuity of different human civilizations. It is imperative that the world defend and preserve it; and when peace is established, make it the world capital for the dialogue of civilizations.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: So, I think we should be fully conscious that in this present crisis lies a tremendous chance to

reach a new Renaissance as significant, and maybe even more significant, than the change from the Middle Ages to the modern times. That if we break with the axioms of the globalization, of the deductive thinking, of all the things which have led to this crisis; and focus on the creativity of mankind as that which distinguishes us from other species, that many of us can probably live to see a world where each child is educated universally and that the normal condition of mankind will be genius. That that which is human will be fully developed, to have all the potentials developed of the human species as creative composers, scientists, engineers, extraordinary people discovering things which we doesn't even know the question here of; like China going to the far side of the Moon. We will understand secrets of the Universe which we don't even know yet to ask. And people will become better people. I believe that the true nature of human beings is good; that every human being has a capacity of limitless perfection and goodness of the soul. And to accomplish that, is within reach; and let's work for it.

OGDEN: So, as you can see, this was an absolutely extraordinary conference. And on the final screen, you saw briefly the website displayed where you can find the full proceedings of the conference. It's newparadigm.schillerinstitute.com. And although that was a tour de force of incredible speakers of a really incredible caliber,

that was not even all of the speakers who were present. So, we encourage you to go to the website and watch all of the presentations in full. Mrs. LaRouche was emphatic in saying after the fact, that this was an absolute breakthrough in terms of the activity of the LaRouche Movement, the types of people, the caliber of people who were there. This was not just an analysis, or talking about issues, or the problems of the planet. But it could be seen very clearly that we are the center of organizing the solution, organizing the change in paradigm.

One of the other things that was a major feature of this conference, which we just couldn't include in that overview, was an outstanding Classical musical concert that was organized on the evening of the conference. This included a Russian children's choir singing Russian songs; it included a string orchestra based out of London that plays professionally at the lower Verdi tuning of A-432; it included a performance of Chinese folk songs and other Classical music; and then a grand finale performance of the Mozart Coronation Mass by the greater European Schiller Institute Chorus, joined by other choruses from around Berlin.

So, this is an absolute breakthrough; and as Mrs. LaRouche said, the conceptions which lie at the heart of the solutions to the crisis were there. And this was representative of the leadership of the world. And I think that's what we have to offer in this moment of danger and uncertainty.

So, I think we can open up the discussion from there; it's a

hard act to follow, I'm sure, but …

MICHAEL STEGER: Well I think that the point that Helga made that you just referenced, Matt, on this question of shaping policy; what you see increasingly now not only in Eurasia, but what we saw with the participation at the conference with significant participation from Europe, high-level participation from the United States. You see an increasing desire to look at the fact that this current system, even the {New York Times} had the intellectual ability to recognize that this post-World War II system, the system set up by Churchill, by the FBI – this Wall Street system – since Franklin Roosevelt's death, is essentially now coming to an end. That's what the Brexit references. The conference as a whole was in the context of the Brexit vote; but it's not simply a vote to leave the European Union. This is a reaction by an increasing majority in the trans-Atlantic within the population; which recognizes that the system is dying. It's dead. There's no longer a future, a life in the current system they're living in. Whether that's Great Britain, whether it's the United States, where you see the major populist revolts here; this was discussed by many of the speakers. And many of them didn't expect it to occur; and yet, when you're on the ground and you're organizing the population, when you have increasing suicide rates, increasing drug overdoses, increasing levels of unemployment, it's not hard to figure out when talking to the

population.

It's a new system, a system of value, a financial system; but it's a policy. It's a policy for the long-term development of mankind that has to be conjured and redeveloped in the minds of the population. And I think that's what's so essential about the conference is that Helga's entire intent with this conference, and why Lyn's participation was so important, was because it provokes a quality of discussion. A new conception of where mankind must go and what mankind must become; and that really is the essential nature. Because at this point, this trans-Atlantic system has no longer any life; it almost like it's breaking, it's fracturing. Each break leads to more breaks. The question is, what's the new whole; what's the new conception of mankind in the trans-Atlantic and for the world?

And I think we have a lot of work to do, but clearly it's the most open situation politically that we've ever seen.

WILLIAM ROBERTS: I would just add that I think for an American audience, the thing really to take away from this whole process is that clearly what we're seeing in terms of the process of development of the New Silk Road, and in terms of the beauty of the idea which I think people, as they have a chance to experience the cultural panel, the musical process from this conference, will geopolitics is irrepressible at this point. What that means is that there's no turning back;

there are no half measures or piecemeal measures to do anything of a halfway nature at this point. I would say that this includes that it really should be very obvious to the American population that this current election process is a complete and utter sham. A so-called "democratic" election process, where you have a couple of candidates, but there's absolutely no discussion of the ridiculous war crimes of the last 15 years of administrations in the United States. Even in Britain now, you have Jeremy Corbyn who is threatening to bring a war crimes tribunal, should he come into government, against Tony Blair. The Blair crowd is shaking in their boots, and you can see that there is a complete and total situation of weakness of this entire British Empire at this moment. And because this is really unclear in the minds of the American people, and because it's very unclear how close we are to thermonuclear war, how aggressively the threat of thermonuclear warheads is being used against China and Russia. Because the ignorance to that is the most dangerous thing that's contributing to the danger that's facing this planet right now.

I think the one pathway or one tool in the United States that expresses that level of an abrupt shift against geopolitics in particular, is what is now the motion around the 28 pages to expose the role of the British and the Saudis and the cover-up of that process. Sen. Bob Graham has made the point in a recent

interview in the {Daily Beast} that it's very clear now that the two-month period that the Obama administration gave him assurances of that they would review the pending release of the 28 pages. That's come and past now; and it's clear the intent is to keep this thing in the dark and continue the desperate war push.

I'll just mention one more thing. There are also now, the Obama administration is completely pushing a lie and vastly under counting the number of innocent civilians that have been killed by drone strikes throughout the countries that we're not at war with. It should really just hit people, the contrast between the beauty of this process of a world beyond geopolitics and the unconscious war crimes and the acceptance of the legitimacy of a process which completely covers over and overlooks the tremendous war crimes of these recent two administrations. So, I think that should be a real immediate wake-up call that we do have to, as Americans, break out of this current paradigm.

OGDEN: What Helga began the discussion with, which I think shaped the entire quality of all of the panels, was the statement – which was a very profound statement – that in the face of great evil, mankind is capable of finding within himself great good. And I think that you were witnessing that in all of the speakers. The spirit that was moving all of these speakers,

is
one that this system can no longer be allowed to continue; it has
reached the point where it is too horrible to contemplate the
logical outcome of following through with a continuation of the
values that underlie this system as a whole. And we see it
breaking itself down all around us. None of these events that
have occurred are somehow causal of the breakdown of the system;
they are merely systematic, they are paradigmatic. The Brexit is
paradigmatic; everything that you see in terms of what Michael
was sighting about the depression, the demoralization, the
despair in the populations in both the United States and Europe.
This is symptomatic of a system that is in dire need of dramatic
change.

The good news is that that change, the wind is blowing in
from the East. You have a new system, which has come to life
based on proposals that Lyndon and Helga LaRouche laid out in
their seed form 30 or 40 years ago. It's now taken the form of
the official policy of the most populous country in the world.
You have the official, public integration between the New Silk
Road and the Eurasian Economic Union; this is explicitly based on
a return to the values that Franklin Roosevelt envisioned would
dominate the world following World War II. However, [they] were
supplanted by some very evil and destructive forces. Now you
have the New Silk Road, you have the opportunity for an entirely
new paradigm, which Helga says repeatedly; and which she said

at
that conference. It would be so easy; this is not some daunting,
never-ending distant dream of a new system which is a fantasy.
It's very real; it's very present; and it's something that, on
the turn of a dime, by a handful of leaders comprised of many of
the people you saw speaking at that conference and the circles
that they represent. A decision overnight to enter this new
paradigm and to drop some of the failed values that have led us
down this path to danger and destruction, would be sufficient to
bring Europe, to bring the United States, to bring the Western
world into harmony with a New Paradigm which is already emerging.
Not that anything is perfect, but there is a directionality,
there is an impulse towards the perfection of man, towards the
increase of the productive powers of the human race, towards the
greater good of the human species; which is guiding us or pulling
us into the future. And if we're willing to listen to that
voice, the voice from the future; we can save man at this
critical juncture in our history.

BENJAMIN DENISTON: I think it really goes to the issue to the
power of ideas in this whole process. Because I think Helga made
the very emphatic point that this was a major breakthrough
conference. If people are familiar with the Schiller Institute,
much of its activity is centered on these international
conferences. And if you go back to the mid-'90s, the conferences
we were involved in, Helga was involved in then, and the
launching of the whole Eurasian Land-Bridge perspective when

it
was just an idea. It was just a conception; it was a right idea,
it was true, it was on principle. And Lyn and Helga fought for
that conception; and now you see it coming to fruition. So I
think this whole process is useful, especially for people who
watch too much TV in the United States and are immersed in the
insanity of the United States, to get a sense of what's actually
real; what's actually powerful. What matters in history. It's
not the crap you see thrown around that this culture is inundated
with; that is a passing breeze in history that's going to come
and go. What matters is your truthful commitment to principles,
to true ideas.

And I think Helga's concluding remark about looking at where
we are from this much longer historical perspective and saying
"We need a new shift in our very recognition of what mankind is.
We need to look to things like the Golden Renaissance; and look
at mankind in the Middle Ages, in the Dark Ages. And compare
that to what mankind became after the Renaissance. It's a
complete transformation of the human species that I think Lyn was
intervening with in some of the discussions; that we have to
recognize that that character of continual complete revolution in
the very nature of our existence, is human. So you're looking at
a moment like this, and Lyn really emphasized the self-breakdown
of this trans-Atlantic system. This self-feeding breakdown

process. People talk about the Brexit like what maneuvering are they doing; why did they decide to do that. They're panicking; they're responding to crises that are being created by the breakdown process itself. This is not something that's in control. In that complete disintegration, it's these conceptions, these ideas, this gathering of people of this caliber for international discussion around what does mankind really need to be doing as mankind on this planet. Can we finally reach the point where we actually unite nations around a real conception of what is a universal, unifying, truthful principle about humanity? About what makes our species unique and different from anything else we see on this planet. That's us; that's mankind. We can have that as a common goal, as a common unifying factor; and that's emerging now.

So, I think for people inundated with the degeneracy of the political process, the cultural process, this stands out as a reference point that people can use to lift their minds out of the gutter of popular opinion and into history and see what's actually happening right now.

OGDEN: Absolutely. One thing that people will have noticed from that overview video that you had the opportunity to watch, is that there was a very significant involvement from leadership within Syria. Right in the war zone, including a government advisor, Her Excellency, the advisor who you saw speaking; which was a live video hook-up directly from Damascus. And she engaged in a dialogue process with the attendees of that conference,

which was very significant. Helga LaRouche said that that panel, which was an entire panel on the reconstruction of Syria. What happens after we bring peace? How can we bring peace to this region? A region which is a crossroads of civilization; was a crossroads of the old Silk Road, is a crossroads between three continents. She raised the fact that President Assad, prior to the outbreak of the fighting, had proposed an idea called the Five-Sea Strategy. And if you look at the five oceans — the Red Sea, the Caspian Sea, the Black Sea, the Mediterranean, and the Persian Gulf — you have Syria situated right in the middle of those. So, it's not only a crossroads of the Silk Road as a land route from Asia to Europe to Africa; but it's also a crossroads of the Maritime Silk Road, and the connections between these five seas.

There was a video presented which was prepared prior to the conference called "Project Phoenix"; which is a vision for the reconstruction of Syria. And there was other dialogue at the conference from very high-level persons from within cultural circles and also government circles within Syria. So, Helga was emphatic to say that this panel on the reconstruction of Syria was certainly a highlight of the conference; and I think it was just exemplary of the fact that the Schiller Institute really is the go-to body in terms of these people who are desperate for a solution, desperate for a future for their countries. They

know
who has the ideas, they know where to go to get those ideas. So,
the combination between the expansion of the New Silk Road, the
reconstruction of Syria, there were three resolutions that were
passed at the conference. One for the immediate end to the
sanctions against Russia; another for an immediate end to the
sanctions against Syria; and also one against the Saudi
bombardment of Yemen, which is ongoing to this day. And you saw
a gentleman who sent in a video from Yemen; right from the war
zone there.

I can't emphasize enough, and I think you got a little bit
of a flavor during that overview, of the caliber of this
conference. But I really can't emphasize enough: You need to
watch this conference in full. You need to share this; you need
to get this around to everybody who you know. As you were
saying, Ben, this is a completely different perspective on the
world than what you would normally get from your average
mainstream media. So, I just wanted to encourage you, again, to
— as the videos become available — to go the
newparadigm.schillerinstitute.com website.

STEGER: Just to add to that, Matthew, I think you might
have mentioned this at the beginning; but in the discussion with
Helga and Lyn yesterday, the reality is that the kind of collapse
and crisis we are now incurring is something beyond anything
mankind has experienced up to this point. This is not a collapse

of the stock market; it's not a Lehman Brothers financial collapse. You're now seeing the political dissolution. The Presidential spokesman for Russia, Peskov, made some comparison to the breakdown of the Soviet Union; but you see that this is even of a greater scale than that kind of collapse. You might say that the world is better prepared for this crisis than the one in 1989, but I would say that it's not prepared sufficiently.

And the leadership in the United States and the trans-Atlantic is not prepared sufficiently at all at this point. And the population has to bear some responsibility on this. There's so much emphasis on democracy in the West; democracy in and of itself is not a principle. As Ben referenced, we need an actual return to a sense of universal principles; knowable scientific, physical characteristics of the Universe to shape our policies.

But those principles cannot exist within a small set of people; you can't expect an elite to somehow solve and address the problems we now face. The population as a whole — and this is why our outreach in the United States to uplift people beyond this Presidential fiasco; and to recognize that there is not a preparation, there is not yet a capability to address this problem sufficiently. But what this conference addresses is the level of discussion, the level of participation that begins to move it in that direction. And that is of an urgent nature; because these events, as we saw last week, are only going to increase in the weeks ahead.

Just in the last couple of weeks, you've seen fundamental changes in orientation from Japan towards Russia and China.

The new Philippine President Duterte made major motions toward the FDR and Lincoln tradition and a collaborative effort towards China. You've seen major changes even in the last week by Turkey and their rapprochement towards Russia. There are major developments constantly happening which are reshaping the world. But the crisis of a collapse of this trans-Atlantic system is far beyond anything most people have ever imagined; and I think the seriousness and urgency to develop these ideas and participate in this dialogue has never been greater.

DENISTON: The collapse goes to the heart of this British system. A lot can be said, but go to Adam Smith, go to the original fundamental cultural assumptions, ideas about the nature of man. Man is governed by pleasure and pain; that mankind is just a species that can respond only to pleasure stimulus, avoid pain stimulus. The whole ideological framework of the British system, which has increasingly infected and taken over the United States and run the trans-Atlantic system, goes to those deep issues about what is your understanding of the nature of mankind in the Universe. And we're seeing the breakdown of this entire British ideological imperial cultural system that has dominated really for centuries. I think that is the scale that we're looking at. This is the breakdown of a century-spanning imperial

outlook that's had ebbs and flows and increases and decreases of its dominance; but it's not reaching the point of self-inflicted collapse. So in a certain sense, Americans have a certain tradition in direct opposition to that clearly; and people should be celebrating that in the next couple of days, not just hot dogs and fireworks. But actually use this as an opportunity to get a real rooted sense of what is our mission as Americans in opposition to this imperial ideology. In direct resonance and collaboration with what you're seeing out of Asia right now; this is the time to bring that back.

OGDEN: Right. It's exactly what you said – to constantly come back and say what is the ideological failure which is underlying all of the events that you're seeing. The breakdown, the refugees, the disintegration politically, financially, culturally of the European system; and as Helga emphasized at this conference, it's only a paradigm shift on the level of change from the Dark Age to the Renaissance which will something that will function at this moment. That didn't just happen; that was not some sort of organic process of historical materialism transforming itself. That was a willful change; that was a willful change in the fundamental ideas underlying society and the way that society worked. It's people who have to ability to self-consciously reflect on the fact that we are facing the failure of a system of thinking; and then to say to examine what

those failed ideas are. And then to say, how do we replace them;
how do we discover a new principle and create a fundamental intellectual revolution which will allow mankind to carry itself
forward into the future? I think that's what we witnessed in the
proceedings of that conference; but as Michael said, it's something which cannot stay within the confines of that conference and the people who attended it. It is something which
must become an integral part of our national dialogue as a people; and it's our responsibility to bring that about. That's
not something that we can sit back and wait for somebody else to
do.

So, I think that's a good Independence Day message.

DENISTON: People think they are what they experience; they think
that's what they are. That's not what you are; people are what
they create, or what they fail to create. People are not just your experiences in life; people are what is your new fundamental
contribution you're making to human society, or you're failing to
make to human society. Until people completely transform their
understanding of what they think their lives mean, we're not going to reach the level needed to make the transition that was
presented very clearly this past weekend.

OGDEN: All right. I'm going to bring a conclusion to our

show at this point, but what you should immediately do is visit
the newparadigm.schillerinstitute.com website. Some of the videos are available; I know that Helga Zepp-LaRouche's keynote
video is available in full. That's a 30-35-minute length video;
so at least please watch that. And then, as the other videos become available, it'll be posted on that website; so bookmark it, make sure that you follow the YouTube channel, and you'll be
notified as soon as those videos are made available.

So, I'd like to thank all of you for joining us today. And
I'd like to thank Bill and Michael for joining us via video. And
again, to emphasize: newparadigm.schillerinstitute.com. And we
will have continuing coverage on larouchepac.com as well. So, thank you very much. Happy Independence Day, and good night.

Projekt Fønix: Genopbygning af Syrien – Aleppo: Den evige stad

28. juni 2016 – I historiens løb har Aleppo været vidne til mange øjeblikke af storhed, så vel som også nedgang og urolige tider, men byen har altid igen rejst sig af asken, som Fugl Fønix. Det syriske folk og den syriske regering har holdt denne samme ånd i live, konfronteret med den værste krise i

landets historie.

I denne fremlæggelse gennemgår vi et forslag til genopbygningen af Syrien, ved navn Projekt Fønix, og som fokuserer på, hvordan Syrien, der har en ideel placering ved korsvejen, hvor tre kontinenter mødes, kan få gavn af at blive opkoblet til Den Nye Silkevej og den fremvoksende Verdenslandbro. Denne video blev optaget til Schiller Instituttets Internationale konference i Berlin, Tyskland, 25.-26. juni, 2016: »En fælles fremtid for menneskeheden, og en renæssancekultur for klassiske kulturer«

Se også: Projekt Fønix – diskussionspunkter for en genopbygning af Syrien.

Se også: En fredsplan for Sydvestasien, af Helga Zepp-LaRouche. EIR-Pressemeddelelse i anledning af udgivelsen fa den arabiske version af rapporten "Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen".

Se også: Playlist: The World Land-Bridge & Global Development

EU er bankerot, og sammenbrud er ikke en reaktion på Brexit:
Valget er klart; vi behøver et Nyt Paradigme,
med globalt samarbejde om udvikling,
med Rusland og Kina, og Europa og USA!

Så vi ser nu, mht. efter denne afstemning, indikationer på det fortsatte sammenbrud i Europa og det transatlantiske system, der allerede var i gang; men på den anden side har vi noget fuldstændigt bemærkelsesværdigt, der introduceres. Vi ser Putin og Modi – Indiens premierminister, præsident Xi i Kina, SCO-topmødet i denne weekend og indgåelsen af massive aftaler for økonomisk samarbejde og udvikling, inklusive samarbejde om rummet. Spørgsmålet lyder, hvor er USA i alt dette? Ideen om, at renæssance-begrebet om menneskeheden, baseret på denne identitet med at skabe fremtiden og genoprette en moralsk værdi i samfundet, ses direkte i det, som Rusland og Kina gør netop nu; og hvorfor dette er et krav til USA's moral, der er af afgørende betydning, om, at USA skal ændre dette og tilslutte sig denne kurs.

Download (PDF, Unknown)

NATO spiller hasard med 3. Verdenskrig:
Skal Europa være kanonføde? Fred er kun mulig sammen med Rusland og Kina!
Af Helga Zepp-LaRouche

Klokken er, i bogstavelig forstand, ét minut i midnat. Elementær overlevelse vil kræve, at vi vågner op, før vi her i Europa ofres som kanonføde i en angiveligt begrænset atomkrig på alteret for det anglo-amerikanske imperiums geopolitiske interesser, et imperium, hvis krav om at herske over en unipolær verden ikke længere kan opretholdes. Hvis der under NATO-topmødet i Warszawa i begyndelsen af juli måned finder en yderligere opbygning af det amerikanske BMD-system sted – det er bl.a. planlagt at forbinde systemet i Rumænien med krigsskibene, som er udstyret med Aegis-systemet, der kan affyre missiler – så kunne vi meget hurtigt nå det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.

Download (PDF, Unknown)

Foto: Amerikanske soldater i et troppetransport fly.

INTERNATIONAL APPEL
Warszawa-topmødet forbereder krig –
Tiden er inde til at forlade NATO nu!

Det forestående NATO-topmøde i Warszawa den 8. – 9. juli forventes at blive endnu en provokation mod Rusland. Ved at underskrive denne appel siger vi "stop" denne optrapning mod atomkrig, før det, der er uigenkaldeligt, indtræffer!

Download (PDF, Unknown)

30. maj 2016: Følgende appel cirkuleres internationalt, inklusive på den internationale LaRouche-bevægelses websider:

Det forestående NATO-topmøde i Warszawa den 8. – 9. juli forventes at blive endnu en provokation mod Rusland. Ved at underskrive denne appel siger vi "stop" denne optrapning mod atomkrig, før det, der er uigenkaldeligt, indtræffer!

Dette er en alvorstung time. En ny missilkrise er under opbygning, som et spejlbillede af den, der i 1962 førte til, at Sovjetunionen deployerede atomsprænghoveder på Cuba, på USA's dørtærskel. I dag er situationen omvendt. Dengang bekæmpede NATO Warszawa-pagten; i dag organiserer NATO et topmøde i Warszawa!

Vi, der underskriver dette, observerer, at NATO gennemfører en provokerende "inddæmningspolitik", som følger: (se pdf)

1.